HAKİM BEY

"T.A.Z.

GEÇİCİ OTONOM BÖLGE, ONTOLOJİK ANARŞİ, " ŞİİRSEL TERÖRİZM

Copy / Paste

"Copy/Paste" e-kitap serisi, yazarları tarafından çeşitli zamanlarda, çeşitli mecralarda yayınlanmış yazıların bir araya getirilerek, meraklısına derli toplu bir kaynak oluşturmak adına gerçekleştirilen bir projedir.

Elbette bu yazıların kitaplaştırılma niyetiyle ortaya çıkıldığında zamana göre yeniden ele alınmaları, güncellemelerinin yapılması gibi gerekliliklerin farkındayız. **"Copy/Paste"**, yazarının kaleminden çıkmış ve hedef kitlesiyle zaten buluşmuş yazıların, yeniden ambalajlanarak ticarileştirilmesi "ahlakına" karşı bir "ahlakın" ürünü. Bu nedenle Copy-paste serisinde yer alan yazılar, yeni okuyucusuna yayınlandığı gün her nasılsa o halleriyle ulaşacaklar.

Daha açık anlatımla, bu **"Copy/Paste"** için tek bir amaç söz konusu: o da benzer konuda yapılan ve ağ içerisinde dağılmış yazıların bir araya getirilerek kullanıma sunulması.

Bu metinleri istediğiniz gibi kopyalayabilir, çoğaltabilirsiniz. Kaynak göstermek sizin ahlaki değerlerinize kalmış olup, göstermediğiniz takdirde, serinin doğası gereği "ağ" sizi affetmeyecektir.

"Copy/Paste" "üretilmiş her şey, hepimiz içindir" anlayışıyla oluşturduğumuz, tamamen ücretsiz bir yayın ağı. Yazarının iznini almak koşuluyla, çevrenizdeki kişilerin yazılarını veya kendi yazılarınızı **"Copy/Paste"** logosu altında aynı formatta yayınlamamız için bize gönderebilirsiniz.

İyi okumalar dileriz...

T. A. Z.
Geçici Otonom Bölge,
Ontolojik Anarşi,
Şiirsel Terörizm

Hakim Bey

ALTIKIRKBEŞ YAYIN tarafından 2009 senesinde , Umut Matbaasında 3000-Üç Bin- adet basılmış ve 5 farklı kapak versionuyla satışa çıkmıştır.

ALTIIKIRKBEŞ YAYIN
Anti Copyright Dizisi
Hakim Bey-T.A.Z

1.baskı: Şubat 2009
Türkçesi: İnan Mayıs Aru
Yayın Yönetmeni
Kaan Çaydamlı
Editör
Şenol Erdoğan
Kapak Tasarımı
Erol Egemen

Hakim Bey

Peter Lamborn Wilson nam-ı diğer Hakim Bey

"Oluş diye bir şey yok, ne de devrim, mücadele ya da yol; hâlihazırda sen kendi teninin şahısın – çiğnenmesi mümkün olmayan özgürlüğün tamamlanmak için yalnızca diğer şahların sevgisini bekliyor: bir rüya politikası, göğün maviliği kadar ivedi."

İzbe bir New York fakirhanesinde 130 kiloluk bir dev, saksafonuyla bir ilahinin son nağmelerini öttürür. Masada İmam Gazali'nin Kimya el Saadet'inden açık bir sayfa, tuvaletin karolarında bir serum hortumu ve bir iğne. Amerika Mağribi Ortodoks Kilisesi (Moorish Orthodox Churchof America – MOC) vaizi, canki cazcı Warren Tartaglia (a.k.a. Walid el Taha), New York beat sahnesinin Muhammedî meleklerini salâta çağırır.

Pek çoğunun adını bile asla bilmeyeceğimiz, pop ikonlarına dönüşmemiş, kimi Brooklyn köprüsü altında son vuruşunu çakan, kimiyse kitaplarına gömülmüş okuyan okuyan okuyan ve sonra tüm kitaplarını Nil'e boca edip, hakikatin peşinde yürüyen yürüyen yürüyen dervişler gibi imanlı serserilerden biridir Peter Lamborn Wilson (a.k.a. Hakim Bey). Doğrudur serserilerin ekseriyeti ümmî olur, kitapsızdırlar ve lâkin vecd denizinin sularına ilimle cezb olunanlar da yok değildir.

Mağribi Ortodoks Kilisesi, adının tüm çağrışımlarının aksine aslında ne ortodokstur ne de bir kilise. Kimilerinin bir ahir zaman peygamberi saydığı yarım kan Mağribi ve yarım kan Cherokee, Çingene seyyahların yoldaşı, demiryolu bekçisi, sirk sihirbazı, mistik Nobel Drew Ali'nin 1913'te Yeni Dünya'da Afrikalı Amerikalıların aslen Mağribi ve dolayısıyla Müslüman oldukları iddiasıyla kurduğu Amerika Mağribi İlim Mabedi'nin (Moorish Science Temple of America) bir uzantısı olan MOC, 1964'te Beatnikler ve Mağribi Sufiler tarafından kurulmuştur ve İsmaililik, Çiştiye ve Bektaşilik miraslarını sahiplenerek bunları Tantra ve Tao felsefesiyle bağdaştırır. Wilson, 60'larda vaiz Walid el Taha aracılığıyla Kilise'yle tanışır ve bugün kendisi de Mağribi Ortodoks Kilisesi'nin önemli vaizlerindendir. MOC geleneğine uyarak kendine yeni bir isim seçer, Hakim: ki bu isim mülhit Fatımi-Nizari halifesi Hakim Billah'a dayanır ve bugün yasama sürecinin hükmedicisi anlamına gelen yaygın kullanımının aksine "hüküm veren" değil "hikmet sahibi", "bilge kişi" manasındadır ve gene MOC geleneğince adının sonuna çeşitli Orta Asya-Türk boylarında kabile lideri manasında kullanılan Bey sıfatını alarak kendi kendinin şahı, kendi varoluşunun ve arzularının biricik hükümdarı olduğunu ilan eder.

"Bizler Nizarî-İsmailî Bâtınileriz; yani manevi silsilemizi Alamut'un yedinci ve son Pir'i, 'Kaçık' III. Alâeddin Muhammed üzerinden (ve

kesinlikle Ağa hanlar üzerinden değil) Hasan Sabbah'a dayandıran Şii mülhitler ve fanatikleriz. Radikal vahdetçiliği ve saf ahlak kuralları karşıtlığını benimsiyoruz ve tüm yasa ve otorite biçimlerine Kaos adına karşı çıkıyoruz."

Kolombiya Üniversitesi'nden mezun olan Hakim Bey, 60'ların sonunda Türkiye, İran, Pakistan, Afganistan Hindistan ve Java'yı içine alan uzun bir seyahate çıkar. Batı Bengal'de Ganeş Baba'yla tanışır ve Kali müritlerini, mülhit Müslüman mistikleri, anarşistleri ve aşırı solcuları bir arada bünyesinde barındıran Bengal Terörist Partisi'nin eski bir üyesi olan Sri Kamanaransan Biswas'la Tantra öğretisi çalışır. Kanunsuz dervişlerin piri Lal Şahbaz Kalender de dahil olmak üzere söz konusu coğrafyadaki pek çok sufi türbesini ziyaret eder.

Java'da bulunduğu yıllarda henüz Vahabilerin katı sünnetçi geleneği İslam coğrafyasını büsbütün ele geçirmemiştir. Hakim Bey, Muhammedî Pasifik adalarının balta girmemiş ormanlarında davullarla yapılan namaz çağrısı da dahil olmak üzere – çünkü çıplak insan sesi çöl içindir, ormanda tam-tamlar daha makbul sayılır – İslam uygulamasının çok sesliliğine pek çok farklı örnekle şahit olur. Bugünse maalesef tüm dünyada minareler teknolojinin çirkin hoparlörleriyle süslenmiştir ve eski bir dostun bir mantar sabahında şaşkın bakışlarla ne diyeceğini bilemeyen bir ihvana söylediği gibi "o cızırtılı teçhizatın içerisinde hoca efendi değil, şeytan konuşuyor" ihtimali de hiç yabana atılır gibi değildir.

1974'ten Ayetullah Devrimi'ne dek İran'da bulunan Hakim Bey, Seyyid Hüseyin Nasr'ın kurucusu olduğu İran Kraliyet Felsefe Akademisi'nde dilbilim çalışmaları yürütür. Akademi'nin İngilizce yayın yönetmeni veSophia Perennis'in editörüdür. Seyyid Hüseyin Nasr, Toshiko Izutsu, Henri Corbin ve daha pek çok başka isimle beraber çalışır. 1980'de Şah devrilip de mollalar devrimin diğer güçlerini, sufileri, sosyalistleri, mücahidanı, Ali Şeriati yandaşlarını tasfiye etmeye başladığında o da İran'dan ayrılarak Amerika'ya döner.

1980'lerde Guenoncu neo-tradisyonalizmden uzaklaşarak anarşist ve sitüasyonist düşüncenin heterodoks İslam ve neo-paganizmle harmanlanmasından müteşekkil bir düşünce sistemine ulaşır: Ontolojik Anarşizm.

"Bir bakış açısına göre ontolojik anarşizm alabildiğine yalındır, tüm niteliklerden ve iyeliklerden arınmış, KAOS'un kendisi kadar fakir – ama başka bir açıdan bakacak olursak Katmandu'nun Sikiş-Mabetleri ya da bir simya alametler kitabı gibi şatafatlı bir biçimde filiz vermektedir."

Ontolojik Anarşizm, anarşizmi bir ideoloji ya da ulaşılacak bir ideal olarak değil bir mevcudiyet olarak ele alma çabasıdır. Burası değilse

neresi, şimdi değilse ne zamandır? Büyük iktidar yapıları ve söylemleri içinde boğulan gündelik hayatta, öz-iktidar yahut "muktedir nefs" yahut "hür kral" olarak anarşistin varlığına işaret eder: çocuk oyunlarında, bir ayaklanmada, bir partide, bir işgal evinde, bir yemek kolektifinde, şehrin sokaklarını avare dolaşırken ve neo-göçebe cemaatlerin özgün buluşmalarında. Anarşi, doğrudan ve dolaysız bir hayatın tecellisidir; yol olmayan bir yol, geçitsiz bir geçit. Ve kimilerinin yaşam tarzı anarşizmi ithamlarına rağmen Bey'in çağrısı gayet açıktır: "Bir yaşam edinin, yaşam tarzı değil."

80'lerin ortasında bir grup yazarçizer taifesiyle beraber Autonomedia yayın kolektifini kurarlar ve anarşizm, otonomcu Marksizm, siber-feminizm gibi konularda pek çok önemli kitap yayınlarlar. Bey, uzun bir süre New York'ta bir yandan yayın kolektifi faaliyetleriyle uğraşırken bir yandan da Central Park'ta Serbest Kürsü'de hafta sonları halka açık vaazlar vermeyi sürdürmüştür.

Nasır Hüsrev'den, Fahruddini Iraki'den, çeşitli Nimetullahi tarikatı ve Pers sufi şairlerinden yaptığı çevirilerin yanı sıra mülhit İslam geleneği, Kelt kültürü, korsan ütopyaları, sanrı uyandırıcı maddelerin kullanımı, gizemci kültler, Nietzsche ve Stirner, 19. yüzyıl anarşizmi, Fourier ve ütopyacı sosyalizm gibi çeşitli konularda kaleme aldığı makalelerinden oluşan yirmiyi aşkın kitap yazmış olmasına rağmen 90'lı yıllarda kaleme aldığı TAZ (Temporary Autonomus Zone – Geçici Otonom Bölge) Hakim Bey'in en çok bilinen ve en çok tartışılan çalışması olmuştur.

Hakim Bey, TAZ'da Ontolojik Anarşi kuramına dayanarak anarşinin çeşitli otonom bölgeler dahilinde hâlihazırda tezahür ettiğini öne sürer. Babil Kulesi çatlaklara doludur ve bu çatlakların, boşlukların içerisinde özgürlüğün ve anarşinin tecrübe edilebileceği sığınaklar yaratmak pekâlâ mümkündür ve hatta mümkün olmanın da ötesinde bunlar mevcuttur. Mesele bunların öz-farkındalık kazanarak kendi aralarında yeni bir ağ oluşturması ve yoğunlaşarak şiddetlenmesidir. Yeterli yoğunluğa ulaştığında taşın içerisine sıkışmış bir damla su koca bir kayayı boydan boya yarabilir.

Bey, TAZ için model olarak Net (Şebeke) ve Web(Ağ)'i gösterir. 90'larda internet kültürü hayatımıza yeni yeni girerken Hakim Bey bunların özgürlükçü potansiyellerinin farkına varmış ve bunu sanal olmayan uzamda bir model olarak kullanmayı önerirken sanal uzamda da bu özgürlük adacıklarının ağ örüntüsünün nasıl oluşturulabileceği ve yoğunlaşma ve şiddetin nasıl tatbik edilebileceğini sorgulamıştır. Ancak, potansiyel risklerin de farkındadır ve TAZ bir yanıyla Şebeke'deki korsanlara düzülen bir methiyeyken bir yanıyla da onlara açık bir meydan okuma ve kışkırtmadır.

"Diyelim ki hem politik hem de kişisel gerekçelerle iyi yemek

istiyorum, Kapitalizm'den alabileceğimden daha iyisini – halen daha güçlü ve doğal tatlarla kutsanmış temiz yemek. Oyunu biraz daha karmaşıklaştırmak için diyelim ki açlığını çektiğim yemek yasadışı olsun – belki çiğ süt ya da Küba'nın enfes meyvesi mamey, ki tohumları halisünojen olduğu için taze olarak A.B.D.'ye ithal edilemiyor (ya da ben öyle duydum). Bir çiftçi değilim. Diyelim ki ben nadir parfümler ve afrodizyaklar ithalatçısıyım ve stokumun çoğunu yasadışı malların oluşturduğunu varsayarak oyunu biraz daha zorlaştıralım. Ya da belki de sadece organik şalgam karşılığında kelime işlem hizmeti takas etmek istiyorum ama bu işlemi Ulusal Vergi Servisi'ne rapor etmeyi (ister inanın ister inanmayın yasada böyle yazıyor) reddediyorum. Ya da belki de başka insanlarla müşterek ama yasadışı karşılıklı haz için buluşmak istiyorum (bu aslında denendi ama tüm sert cinsellik BBSleri tevkif edildi – peki alçak güvenlikli bir yer altı neye yarar ki?). Kısacası, diyelim ki, sadece istihbarattan, makinenin içindeki hayaletten bıktım usandım. Dediklerinize bakacak olursak, bilgisayarlar zaten benim yemek, uyuşturucu, cinsellik, vergi kaçırma arzularıma da olanak sağlayacak yeterlilikte olmalı. Öyleyse sorun ne? Bu neden olmuyor?... Şimdi hackerların haklı olduğumu, sezgilerimin doğru olduğunu kanıtlamasını bekliyorum. Şalgamlarım nerde?"

TAZ'ın yayınlanmasından sonra Hakim Bey bir yandan gündelik hayatın içerisinde bu otonom bölgeleri yaratmaya çalışan pek çok grup tarafından (bilhassa Rave'ciler ve Reclaim The Streets oluşumları, Squatçılar ve Food Not Bombs gibi yemek kolektifleri) sahiplenilirken bir yandan da sanal uzamda karşıŞebeke'nin, Ağ'ın yaratılması için mücadele eden internet kurtlarının Avrupa ve Amerika'da düzenlediği pek çok konferansa konuşmacı olarak davet edilmiştir. Tuhaftır ki bu toplantılardaki konuşmacılar arasında bir bilgisayar sahibi olmayan yegâne kişi belki de Bey'in kendisidir ve makalelerinin çoğuna internette ücretsiz ulaşmak mümkün olsa da Bey'e netten ulaşmayı umanlar bugün de hayal kırıklığına uğrayacaktır. Şalgamlarını asla alamamış olacak ki Hakim Bey, sanal uzam konusunda eleştirel yaklaşımını halen daha koruyor.

Zaten TAZ ve Ontolojik Anarşi kuramlarının en önemli ayaklarından birini de Immediatism (Dolaysızlık) yaklaşımı oluşturmakta ve Hakim Bey ikinci el, yabancılaşmış, soyutlanmış tüm ilişkilerin yerine doğrudan, dolaysız ilişkileri koymayı savunmaktadır.

"KAOS ASLA ÖLMEDİ!
İnan Mayıs Aru

İçindekiler

TEŞEKKÜRLER 12

KAOS: ONTOLOJİK ANARŞİZM NÜSHALARI 14

- Kaos
- Şiirsel Terörizm
- Amour Fou
- Yaban Çocuklar
- Paganizm
- Sanat Sabotajı
- Suikastçılar
- Havai Fişekçilik
- Kaos Mitleri
- Pornografi
- Suç
- Büyücülük
- Reklam

ONTOLOJİK ANARŞİ İŞTİRAKİ TEBLİĞLERİ 34

- 1. TEBLİĞ (BAHAR 1986):
  - I. Metro Graffitisi ve Diğer Amaçlar için Sloganlar ve Vecizeler
  - II. Maalesef Hâlâ "Kavramsal Sanat" Dünyasında Sürünüp Duran Bazı Şiirsel Terörist Fikirler
- 2. TEBLİĞ : Kallikak Abidevi Bolosu ve Kaos Aşramı: Bir Teklif
- 3. TEBLİĞ: Haymarket Mevzuu
- 4. TEBLİĞ: Dünyanın Sonu
- 5. TEBLİĞ: "Entelektüel S/M[35] Seksenlerin Faşizmidir – Avangart Bok Yer ve Buna Bayılır "
- 6. TEBLİĞ:
  - I. Salon Kıyameti: "Gizli Tiyatro"
  - II. Cinayet – Savaş – Kıtlık – Tamah
- 7. TEBLİĞ: Ruhani Paleolitizm ve Yüksek Teknoloji: Bir Yazılı Görüş
- 8. TEBLİĞ: Kaos Teorisi ve Çekirdek Aile
- 9.TEBLİĞ: Çifte Katmerli Kınamalar
  - I. Hıristiyanlık
  - II. Kürtaj yanlıları ve Kürtaj Karşıtları
- 10. Tebliğ: Genel Kurul Yeni İthamlarda Bulunuyor – Tasfiyeler Bekleniyor
- 11. Tebliğ: Özel Tatil Sezonu Gıda Meselesi Vaveylası: Light'ı Söndürün!
- ÖZEL CADILAR BAYRAMI TEBLİĞİ: Devrimci Eylem Olarak Kara Büyü
- ÖZEL TEBLİĞ: Anarşist Ontoloji İştiraki Kaos Hareketi İçindeki Tasfiyeleri Duyuruyor

- ANARŞİZM SONRASI ANARŞİ
- KARA TAÇ VE KARA GÜL: Anarko-Monarşizm ve Anarko-Mistisizm
- KALİ YUGA YÖNERGELERİ
- ÖLÜMÜN YENİDEN ÜRETİLMESİNE KARŞI
- SÜRREALİZMİN ÇINLAYAN İTHAMI
- UCUBE DİNLER KONGRESİ İÇİN
- İÇİ BOŞ YERKÜRE
- NİETZSCHE VE DERVİŞLER
- 90'LI YILLAR ÖNERGESİ: POLİS KÜLTÜRÜNE BOYKOT!!!

GEÇİCİ OTONOM BÖLGE ____ 86

- Korsan Ütopyaları
- Devrimi Beklerken
- Gündelik Hayatın Psikotopolojisi
- Şebeke ve Ağ
- "Croatan'a Gittik"
- Bir Örgütlenme İlkesi Olarak Müzik
- Gözden Kaybolma Olarak Güç İstenci
- Enformasyon Babili'nde Sıçan Delikleri

Ek A. Kaos Dilbilimi ____ 118

Ek B. Uygulamalı Hazbilim ____ 120

Ek C. İlave Alıntılar ____ 122

Notlar ____ 126

TEŞEKKÜRLER

KAOS: ONTOLOJİK ANARŞİZM NÜSHALARI, ilk olarak 1985'te New Jersey'deki Grim Reaper Press of Weehawken tarafından basılmıştı; Providence, Rhode Island'ta bir yeniden basım yapıldı ve bu baskı Boulder, Colorado'da korsan olarak çoğaltıldı. 1990'da Providence'ta Verlag Golem başka bir baskısını çıkardı ve Santa Cruz, Kaliforniya'da We Press tarafından bunun da korsanı basıldı. "Geçici Otonom Bölge", 1990 yılında Boulder'da Jack Kerouac Ruhani Şiir Sanatı Okulu'nda ve New York'taki WBAI-FM'de sahnelendi.

Bu yazıların yayınlandığı, kimi halen mevcut kimiyse artık var olmayan, aşağıdaki yayınlara teşekkür ederim (şüphesiz çoğunu da ya kaybettim ya da hatırlamıyorum — üzgünüm!): KAOS (Londra); Ganymede(Londra); Pan (Amsterdam); Popular Reality; Exquisite Corpse (ayrıcaStiffest of the Corpse, City Lights); Anarchy (Columbia, MO); Factsheet Five; Dharma Combat; OVO; City Lights Review; Rants and Incendiary Tracts (Amok); Apocalypse Culture (Amok); Mondo 2000; The Sporadical;Black Eye; Moorish Science Monitor; FEH!; Fag Rag; The Storm!; Panic(Chicago); Bolo Log (Zürih); Anathema; Seditious Delicious; Minor Problems (Londra); AQUA; Prakilpana.

Ayrıca aşağıdaki şahıslara da teşekkürü borç bilirim: Jim Fleming; James Koehnline; Sue Ann Harkey; Sharon Gannon; Dave Mandl; Bob Black; Robert Anton Wilson; William Burroughs; "P.M."; Joel Birroco; Adam Parfrey; Brett Rutherford; Jake Rabinowitz; Allen Ginsberg; Anne Waldman; Frank Torey; Andr Codrescu; Dave Crowbar; Ivan Stang; Nathaniel Tarn; Chris Funkhauser; Steve Englander; Alex Trotter.

Mart 1991

KAOS: ONTOLOJİK ANARŞİZM NÜSHALARI

(Üstad Mahmud Ali Abdülkebir'e ithaf olunmuştur)

Kaos

KAOS ASLA ÖLMEDİ. Başlangıçta var olan yekpare kütle, tapılacak biricik canavar, durağan ve kendiliğinden, herhangi bir mitolojiden daha kızılötesi (Babil'in önündeki gölgeler gibi), varlığın özgün, ayrımlaşmamış birliği, hâlâ daha sükûnetle ışın saçıyor Suikastçıların kara sancakları gibi, gelişigüzel ve ebediyen sarhoş.

Kaos, tüm düzen ve entropi ilkelerinden önce gelir, o ne bir tanrıdır ne de bir sinek kurdu, onun ahmakça tutkuları olası her koreografiyi kuşatıp tanımlar, manasız tüm eterleri ve filojistonları[1]: maskeleri kendi çehresizliğinin kristalleşmeleridir, tıpkı bulutlar gibi.

Doğadaki her şey mükemmel bir biçimde gerçektir bilinç de dahil, kesinlikle dert edecek hiçbir şey yok. Yasanın boyunduruğu kırılmakla kalmadı, asla var olmadı da; iblisler asla yıldızlara bekçilik etmedi, İmparatorluk hiç başlamadı, Eros asla sakal bırakmadı.

Yo, dinle, gerçekte olan şuydu: sana yalan söylediler, iyi ve kötüye dair fikirlerini sana yutturdular, bedeninden şüphe etmeni ve kaos peygamberliğinden utanç duymanı sağladılar, moleküler aşkın için tiksindirici sözcükler icat edip, seni ihmalle afsunladılar, uygarlık ve onun tefeci duygularıyla içini sıktılar.

Oluş diye bir şey yok, ne de devrim, mücadele ya da yol; hâlihazırda sen kendi teninin şahısın – çiğnenmesi mümkün olmayan özgürlüğün tamamlanmak için yalnızca diğer şahların sevgisini bekliyor: bir rüya politikası, göğün maviliği kadar ivedi.

Tarihin tüm aldatıcı gerçekleri ve tereddütlerini aydınlığa çıkarmak için efsanevi bir Taş Devri ekonomisi gerekiyor — rahipler yerine şamanlar, lordlar yerine ozanlar, polis yerine avcılar, yontma taş devri miskinliğinin toplayıcıları, kan gibi zarif, bir alamet peşinde anadan üryan yahut kuşlar gibi boyalı, dengelenmiş aşikâr varlığın dalgası üstünde, saatsiz an-ı daimde.

Kaosun temsilcileri içinde bulundukları hale, lux et voluptas[2] ateşlerine tanıklık etmeye muktedir her şeye ve herkese yakıcı bakışlar atarlar. Ancak terör noktasına varana dek sevdiğim ve arzuladığım şeylerle ayığım – geri kalan her ne varsa kefenli mobilyalardır, gündelik anestezidir, beynin bokudur, totaliter rejimlerin alt-sürüngen can sıkıntısıdır, basmakalıp sansür ve beyhude acıdır.

Kaosun avatarları tıpkı casuslar, sabotajcılar, amor fou[3] suçluları gibi hareket ederler, ne kendilerini düşünmeden ne de kendi çıkarlarına; çocuk gibi kandırılabilir, barbarlar gibi terbiyesiz, takıntılarla yaralanmış, işsiz, duygusal açıdan dengesiz, kurtmelekler, tefekkür aynaları, gözleri çiçekler gibi, tüm alamet ve manaların korsanları.

İşte burada emekliyoruz kilisenin, devletin, okulun ve fabrikanın, tüm paranoyak yekpare taş duvarları arasındaki çatlaklarda. Yabanıl hasretle kabileden bağlarımız kesilmiş, kayıp sözcüklerin, farazi bombaların peşinde tünel kazıyoruz.

Olası son amel bizleri bağlayan görünmez altın bir sicim olan algının kendisini tanımlayandır: adliye koridorlarında gayrı-meşru bir dans. Şuracıkta seni öpecek olsaydım buna terör eylemi derlerdi – öyleyse altıpatlarlarımızı yatağımıza alalım ve bir vaveylayla kaos tadının mesajını kutlayan sarhoş haydutlar gibi gece yarısı şehri uyandıralım.

Şiirsel Terörizm

ACAYİP DANSLAR ETMEK GECE BOYU AÇIK bilgisayar bankacılığı lobilerinde. Yetkisiz havai fişek gösterileri. Devlet Parkları'na yayılmış tuhaf yabancı yapıntılar olarak toprak-sanatı, yeryüzü-eserleri. Evlere kanunsuz olarak girin ama hırsızlık yapmak yerine Şiirsel-Terörist nesneler bırakın. Birilerini kaçırın ve onları mutlu edin. Rastgele birilerini seçin ve onları muazzam, faydasız ve hayretler içinde bırakan bir kısmete konduklarına ikna edin – örneğin Antarktika da 5 hektar arazi ya da kocamış bir sirk fili ya da Bombay'da bir yetimhane ya da bir simya elyazmaları koleksiyonu. Daha sonra bir anlığına da olsa sıra dışı bir şeye inandıklarını fark edeceklerdir ve belki bunun sonucu olarak daha yoğun bir varoluş halinin peşine düşeceklerdir.

Bir ilham ya da bilhassa tatminkâr bir cinsel deneyim yaşadığınız yerlere (kamusal olsun özel olsun) pirinçten anı tabelaları çakın.

Bir alamet peşinde anadan üryan kalın.

Okulunuzda ya da işyerinizde tembellik ve manevi güzellik ihtiyacınızın karşılanmadığı iddiasıyla grev örgütleyin.

Grafitti sanatı çirkin metrolara ve kımıltısız kamusal anıtlara bir zarafet ödünç verdi – Şiirsel Terörizm sanatı da pekâlâ kamusal alanlarda tatbik edilebilir: adliye lavabolarına çiziktirilen şiirler, parklarda ve lokantalarda terk edilen küçük fetişler, park edilmiş arabaların cam silecekleri altına sıkıştırılmış fotokopi sanatı, okul bahçesi duvarlarına yapıştırılmış Büyük Harfli Sloganlar, gelişigüzel ya da belli alıcılara gönderilen imzasız mektuplar (mektup sahtekarlığı), korsan radyo yayınları, ıslak çimento...

ŞT'nin yaratacağı seyirci tepkisi ya da estetik şok en azından terör hissi kadar kuvvetli olmalıdır – yoğun tiksinti, cinsel uyarı, batıl bir huşu, ani sezgisel kırılma, dadaesk endişe – ŞT ister tek bir insana ister birden fazlasına yönelik olsun, ister imzalı ister imzasız olsun sanatçının kendisinden başka birinin hayatını değiştirmiyorsa çuvallamıştır.

ŞT, sahnesi, oturma yerleri, biletleri ve duvarları olmayan bir Vahşet Tiyatrosu'nda sahenelenen bir oyundur. Bir işe yarar olması için ŞT'nin tüm basmakalıp sanat tüketimi biçimlerinden (galeriler, yayınlar, medya) kategorik olarak ayrılmış olması gerek. Artık sokak tiyatrosunun gerilla Situasyonist taktikleri bile çok iyi biliniyor ve bekleniyor olabilir.

Yalnızca karşılıklı tatmin amacı gütmeyip taammüden güzel bir hayatın bilinçli bir eylemi olan zarif bir baştan çıkarma Şiirsel Terörizmin nihai noktası olabilir. Şiirsel Terörist para değil KUR peşinde olan bir güven madrabazı gibi davranır.

ŞT'yi diğer sanatçılar için yapmayın, yaptığınızın (bir süreliğine de olsa) sanat olduğunun bile farkına varmayacak insanlar için yapın. Tanımlanabilir sanat kategorilerinden sakının, politikadan sakının, tartışmak üzere etrafta dolanmayın, duygusal olmayın; amansız olun, risk alın, yalnızca tahrif edilmesi gerekeni kırıp dökün, çocukların ömürleri boyu unutmayacağı bir şey yapın – ancak ŞT İlham Perisi size hakim olmadığı sürece doğaçlama takılmayın.

Giyinip kuşanın. Sahte bir ad bırakın. Efsanevi olun. En iyi ŞT yasaya karşı yapılandır ama yakalanmayın. Suç olarak sanat; sanat olarak suç.

Amour Fou[4]

AMOUR FOU bir Sosyal Demokrasi değil, İki Kişilik Bir Meclis'tir. Gizli toplantı zabıtları nesir için ziyadesiyle büyük ama yine de hayet yerinde anlamlarla uğraşır. Ne öyledir ne böyle – Alameti Farikalar Kitabı titrer ellerinde.

Elbette okul müdürlerine ve polise sıçar sıvar ama kurtuluşçulara ve ideologlara da alaycı gülüşler atmaktan geri durmaz – temiz, aydınlık bir oda olduğu sanılmasın. Koridorlarını ve terk edilmiş parklarını, pırıl pırıl siyaha ve zarımsı cart kırmızıya boyalı pusu dekorunu topolojik bir şarlatan düzenlemiştir.

Her birimiz yarım bir haritaya sahibiz – iki Rönesans hükümdarı gibi bedenlerimizin aforoz edilmiş katışımıyla, sıvıların bileşimiyle yeni bir kültür tarif ediyoruz – Şehir-devletimizin Farazi dikiş yerleri terimizle lekeleniyor.

Ontolojik anarşizm son balık avından asla geri dönmedi. Kimse FBI'a ötmediği sürece, uygarlığın geleceği KAOS'un umurunda bile değil. Amour fou ancak kazara soy sop verir – temel hedefi Galaksiyi mideye indirmektir. Bir dönüşüm komplosu.

Aileyle tek alakası ensest ihtimalinde yatar ("Kendi başına yetiş!" "Her insan bir Firavun!") — Ah, en samimi okurlarım, suretim, biraderim/kız kardeşim! – ve bir çocuğun otuz birinde gizlenmiş (tıpkı bir origami çiçeği gibi) Devletin çöküşü imgesini görür.

Kelimeler onları kullananlara aittir ta ki bir başkası onları geri aşırana dek. Sürrealistler amour fou'yu Soyutlamanın hayalet makinesine satarak kendilerini küçük düşürdüler[5] –bilinçaltlarında tek aradıkları başkaları üstünde iktidar kurmaktı ve bu işte de Sade'ın takipçisiydiler (o da sadece yetişkin beyaz adam için "özgürlük" isterdi ki kadınların ve çocukların bağırsaklarını deşebilsin).

Amour fou kendi estetiğine doymuştur, sınırlarına dek kendini kendi yörüngeleriyle doldurur, meleklerin saatine göre işler, komiserlere ve dükkân sahiplerine uygun bir kader değildir. Tutkunun karşılıklı oluşunda nefsi uçar gider, takıntının bencilliğinde komünal ruhu yitiverir.

Nasıl ki büyücü sıra dışı bilince gereksinim duyarsa Amour fou da sıra dışı cinselliği gerektirir. Anglo- sakson, post-Protestan dünya tüm bastırılmış tenselliğini reklamcılığa akıtır ve kendini çarpışan kalabalıklara böler: iffetlilik taslayan histeriklere karşı önüne gelenle yatan amipler ve eski bekârlar. Amour Fou kimsenin ordusuna katılmak istemez, Cinsiyet Savaşlarında saf tutmaz, eşit istihdam fırsatı canına tak etmiştir (aslına bakarsanız hayatını sürdürmek için çalışmayı reddeder), yakınmaz, açıklama yapmaz, asla oy kullanmaz ve vergi ödemez.

Amour Fou her piçin ("aşk çocuğunun") yıldızıyla barışıp, dünyaya geldiğini görmek ister – AF anti- entropik araçlarla serpilip gelişir – AF çocuklar tarafından taciz edilmeye bayılır – AF duadan yeğdir, deli goncadan[6] evlâ – AF her nereye giderse kendi palmiyeleri ve ay ışığını da oraya götürür. AF, tropikalizmi, sabotajı, break dansı, Leyla ve Mecnun'u, barut ve sperm kokusunu takdir eder.

AF daima gayrı meşrudur, ister evlilikle ister izci oymağıyla maskelenmiş olsun – daima sarhoştur, gerek kendi salgılarının şarabıyla gerek kendi çok biçimli erdemlerinin dumanıyla. Duyguların dengesizliği değil tanrısallaştırılmasıdır – özgürlüğün sonucu değil daha ziyade önkoşuludur. Lux et voluptas.

Yaban Çocuklar

DOLUNAYIN SIRRINA ERİŞİLMEZ nuru – neredeyse hiç coğrafyası olmayacak denli iki boyutlu, "Ben"le başlayan bir Devlet'te Mayıs ortası

gece yarısı – huzmeleri öylesine kaçınılmaz ve somut ki kelimelerle düşünebilmek için tül perdeleri çekmek zaruri.

Yaban Çocuklara yazmak söz konusu bile edilemez. Onlar imgelerle düşünür – nesir onlar için henüz tam hazmedilip kemikleşmemiş bir koddur, bizim için de asla tam güvenilir olmadığı gibi.

Onlar hakkında yazabilirsin ki böylece gümüşi silsileyi yitirenler takip edebilsin. Yahut onlar için yazabilirsin, MENKIBE ve ALAMETİ FARİKAdan kendi paleolitik anılarının baştan çıkarma sürecini, barbarca bir hürriyet ayartmasını üretirsin (KAOSun tahayyülündeki kaos).

Bu başka-dünyalı tür ya da "üçüncü cinsiyet" için, les enfants sauvagesiçin, imgelem ve Faraziye hâlâ birbirinden kopmamıştır. Dizginlenmemiş OYUN: Sanatımızın ve tüm soyumuzun en nadide "eros"unun apansız kaynağı.

Hem üslubumuzun ve şehvet yüklü ambarımızın membaı, hem de yabancı ve doğaüstü uygarlığımızın, suikastçı estetiğimizin, kaçık casusluğumuzun esası olan kargaşayı kucaklamak – ister bir nevi sanatçı olalım ister on ya da on üç yaşında bir yeniyetme, eylemimiz budur işte (bununla yüzleşelim).

Arınmış duyularıyla kendilerini güzelim hazzın parıltılı büyücülüğünün kucağına atıveren çocuklar gerçekliğin kendi doğasına has yabani ve müstehcen bir şeyler aksettirir: doğal ontolojik anarşistler, kaosun melekleri – çalımları ve vücut kokuları etraflarına bir mevcudiyet cangılı yayını yapar; yılanlarla, Ninja silahlarıyla, kaplumbağalarla, fütürist şamanizmle, muazzam pislikle, çişle, hayaletlerle, günışığıyla, otuz birle, kuş yuvaları ve yumurtalarıyla eksiksiz bir önsezi ormanı – ne Tanrı'nın yıkıcı tecellilerini ne de kırılgan ama ayı ikiye bölecek denli keskin antikalar görünümündeki yaratımı içine alamayacak kadar güçsüz, Alt Safhaların yetiş-kinlerine karşı şen şakrak bir hücum.

Ve bu beş para etmez boyutların sakinleri içtenlikle inanırlar Yaban Çocukların kaderine hükmettiklerine – ve burada aşağıda bu pespaye inançlar gerçekten de tesadüfün özünü yontup biçimlendirir.

Bu yabanıl firarilerin ya da reşit olmayan gerillaların afacan kaderine hükmetmektense gerçekten de onu paylaşmayı dileyen yegâne kimseler, bağrına basmakla salıvermenin özünde bir ve aynı olduğunu anlayabilen yegâne kimseler — onlar sanatçılardır, anarşistler, sapkınlar, mülhitler, ayrı düşmüş bir çete (hem dünyadan hem de birbirlerinden) ya da ancak yaban çocuklar gibi buluşmayı becerebilenler; yetişkinler maskeler ardında anlamsız lakırdılar ederken yemek masasında gözlerini birbirlerine dikenler.

Harley chopperlar için fazlasıyla genç – tasdikname alanlar, breakdansçılar, düzayak yitik demiryolu kasabalarının tüyü yeni bitmiş şairleri – Rimbaud ve Mowgli'nin havai fişeklerinden düşen milyon tane kıvılcım – şatafatlı bombaları biçimden biçime giren aşktan ve popüler kültürün kıymetli çömlek kırıklarından mamûl nazik teröristler – kulaklarını deldirmeyi düşünen silahlı punk soyguncuları, tesadüfî çiçeklerin Refah sokaklarında kalaylı gün batımlarında süzülen animist bisikletçiler – mevsimsiz çingene anadan üryan yüzücüler, gülümseyen, yan yan bakan güç totemi, bozuk para ve sustalı hırsızları – duyumsuyoruz onları her bir yerde – kendi lux et gaudium yozlaşmamızı onların mükemmel nazenin pisliklerivle takas etmek için bu adağı yayınlıyoruz.

Buyurun buradan yakın: bizim gerçekleşmemiz, bizim hürriyetimizonlarınkine bağlı – Aile'yi, banal bir geleceği rehin almış o "aşk pintilerini" taklit ettiğimizden değil; ne de usandırıcı bir "fayda" ufkunun dibine batmamız için bizi tedrisattan geçiren Devlet'i, – yok hayır – lakinbiz ve onlar, yabanlar, yansıması olduğumuzdan birbirimizin, tenselliğin, günahın ve hayal gücünün sınırını çizen o gümüş zincirle bağlanmış ve sınırlanmışız.

Düşmanlarımız aynı ve muzaffer kaçışımızın araçları da öyle: hezeyan halinde ve takıntılı bir oyun, gücünü kurtların ve çocuklarının hayaletimsi görkeminden alan.

Paganizm

RUHUN YELKENLİSİNİ yüzdürmek için takımyıldızlar. "Müslümanlar İslam'ı anlasaydı putperest olurlardı."–Mahmud Şebisteri Eleggua, kafasında bir kanca ve göz yerine deniz kabuklarıyla, kara Santeria[7] purosu ve bir kadeh romla çirkin kapıcı başı – tıpkı Ganeş gibi, fare sürücüsü fil başlı dobişkosu Bidayetlerin[8]. Duyularla akıl almaz dumurları algılayan uzuv. Bereketi hissedemeyenler dünyanın okşamasını ne bilsin.

Hermes Poimandres öğretti eidolonların[9] dirimini, ikonların meskeninde ruhların sihrini – ama bu besmeleyi kendi üzerlerinde ve maddi varlığın tüm cismani dokusunda icra etmeyenlerin mirası hüzün, cüruf ve çürümeden ibaret olacaktır.

Pagan beden, bu mekânı – bizzat bu ormanı – cennet olarak algılayan bir Melekler Meclisi'ne dönüşür ("Cennet diye bir şey varsa, şüphesizburasıdır!" – bir Mughal bahçesi kapısı üstündeki kitabe)...

Ama ontolojik anarşizm ahret ilmi için fazlasıyla paleolitik kaçar –

ayniyat hakikidir, büyücülük iş görür, çalı ruhları İmgelemle bir ve aynıdır, ölüm nahoş bir belirsizliktir – Ovid'in Dönüşümlerindeki tema – bir değişkenlik destanı. Kişisel düş uzamı.

Paganizm henüz yasalar icat etmiş değildir – yalnızca faziletler vardır. Papazlık yok, ne de ilahiyat, metafizik ya da ahlak – yalnızca, bir vizyonu olmaksızın kimsenin hakiki bir insanlığa nail olamadığı evrensel bir şamanizm.

Yemek para seks uyku güneş kum ve deli gonca – aşk hakikat huzur özgürlük ve adalet. Güzellik. Dionysos, bir panterin sırtına binmiş sarhoş oğlan – kokuşmuş delikanlı teri – Pan, keçiadam canhıraş iniyor kaskatı toprağın içine beline dek sanırsın denizin içinde, derisi kabuk bağlamış yosun ve likenlerle – Eros kopyalıyor kendini bir düzine pastoral çıplak lowalı çiftlik oğlanı suretine ayakları çamur içinde ve uyluklarında köpüğü göletin.

Kuzgun, potlaç düzenbazı, kimi zaman bir oğlan kimi yaşlı bir kadın, Ay'ı çalan kuş, bir göletin üstünde yüzen çam iğneleri, Heckle/Jeckle[10]kutup başlı totem, odun steri üstünde dans eden gümüş gözlü kargalar korosu – tıpkı Java devriminin kambur, albino, hermafrodit, gölge oyunu velinimeti Semar gibi.

Yemaya, mavi yıldızlı deniz tanrıçası ve ibnelerin velinimeti – tıpkı Tara gibi, Kali'nin kurşuni veçhesi, kurukafalardan kolyesi, Şiva'nın ölü lingamı üstünde dans eden, bir yardalık diliyle muson bulutlarını yalayan – tıpkı Loro Kidul gibi, sihirli kuleler ve mağaralarda tantrik ilişki yoluyla sultanlara ölmezoğlu gücü bahşeden yeşim renkli Java deniz tanrıçası.

Bir bakış açısına göre ontolojik anarşizm alabildiğine yalındır, tüm niteliklerden ve iyeliklerden arınmış, KAOS'un kendisi kadar fakir – ama başka bir açıdan bakacak olursak Katmandu'nun Sikiş-Mabetleri ya da bir simya alametler kitabı gibi şatafatlı bir biçimde filiz vermektedir.

Korsan gemilerinin gövdeleri verniklenmiş siyahtır, yelkenleri kızıl ve kara bayraklarında kanatlı bir kum saati arması.

Zihnin Güney Çin Denizi; palmiyelerle, bilinmeyen mahlûkat tanrılarının çürümüş altın mabetleriyle dolu orman kaçkını bir sahilin açığında, adalar adalarca, çıplak tende nemli sarı bir ipek gibi meltem, panteist yıldızlarla dümen tutarak, tezahürler tezahürlerce, aydınlık ve kaotik bir karanlığa karşı ışıklar ışıklarca.

Sanat Sabotajı

SANAT SABOTAJI mükemmel bir örnek teşkil etmek için yanıp tutuşur ama öte yandan bir anlaşılmazlık öğesini de yitirmemeye uğraşır –

propagandadan ziyade estetik şok – muazzam biçimde doğrudan ama yine de ince bir açıyla – mecazi eylem.

Sanat Sabotajı, Şiirsel Terörizm'in karanlık yüzüdür – yıkımla gelen yaratım – ama hiçbir Parti'ye hizmet edemez, ne de hiçbir türlü nihilizme ve dahi sanatın bizzat kendisine. Nasıl ki yanılsamanın defedilmesi farkındalığı arttırırsa estetik keşmekeşin tahribi de aynı şekilde söylem aleminin, Öteki alemin havasını yumuşatır. Sanat Sabotajı yalnızca farkındalığa, dikkate, uyanıklığa hizmet eder.

Sanat Sabotajı paranoyanın ötesine geçer, yıkımın ötesine – mutlak eleştiri – iğrenç sanata yapılan fiziksel saldırı – estetik cihat. En ufak bir nefs-aniyet hatta kişisel zevk lekesi dahi sağlığının içine edip gücünü geçeriz kılar. Sanat Sabotajı asla iktidar peşinde olamaz – yalnızca iktidarı koyverebilir.

Bireysel sanat eserleri (en berbatı bile) genelde önemsizdir – Sanat Sabotajı bilinci azaltarak yanılsamadan kâr elde etmek için sanattan istifade eden kurumlara zarar verme peşindedir. Şu ya da bu şair ya da ressam vizyon yoksunluğuyla suçlanamaz – ancak meydana getirdikleri yapıntılar aracılığıyla habis Fikirlere taarruz edilebilir. MUZAK[11] hipnotize etmek ve denetim altında tutmak için tasarlanmıştır – mekanizması paramparça edilebilir.

Kamusal alanda kitap yakmak – bu silah neden yobazlarla Gümrük görevlilerinin eline bırakılsın ki? Cinlere karışmış çocuklara dair romanlar; New York Times çok satanlar listesindekiler; pornografi karşıtı feminist broşürler; okul kitapları (bilhassa Sosyal Bilgiler, Yurttaşlık Bilgisi ve Sağlık kitapları); New York Post, Village Voice ve diğer süpermarket gazetesi balyaları; Hıristiyan yayıncılardan seçme derlemeler; birkaç Harlequin Aşk Romanı – bir şenlik havası, duru bir güz ikindisinde elden ele dolaşan şarap şişeleri ve cıgaralıklar.

Borsa'da tutup para savurmak gayet yerinde bir Şiirsel Terörizmdi – parayı imha etmekse sıkı bir Sanat Sabotajı olurdu. TV yayınına sızıp birkaç dakikalığına kışkırtıcı korsan Kaos sanatı yayınlamak bir Şiirsel Terörizm mahareti olurdu – verici kulesini havaya uçuruvermekse kusursuz bir Sanat Sabotajı. Kimi galeri ve müzeler ara sıra pencerelerinden içeri girecek bir tuğlayı hak ediyorsa – yıkım değil, bir memnuniyet sarsıntısı – BANKALARA ne demeli? Galeriler güzelliği metaya çevirirler bankalarsa Hayal Gücü'nü dışkı ve borca. Titreyen her bankayla dünyanın güzelliğine güzellik katılmış olmaz mı... yahut yıkılan? Peki ama nasıl? Sanat Sabotajı muhtemelen politikadan uzak durmalıdır (çünkü çok sıkıcı) – ama bankalardan değil.

Grev gözcülüğü yapmayın – kırıp dökün. Protesto etmeyin – tahrif edin. Çirkinlik, kötü tasarım ve saçma sapan cürufa maruz kaldığınızda, Luddite[12]'e dönüşün, pabucunuzu tezgaha fırlatın, misillemede

bulunun. İmparatorluğun sembollerini paramparça edin yalnızca yüreğinizin zarafet özlemi adına.

Suikastçılar

Çölün parıltısının ötesinde ve çok renkli dağların içine doğru , kel , pas sarısı , menekşe , boz ve ombra renklerde kuru mavi vadinin tepesinde yolcular yapay bir vaha , saklı bir bahçeyi içine alan Süryani tarzı , takviye edilmiş bir kale bulurlar.

Dağın Yaşlı Adamı Hasan Sabbah'ın konukları olarak taştan oyma merdivenlerden kaleye tırmanırlar. Burada Diriliş Günü[13] çoktan gelip çatmıştır – içeridekiler hançerleri ve zehirleriyle uzak tuttukları kâfir Zaman'ın dışında yaşar.

Mazgallı siperlerin ve pencereleri yarı aralık kulelerin ardında alimler ve fedailer dar yekpare taştan hücrelerde uyanırlar . Sabah güneşinin ışınlarında yıldız haritaları , usturlaplar , imbikler ve damıtıcılar , açık kitap yığınları – kınından çekilmiş bir pala.

Kendi benliğinin İmamı diyarına girenlerden her biri tersyüz edilmiş vahyin sultanı, fesih ve dinden dönmenin şahı olur. Işıklı deniz kabuklarıyla süslü ve arabesk goblenlere kaplı merkezi bir salonda sedirlere uzanırlar ve afyon ve amberle harmanlanmış uzun haşiş çubuklarını tüttürürler.

Onların nezdinde oluşun hiyerarşisi gerçeğin boyutsuz bir beneğinde yoğunlaşmıştır – onların nezdinde Yasa'nın boyunduruğu kırılmıştır – oruçlarını şarapla noktalarlar. Onların nezdinde her şeyin içi dışı birdir, hakiki yüzü doğrudan ışıldar. Ancak bahçenin kapıları terörizm, aynalar, suikast söylentileri, göz boyama ve efsanelerle kamufle edilmiştir.

Nar, dut, hurma, servinin erotik melankolisi, uçuk pembe Şiraz gülleri, Mekke sarısabırı ve aselbent külhanları, Osmanlı lalelerinin sert sapları, gerçek çimenlerin üzerine hayali bahçelerdeki gibi yayılmış kilimler, hat mozaiğiyle bezeli bir otağ – bir söğüt , yanı başında sutereleriyle bir dere – altında geometrik biçimlerle billurlaşan bir kaynak – yıkanan cariyelerin, yapraklar arasında saklambaç oynayan ıslak, yağız sakilerin metafizik skandalı – "su, yeşillikler, güzel yüzler."[14]

Geceleyin Hasan Sabbah sarıklı uygar bir kurt gibi bahçenin üzerinde bir balkon duvarında gerinir ve göğe diker gözünü, buyruğunda mülhitliğin yıldız kümeleri, düşüncesiz serin çöl ikliminde. Doğrudur, bu mitte bazı hevesli çömezlere kendilerini surlardan karanlığa fırlatmaları buyrulmuş olabilir – ancak onların bazılarının büyücüler

gibi uçmayı öğreneceği de doğrudur.

Alamut'un amblemi zihinde saklıdır, tarih için kayıp ama bilince yerleşmiş ya da nakşedilmiş bir mandala ya da büyülü çember. Yaşlı Adam bir hayalet gibi girer kralların çadırlarına ve ilahiyatçıların yatak odalarına, tüm kilitleri ve bekçileri geçer unutulmuş Müslüman/Ninja teknikleriyle, geride kötü rüyalar, yastıkların üzerinde kamalar, kudretli rüşvetler bırakır gider.

Propagandasının ıtırı ontolojik anarşizmin sabıkalı düşlerine sızar, takıntılarımızın hanedan armacılığı Suikastçıların nurlu, kara, yasadışı sancaklarını açar... hepsi de Farazi Mısır'ın, hala düşlenmemiş özgürlüklerce tüketilen okült bir zaman/ışık sürekliliğinin tahtında hak iddia eder.

Havai Fişekçilik

ÇİN İCADI ama kesinlikle savaş için geliştirilmemiş – sıkı bir Şiirsel Terörizm örneği – öldürmeye değil estetik şoku tetiklemeye yarayan bir silah – Çinliler savaştan nefret ederlerdi ve ordular toplandığında matem elbiselerine bürünürlerdi – ifritleri kaçırmak, çocukları şenlendirmek, havayı cesaret ve tehlike kokan pusa bürümek için barut çok daha elverişliydi.

Guangdong'tan C Sınıfı Gök Bombaları, şişe roketleri, kelebekler, M-80'ler, günebakanlar, "Bir Bahar Ormanı" – devrim iklimi – sigaranı cayır cayır bir Haymarket kara bombası fünyesiyle yak – havanın lamialar[15]ve succubuslarla,[16] zalim ruhlarla, hayalet polislerle dolup taştığını düşle. Elinde için için yanan bir kav ya da mutfak kibriti olan bir velede seslen – yaz barutu kumpaslarının şaman havarisi – parça parça et ağır geceyi sönük yıldızlarla ve de parlayan yıldızlarla, arsenik ve antimonla, sodyum ve kalomelle, potasın keskin pikratı ve bir magnezyum hava hücumuyla.

Kıvılcım (lamba isi ve güherçile), fünye ve demir talaşı – saldırın yerel bankanıza ya da menfur kiliseye roma mumları ve erguvan-altuni havai fişeklerle, apansız ve anonim (belki pikabınızın kasasından ateşleyerek...)

Sigorta binalarının ya da okulların tepesini mahyalarla donatın – sodyum oksalat sarısı zemin üzerine baryum yeşili çöreklenmiş bir kundalini yılanı ya da Kaos ejderi – Üstüme Basma – ya da bir Baptist ihtiyar delikanlılar evinde meni ateşi atmıkları yağdıran çiftleşen canavarlar.

Bulut heykeli, duman heykeli ve flamalar = Hava Sanatı. Hafriyat. Şelaleler = Su Sanatı. Ve Havai Fişek Gösterisi. Rockefeller onayı ve polis izniyle kültür-sevicisi seyirciler için icra etmeyin. Gözden kaybolup giden kundakçı zeka-bombaları, şık banliyö gecelerinde alevleniveren korkunç mandalalar, lazerli feux d'artifice'in[17] orgon mavisi vajra[18]-ışınlarıyla patlatılan duygusal vebanın uzaylı yeşil fırtına bulutları.

Haşiş ve radyoaktif kömür kokusuyla patlayan kuyruklu yıldızlar – kamusal parkları mesken tutan bataklık ecinnileri ve gulyabaniler – burjuva mimarisi üzerinde alevlenen sahte St. Elmo ateşi[19] – Millet Meclisi zeminine düşen kızkaçıranlar – semender – doğa güçleri, meşhur ahlak reformcularına saldırıyor.

Alev almış gomalak, süt şekeri, stronsiyum, zift, reçine suyu, Çin ateşi maytapları – kısa bir an da olsa havada ozon keskinliği – kesif kokulu ejder/anka dumanında opal bir bulut sürüklenir. Bir anlığına İmparatorluk çöker, prens ve valileri domuz ahırlarına sığınır ve onlar geri çekilirken elf alev- makinelerinden atılan sülfür bulutları üç buçuk atan kıçlarını yakar. Suikastçı-çocuk, ateş ruhu, hüküm sürer kısacık bir akyıldız gecesinin sıcaklığında.

Kaos Mitleri

Görülmemiş Kaos (po-te-kitea)
Sahipsiz, Bitimsiz
Mutlak karanlığın Kaosu
El değmemiş ve dokunulmaz

Maori Ezgisi

Kaos semavi bir dağda oturur: sarı bir bohça ya da kızıl bir alev topu gibi koca bir kuş, altı bacaklı ve dört kanatlı – yüzü yoktur ama dans edip şarkı söyler.
Yahut kaos uzun tüylü kara bir köpektir, kör ve sağır, iç organları olmayan.
Kaos Abis en başta gelir sonra Yeryüzü/Gaia, sonra Tutku/Eros. Bunlardan türer iki çift – Erebus ve yaşlı Gece, Aether ve Günışığı. Ne Varlık ne de Yokluk ne hava ne toprak ne de uzay:
neydi muhtevi olan? nerede? kimin himayesinde?
Neydi su, derin, dipsiz?
Ne ölüm ne ölümsüzlük, ne gün ne de gece – ama Yekta[20] kendi başına nefes alan rüzgâr falan olmadan.
Sadece o. Karanlıkla kuşatılmış karanlık, ab-ı esrar.
Yekta, boşlukla gizlenmiş, ısının teşekkülünü hissetti, vücut buldu, Tutku olarak, Zeka'nın ilk tohumu... Var

mıydı aşağısı yukarısı?
Tohum saçanlar vardı, kudretler vardı:
aşağısı enerji, yukarısı dürtü. Ama kim emin olabilir ki?

Rig Veda

Kaos Okyanusu Tiamat, usulca damlar rahminden Alüvyon ve Balçık, Ufuklar, Gök ve sulak Bilgelik. Bu piçler yaygaracı ve ukala olurlar – onları yok etmeyi düşünür.

Ama Babil'in savaş tanrısı, İhtiyar Cadı'ya karşı ayaklanır ve onun Kaos-canavarlarına, khtonik[21] totemlere karşı – Kurtçuk, Dişi Ogre, Yüce Aslan, Çılgın Köpek, Akrep Adam, Uluyan Kasırga – tanrılar gibi ihtişamlarını kuşanmış ejderhalar – ve Tiamat'ın kendisi koca bir deniz yılanı.

Marduk onu oğullarını babalarına karşı ayaklandırmakla suçlar – Kaos, karmaşanın ilkeleri olan Sis ve Bulutu sever. İlk hükmeden, devleti icat eden Marduk olacaktır. Savaşta Tiamat'ı kılıçtan geçirir ve onun bedeninden maddi dünyayı tertip eder. Babil İmparatorluğu'nu merasimle açar – ve sonra Tiamat'ın ensestten olma oğlunun sakatatları ve kanlı bağırsaklarından insan soyunu yaratır sonsuza dek tanrıların ve yüce rahiplerinin ve kutsanmış krallarının rahatı için hizmet etsinler diye.

Baba Zeus ve Olimpos tanrıları Anne Gaia ve Titan'lara savaş açar, şu Kaos partizanlarına, eski usul avcılık ve toplayıcılık, avare dolaşmak, adrojenlik ve mahlukat icazeti partizanlarına.

Amon-Ra (Varlık) başlangıçta var olan NUN'un Kaos Okyanusu'nda bir başına otururken tüm diğer tanrıları otuz bir çekerek yaratır – ancak Kaos aynı zamanda Firavun'un sağ salim hükmedebilmesi için Ra'nın yok etmesi gereken (ki onunla beraber ihtişamını, gölgesini ve sihrini de yok etmelidir) Apophis ejderi olarak da ortaya çıkar – Devlet'in, kozmik Düzen'in düşmanlarını bozguna uğratmak için İmparatorluk mabetlerinde her gün törensel bir biçimde yeniden yaratılan bir zafer.

Kaos, Hun Tun'dur, Merkez'in İmparatoru. Bir gün Güney Denizi, İmparator Shu ve Kuzey Denizi, İmparator Hu (shu hu = yıldırım) kendilerine daima iyi davranan Hun Tun'u ziyarete gittiler. Onun lütuflarını geri ödeme niyetiyle dediler ki "Tüm varlıkların görmek, işitmek, yemek, sıçmak ve saire için yedi deliği var – ama gariban ihtiyar Hun Tun'un hiç yok. Haydi Ona da delikler açalım!" Ve öyle de yaptılar – her gün bir delik – ta ki yedinci güne dek, yedinci gün öldü Kaos.

Ama... Kaos aynı zamanda devasa bir tavuk yumurtasıdır da. İçinde, P'an-Ku doğmuş ve büyümektedir 18.000 yıl boyunca – ve sonunda

yumurta çatlar, iki yarısından biri yer biri gök, biri yin biri yang. Şimdi P'an-Ku evreni tutan bir sütuna dönüşür – yahut da evrenin kendisiolur (nefesi à rüzgar, gözleri à güneş ve ay, kanı ve salgılarıà ırmaklar ve denizler, saç ve kirpikleri à yıldızlar ve gezegenler, spermi à inciler, iliği à yeşim taşı, pireleri à insanlar ve bu böyle sürer gider.)

Yahut da insan/canavar Sarı İmparator olur. Yahut da Tao peygamberi Lao Tzu. Aslında, gariban ihtiyar Hun Tun, Tao'nun bizzat kendisidir.

"Doğa'nın müziği şeylerin dışında bir varoluşa sahip değildir. Türlü çeşit delikler, kavallar, flütler, tüm canlı varlıklar doğayı oluşturur hep beraber. "Ben", şeyleri var edemez ve şeyler de kendinden menkul "Ben"i var edemez. Her şey, başka bir şeyin neden olmadığı, kendiliğinden olageldiği şeydir. Her şey doğaldır ve bilmezler neden böyledir bu. 10.000 şeyin 10.000 farklı hali vardır, hepsi de devingen sanki artlarında onları devindiren bir Kadir-i Mutlak varmış gibi – ama bu Kadir-i Mutlak'ın bir ispatını aramaya kalksak bulamayız." (Kuo Hsiang)

Farkına varılan her bilinç, biricik hükmetme biçimi doğanın – Tao'nun – kendiliğindenliğine müdahale edecek hiçbir şey yapmamak olan bir "imparator"dur. "Bilge", Kaos'un kendisi değil daha ziyade sadık bir evlâdıdır – P'an-Ku'nun pirelerinden biri, Tiamat'ın azman oğlunun etinden bir parça. "Yer ve Gök", der Chuang Tzu, "benimle aynı zamanda doğdu ve 10.000 şey birdir benle."

Ontolojik Anarşizm, Taocuların yalnızca mutlak dinginciliğine itiraz etme eğilimindedir. Bizim dünyamızda Kaos daha genç tanrılar, ahlâkçılar, sikokratlar, banker-rahipler, serflere layık efendiler tarafından yerinden edilmiştir. İsyanın imkânsız olduğu ortaya çıksa bile en azından gizli kapaklı bir manevi cihat başlatılabilir. Dalgalansın anarşist kara ejderin, Tiamat'ın, Hun Tun'un savaş sancakları.

Kaos asla ölmedi.

Pornografi

FARS İLİNDE GÖRDÜM Kİ şiir müziğe başlamak ve mırıldanmak ya da şarkı olarak söylenmek için tasarlanır – tek bir nedenle – çünkü böyle iş görür

İmge ve ezginin doğru bir bileşimi seyirciyi bir hâle sokar (duygusal/estetik ruh haliyle aşırı farkındalığın vecdi arasında bir şey), feryat figan iniltiler, dans nöbetleri – sanata verilen ölçülebilir fiziksel tepki. Bizim içinse şiir ve beden arasındaki bağlantı ozanlar çağında öldü – bizler Kartezyen bir anestezi gazı etkisi altında okuruz.

Kuzey Hindistan'da müzikal olmayan okumalar bile gürültü ve devinimi tetikler, her bir güzel beyit alkışlanır, zarif el çırpmalara eşlik eden "Ya! Ya!"lar, yuvarlanan rupiler – bizse şiiri sanki bir kavanozdaki bilim kurgusal bir beyinmişiz gibi dinleriz – en iyi ihtimalle eğreti bir kıkırdama ya da yüz buruşturma, maymunumsu bir ağzın kulaklara varma kalıntısı – bedenin geri kalanıysa başka bir gezegende.

Doğu'da şairler kimi zaman hapse atılır – bir nevi iltifattır bu çünkü yazarın en azından hırsızlık, tecavüz ya da devrim kadar esaslı bir şey yaptığını ima eder. Burada şairler her haltı yayınlayabilir – gerçekte bir tür cezadır bu, duvarların, yankıların, cismani bir varoluşun olmadığı bir hapishane – matbuatın ya da soyut düşüncenin gölge-diyarı – riskin ya da erosun olmadığı bir dünya.

Öyleyse şiir ölmüştür yeniden – ve cesedinin mumyası bazı şifa özelliklerine sahipse de kendiliğinden yeniden diriliş bunlardan biri değildir.

Şayet yöneticiler şiirleri suç unsuru olarak değerlendirmeyi reddediyorsa o halde birileri şiirin işlevini alacak suçlar işlemelidir ya da terörün yankısına sahip metinler. Her ne pahasına olursa olsun şiiri bedene yeniden iliştirmeli. Bedenlere yönelik değil Fikirlere (ve cismani Fikirlere) yönelik ölümcül ve boğucu suçlar. Sersemce bir sefahat değil örnek teşkil edecek suçlar, estetik suçlar, aşk suçları. İngiltere'de bazı pornografik kitaplar hâlâ daha yasaklı. Pornografi okurları üzerinde ölçülebilir bir fiziksel etkiye sahip. Propaganda gibi o da kimi zaman yaşamları değiştirebilir çünkü gerçek tutkuları ortaya serer.

Kültürümüz kendi pornosunun önemli bir kısmını beden-düşmanlığından üretiyor – kendi içinde erotik sanatsa varlığın/farkındalığın/keyfin arttırılması için daha elverişli bir araçtır – kimi şark eserlerinde olduğu gibi. Bir nevi Western tantrik pornosu, cesedi canlandırmaya, biraz suç cazibesiyle parıldatmaya yardımcı olabilir.

Amerika'da ifade özgürlüğü olmasının sebebi tüm sözcüklerin eşdeğerde yavan olduğunun düşünülmesidir. Sadece imgelerin kıymet-i

harbiyesi vardır – sansürcüler şipşak ölümlere ve sakatlamalara bayılırlar ama mastürbasyon yapan bir velet gördüklerinde dehşetle geri çekilirler – şüphesiz bunu kendi varoluşsal meşruiyetlerinin, İmparatorluk ve onun en incelikli jestleriyle özdeşleşmelerinin bir istilası olarak tecrübe ederler.

Elbette en şairane porno bile suretsiz cesedi dans edip şarkı söylemek üzere (tıpkı Çin'in Kaos-kuşu gibi) diriltemez – ama... üç dakikalık bir film senaryosu düşünün eski kale harabelerini mesken tutmuş ya da totem kulübeleri ve çöpten derlenmiş aşiyanlar inşa etmiş firari çocukların efsanevi adasında geçen – animasyon, özel efektler, bilgisayar grafikleri ve renkli çekim karışımı bir şey – bir fastfood reklamı kadar sıkı kurgulanmış olsun...

... ama ucubik ve çıplak, tüyler ve kemiklerle, kristalden dokunmuş çadırlarla, kara köpekler, güvercin kanı –çarşaflara dolanmış kehribar kollar ve bacakların ani görüntüsü – yıldızlı maskeler içinde yüzler öpüyor tenin yumuşak kıvrımlarını – androjen korsanlar, uyluk beyazı çiçekler üzerinde uyuyan kazazede mini etekli dansçı kızların yüzleri – edepsiz şamatacı sidikli şakalar, yere dökülmüş sütü içen evcil kelerler – anadan üryan break dans – Viktorya döneminden kalma küvetlerde lastik ördekler ve pembe boneler –esrarla dumanlanan Alice...

... Gamelan[22], sentözer, saksafon ve davullar için yazılmış atonal punk reggae – semavi çocuk korosu tarafından seslendirilen elektrik boogie lirikleri – Hafız ve Pancho Villa, Li Po ve Bakunin, Kabir ve Tzara arasında geçişli ontolojik anarşist lirikler – adı da "KAOS – Rock Videosu!" olsun.

Yo... muhtemelen sadece bir düş. Yapımı çok maliyetli ve öte yandan kim izleyecek ki? Ayartmaya niyetlendiğimiz çocuklar olmadığı kesin. Korsan TV beyhude bir fantezi, rock'sa sadece başka bir meta – kuşe kağıda gesamtkunstwerki[23] unut gitsin, öyleyse. Bir oyun parkında tahrik edici müstehcen tefrikalar dağıtın – Tutku'yu zincirlerinden boşaltmak üzere porno-propaganda, zirzop samizdat[24].

Suç

HİÇBİR YASANIN hükmü altında adalet sağlanamaz – kendiliğinden doğayla uyumlu amel, adil amel, dogmayla tarif edilemez. Bu dosyalarda savunulan suçlar benliğe ya da ötekine karşı değil ancak Fikirlerin zehirli Taht ve Taçlar biçimindeki dokunaklı billurlaşmalarına karşı işlenebilir.

Yani, doğaya ya da insanlığa karşı işlenmiş suçlar değil yasanın hükmüne göre suçlardır. Nefsin/doğanın peçesinin açılıp ortaya çıkarılması bir insanı er ya da geç bir hayduda dönüştürecektir –

başka bir dünyaya adım atıp bir hain, mülhit, sürgün ilan edildiğini görmek üzere mevcut olana geri dönmek gibi. Yasa FDA[25]-onaylı mor mühürlü standart ölü etten farklı bir ruha bir oluş haline denk düşmenizi bekler – ve siz doğayla uyum içinde davranmaya başlar başlamaz Yasa boğazınıza çöküp sizi boğar – o halde mübarek liberal orta sınıf şehidini oynamayı kesin – bir suçlu olduğunuzu kabul edin ve öyleymiş gibi davranmaya hazırlıklı olun.

Paradoks: Kaos'u kucaklamak entropiye meyletmek değil yıldızlar misali bir enerjiye, tez elden bir zarafet motifine zuhur etmektir – sultanların, müftülerin, kadıların ve sırıtıp duran cellatların leş kokan piramitlerinden alabildiğine farklı kendiliğinden bir organik nizam.

Kaos'un ardından Eros gelir – mutlak Bir'in hiçliğinde malum olan temel nizam. Aşk yapıdır, sistemdir, köleliğin ve uyuşturulmuş uykunun lekesini taşımayan yegane kanundur. Onun manevi güzelliğini bir gizli kapaklılık füsusunda, bir tevatür bahçesinde muhafaza etmek için düzenbaz ve madrabaz olmalıyız.

Birilerinin yapacağı devrimle zihinleriniz durulana dek sağ kalıp beklemeyin, anoreksi ve blumia ordularına yazılmayın – halihazırda özgürmüşsünüz gibi davranın, olasılıkları hesaplayın, ortaya çıkın, Düello Yasası'nı hatırlayın – Ot Tüttürün/Tavuk Yiyin/Çay İçin. Her insan kendi asma ve incir ağacına sahiptir (Yedinci Çember Kuran'ı, Noble Drew Ali) – Mağribi pasaportunuzu gururla taşıyın, çapraz ateş arasında kalmayın, sırtınızı sağlama alın – ama risk alın, eklemleriniz kireçlenmeden dans etmeye başlayın.

Ontolojik anarşizmin doğal modeli çocuk çetesi ya da banka soyguncuları çetesidir. Para bir aldatmacadan ibaret – bu macera onsuz da mümkün – yağma ve ganimet toz olup gitmeden harcanmalı. Gün, Kıyamet Günüdür – güzelliğe harcanan para simyayla iksire dönüştürülecek. Melvin amcamın dediği gibi, aşırılan karpuz daha lezzetli olur. Dünya şimdiden gönlün arzusuna göre yeniden inşa edilmiştir – ama tüm kira kontratları uygarlığın elinde ve silahların çoğu da öyle. Yabani meleklerimiz yasayı ihlâl etmemizi talep ediyor çünkü ancak yasak alanda ortaya çıkıyorlar. Eşkıya. İçreklik yogası, yıldırım akını, define hazzı.

Büyücülük

EVREN OYUN OYNAMAK İSTİYOR. Kuru manevi açgözlülük uğruna reddedip saf tefekkürü seçenler insanlıklarını yitirir – fersiz hicran uğruna reddedenler, duraksayanlar ilahilik şanslarını yitirir – kendileri için Fikirlerin kör maskelerini kalıba döküp kendi metanetlerinin delili peşinde koşturup duranlar bir ölünün gözleriyle görmeye mahkum olur.

Büyücülük: arttırılmış bilincin ya da sıra dışı farkındalığın sistemli hasadı ve arzulanan sonuçları elde etmek üzere bunun nesneler ve ameller dünyasına yayılımı.

Azar azar çoğalan algı geçişleri sahte benlikleri, kakafonik hayaletlerimizi bir bir defeder – kıskançlık ve kan davasının "kara büyüsü" geri teper çünkü Tutku zorlanamaz. Güzellik ilmimizin ludus naturae'yle[26] buluştuğu yerde büyücülük başlar.

Yo, kaşık bükme ya da falcılık değil, ne de Altın Şafak ya da yapmacık Şamanizm, astral seyahat ya da Satanist Ayin – hokus pokus arıyorsanız gerçek zırvalara bakın, bankacılığa, politikaya, sosyal bilimlere – o ucuz Blavatsky ıvır zıvırına değil.

Büyücülük kendi etrafında manevi/fiziksel bir uzay ya da kısıtlanmamış bir ifadeler uzayına açılan kapılar yaratmaya çabalar – gündelik mekanın meleklere özgü semâya dönüşümü. Sembollerin (ki aynı zamanda nesnelerdir) ve insanların (ki aynı zamanda semboliktirler) işlenmesi de buna dahildir – arketipler, bu işlem için bir kelime haznesi sağlar ve bu nedenle hem gerçekmiş hem de değilmiş gibi ele alınırlar, tıpkı sözcükler gibi. Hayali Yoga.

Büyücü, Basit Bir Gerçekçidir: Dünya gerçek – ama o zaman bilinç de gerçek olmalı çünkü etkileri son derece somut. Ahmaklar şarabı bile tatsız bulur ama büyücü sırf suyun nazarıyla bile sarhoş olabilir. Algının kalitesi sarhoşluğu tanımlar – ama onu sürdürmek ve başkalarını da buna dahil edecek şekilde genişletmek için gereken belli bir edim vardır – büyücülük. Büyücülük hiçbir doğa kanunu çiğnemez çünkü Doğa Kanunu diye bir şey yoktur, sadece natura naturans'ın kendiliğindenliği olan tao vardır. Büyücülük bu akışı boyunduruk altına almayan çalışan kanunları çiğner – rahipler, krallar, hiyerofanlar, mistikler, bilim adamları ve esnaf, hepsi de maskaralıklarının gücünü, efsuncu ağlarının gerilme direncini tehdit eden büyücüye düşman damgası vururlar.

Bir şiir bir büyü işlevi görebilir ve tersi de geçerlidir – ama büyücülük sırf edebiyat için bir metafor olmayı reddeder – sembollerin kişisel tezahürlere olduğu kadar olaylara da yol açması gerektiğinde ısrarcıdır. Bir eleştiri değil tekrar yapımdır. Tüm ahret ilmini ve ruhlara yol verme metafiziğini, tüm sulu gözlü nostaljileri ve cırlak fütürizmleri, bir mevcudiyet feveranı ya da nöbeti adına reddeder.

Tütsü ve kristal, hançer ve kılıç, değnek, cüppeler, rom, purolar, mumlar, kurutulmuş düşler gibi bitkiler – bir mürekkep kâsesine gözünü dikmiş bir oğlan – şarap ve esrar, et, yantralar ve jestler – haz ayinleri, huri ve sakilerin bahçeleri – büyücü bu yılanlara ve merdivenlere tırmanır kendi rengine doymuş bir an gelip çatıncaya dek, dağların dağ olduğu ve ağaçların ağaç, bedenin tüm zaman

olduğu, sevgilinin tüm uzay.

Ontolojik anarşizmin taktikleri bu gizli Sanat'ta kök bulur – ontolojik anarşizmin hedefleri onun tomurcuklanmasında. Kaos düşmanlarını afsunlar ve zahitleriniyse ödüllendirir... bu tuhaf sararan risale, takma adla yazılmış ve toz lekeleri içinde, ortaya seriyor hepsini... postalanmış sonsuzluktan bir lahzada.

Reklam

BURADA SİZE ANLATILAN ŞEY nesir değil. Pekala panoya asılabilir ama yine de kıpır kıpır ve canlı kalır. Aşırı genç ve alımlı değilseniz sizi baştan çıkartmaya çalışmaz (yakın tarihte çekilmiş bir fotoğraf ekleyin).

Sahibinin gazetesinden ve cızırtılı Pekin Operası yayınından başını kaldırmadan yukarı çıkmanızı işaret ettiği hırpani bir Çin otelinde yaşar, Hakim Bey. Tavandaki vantilatör miskin bir derviş misali dönmektedir – sayfaya ter damlar – şairin kaftanı eprimiştir, ovallerinden halıya kül dökülür – monologları ipe sapa gelmez ve hafiften tekinsiz görünür – panjurlu pencerelerin ardında kenar mahalle, palmiye ağaçlarına, naif mavi okyanusa, tropikalizm felsefesine gömülür.

Baltimore'un doğusunda bir yerlerde bir otobanda bir Airstream karavanın yanından geçersiniz; çayırda kocaman bir SPİRİTÜEL YORUMLAR tabelası ve kırmızı bir arka kapak üzerindeki kaba siyah bir elin resmi vardır. İçeride teşhir edilmiş rüya-kitapları, rakam-kitapları, HooDoo[27] ve Santeria risaleleri, tozlanmış eski nüdist dergiler, birBoy's Life dergisi yığını, dövüş horozları üstüne tezler görürsünüz... ve bir de bu kitap, Kaos. Bir rüyada söylenen kelimeler gibi tekinsiz ve fani; kokulara, kuşlara, renklere, unutulmuş bir müziğe dönüşüp duran.

Bu kitap yüzeyinin kayıtsızlığıyla, adeta cam gibi oluşuyla, diğerlerinden ayrılır. Kuyruk sallamaz ya da hırlamaz bilakis mobilyaları dişleyip becerir. Bir ISBN numarası yoktur ve müridi olmanızı falan da beklemez ama çocuklarınızı kaçırabilir.

Bu kitap kahve ya da sıtma gibi sinirlidir – kendisi ve okurları arasında bir detraplar[28] ağı oluşturur – ama öylesine yüzsüz ve hayal gücü yoksunudur ki pratikte kendi kendini şifreler – bayılana dek kendi tozunu tüttürür.

Bir maske, bir öz-mitoloji, yer isimleri olmayan bir harita – bir mısır freski kadar soğuk ama yine debirinin yüzünü okşamak için uzanır – ve aniden kendini sokakta buluverir, bir bedende, ışıkla cisimlenmiş, yürüyen, uyanık, neredeyse tatmin olmuş.

NYC, 1 Mayıs – 4 Temmuz , 1984

ONTOLOJİK ANARŞİ İŞTİRAKİ TEBLİĞLERİ

1. TEBLİĞ (BAHAR 1986):

I. Metro Graffitisi ve Diğer Amaçlar için Sloganlar ve Vecizeler

KÖKSÜZ KOZMOPOLİTLİK ŞİİRSEL TERÖRİZM
(reklamların üzerine karalanmak ya da kaşelenmek üzere:)
İŞTE GERÇEK TUTKUN MARKSİZM-STiRNERiZM
TEMBELLİK VE MANEVİ GÜZELLİK GREVİ UFAK VELETLERİN AYAKLARI GÜZELDİR YASANIN BOYUNDURUĞU KIRILDI TANTRİK PORNOGRAFİ
RADİKAL ARİSTOKRASİ
ÇOCUK ÖZGÜRLÜĞÜ ŞEHİR GERİLLALARI HAYALİ Şİİ FANATİKLER
BOLO'BOLO
GAY SİYONİZMİ
(LUT EHLİNİN SODOM'U) KORSAN ÜTOPYALAR KAOS ASLA ÖLMEDİ

Bunlardan bazıları Anarşist Ontoloji İştiraki'nin "samimi" sloganlarıdır – diğerleriyse kamusal kaygı ve endişe uyandırmayı amaçlar – ama hangisinin hangisi olduğundan biz de emin değiliz. Stalin'e, İmzasız'a, Bob Black'e, Pir Hasan'a (selam üzerine olsun), F. Nietzsche'ye, Hank Purcell Jr'e., "P. M.'e," & Mağribi Dagon Tapınağı'ndan Ebu Cihat el-Salah Birader'e teşekkürler.

II. Maalesef Hâlâ "Kavramsal Sanat" Dünyasında Sürünüp Duran Bazı Şiirsel Terörist Fikirler

1. Citibank ya da Chembank bilgisayarlı müşteri hizmetleri bölümüne yoğun bir iş saatinde girin, yere sıçın ve çıkın.

2. Chicago 1986 1 Mayıs'ı: Haymarket "Şehitleri" için "dini" tören organize edin – duygusal portreler içeren dev pankartlar, çelenklenmiş ve telli duvaklı, KKKatolik tarzı kukuletalı kara cüppeler içinde nedametle taşınıyor – terbiyesiz pespaye TV rahipleri kalabalığa tütsü ve kutsal su serpiyor – yüzleri kül ve su içinde anarşistler küçük kamçı ve kırbaçlarla kendilerini dövüyorlar – kara cübbeli bir Papa, ağlayan punklar tarafından saygıyla taşınan minik sembolik tabutları takdis ediyor. Böylesi bir gösteri nerdeyse herkesi rahatsız etmeli.

3. Kamusal alanlara bir fotokopi flyer yapıştırın, on iki yaşlarında güzel bir oğlan resmi, çıplak ve mastürbasyon yapıyor, açık bir başlık: TANRININ SURETİ.

4. Politikaları ya da maneviyatları ya da fiziksel güzellikleri ya da suç dünyasındaki başarıları nedeniyle gıpta ettiğiniz insanlara imzasız olarakayrıntılı ve incelikle işlenmiş büyülü "hayır duaları" postalayın. Aşağıda Bölüm 5'te özetlenen genel usulü takip edin ama kendinize has bir iyi talih, mutluluk ya da aşk estetiğinden yararlanın.

5. New York Post ya da MUZAK şirketi gibi kötücül bir kuruma korkunç

bir beddua yollayın. Malezyalı büyücülerden uyarlanmış bir teknik: Şirkete içinde mantarlı ve siyah mumla mühürlenmiş bir şişe olan bir paket gönderin. İçindekiler: ölü böcekler, akrepler, kertenkele ve benzerleri; mezarlık pisliği (Amerikan HooDoo terminolojisinde "gris-gris") ve başka muzır maddelerle dolu bir poşet; demir çiviler ve raptiyelerle delinmiş bir yumurta; üzerinde bir arma işlenmiş bir parşömen.

(Bu yantra[29] ya da veve[30] Kara Cin'i, Nefsin karanlık gölgesini yardıma çağırır. Tam detaylar Anarşist Ontoloji İştiraki'nden edinilebilir.) Yanına iliştirilen bir notta efsunun kişilere değil kuruma yönelik gönderildiğini ancak kurum kötücüllüğünden vazgeçmediği müddetçe, lanetin (bir ayna etkisiyle) bina ve müştemilata kötü talih ve bir olumsuzluk atmosferi yaymaya başlayacağını açıklayın. Laneti anlatan bir "basın açıklaması" düzenleyin ve bunu Amerikan Şiir Topluluğu adına üstlenin. Bu metnin kopyalarını tüm kurum çalışanlarına ve seçtiğiniz yayın organlarına yollayın. Bu mektuplar sahiplerine varmadan önceki gece kurum binalarında ertesi gün işe gelecek tüm çalışanların göreceği yerlere Kara Cin armasının fotokopilerini asın.

(Bir kez daha Ebu Cihat'a teşekkürler ve de Sri Anamanda'ya – Belvedere Meteoroloji Kulesi'nin Mağribi Kale Kumandanı – ve Central Park Otonom Bölgesi ve Brooklyn 1 Numaralı Tapınağı'ndan diğer yoldaşlara da)

2. TEBLİĞ : Kallikak Abidevi Bolosu ve Kaos Aşramı: Bir Teklif

Airstream karavanlara – o klasik minyatür tekerlekli zeplinlere kafayı takmak ve bir de New Jersey Çam Kumsalları'na, kumlu dereler ve katran çamlarıyla, yaban mersini bataklıklarıyla ve hayalet kasabalarla dolu o kocaman, kayıp, ücra topraklara; kilometrekare başına 6 kişilik nüfus, eğreltiotlarıyla kaplı tozlu yollar, kamburu çıkmış kabinler ve yalıtılmış paslı mobil evlerle ön bahçelerde hurdaya çıkmış arabalar

mitsel Kallikakların – 1920'lerde kırsal yoksulların kısırlaştırılmasını haklı çıkarmak için ırk ıslahatçılarının üzerlerinde araştırmalar yürüttüğü Piney ailelerinin diyarı. Bazı Kallikaklar iyi genleri sayesinde düzgün, başarılı ve cilalı burjuvalarla evlendiler – ne var ki diğerleri asla gerçek işerde çalışmayıp ormanlarda yaşadılar – ensest, livata, gani gani zihinsel yetersizlik – onları bön ve moron göstermek üzere rötuşlanmış fotoğraflar – namussuz Hintlilerin, Hesseli[31] paralı askerlerin, rom kaçakçılarının, firarilerin torunları – Lovecraftiyen soyu bozuklar

bir daha düşününce, Kallikaklar pekâlâ gizli Kaos büyücüleri, öncü

cinsel radikaller, Hiç-çalışmama peygamberleri yetiştirmiş olabilirler. Diğer tek düze manzaralar gibi (çöl, deniz, bataklık), Kumsallar da erotik bir güçle dolu gibidir – vril[32] ya da orgondan[33] ziyade gevşek bir düzensizlik, neredeyse bir Doğa sürtüklüğü, sanki toprağın ve suyun ta kendisi cinsel organlardan, zarlardan, süngersi ereksiyon dokusundan oluşuyormuş gibi. Orayı işgal etmek istiyoruz, belki eski bir odun sobası ve bahçesinde tuvaleti olan terk edilmiş bir avcı/balıkçı kulübesi – ya da artık kullanılmayan bir Eyalet Otobanı'nda çürüyen Tatil Kabinleri – ya da sadece 2-3 tane Airstream karavanımızı bir dere boyu ya da bir şelale göleti yakınlarındaki çamların ardında gizleyerek park ettiğimiz ufak bir orman arazisi. Acaba Kallikaklar güzel bir şeyler mi keşfetmişti? Öğreneceğiz

oğlanların kendilerini ailelerinden kurtarmak üzere dünya dışı varlıkların gelmesini ve belki kurtarma işlemi esnasında bir uzaylı ışınıyla ailelerini buharlaştırmalarını düşledikleri bir yer. Oh ne âlâ. Uzaylı Çocuk Kaçırma Komplosu Açığa Çıkarıldı – "Uzaylı" Maskesinin Altından Şii Fanatiği O Biçim Şair Çıktı – Çam Kumsalları Üzerinde UFO'lar görüldü – Sözde Kaos Peygamberi "Kayıp Çocuklar Arz'dan Ayrılacak" Dedi

firari çocuklar, karmaşa ve düzensizlik, esrime ve miskinlik, anadan üryan yüzmek, daimi isyan olarak çocukluk – kurbağa, salyangoz ve yaprak koleksiyonları – ay ışığında işemek – 11, 12, 13 – kendi tarihini ailesinin, okulun, Sosyal Yardım'ın, televizyonun ellerinden geri alacak kadar büyükler – Gelip bizimle Kumsallar'da yaşayın – lüks ihtiyaçlarımızı finanse etmek için yerel markalı dölsüz bir bağ ve yaz simyası tefekkürü yetiştireceğiz aksi takdirde Şiirsel Terörizm yapıntıları ve haz yadigârlarından başka bir şey üretmeyeceğiz

eski pikabın kasasında avare gezintiler, balık tutmak ve toplayıcılık, bir gölgeye uzanıp çizgi roman okumak ve üzüm yemek – işte bizim ekonomimiz Yasa'nın boyunduruğundan kurtulduklarında şeylerin öyleceliği, dikkatle izleyen bir bilinç için her molekül bir orkide, her atom bir inci – işte bizim mezhebimiz. Airstream karavan Acem halılarıyla örtülü, çayırda sürüsüne bereket memnuniyet içinde yaban otları

Temmuz'un ve gece yarısının çıplaklığında ağaç ev tahtadan bir uzay gemisine dönüşür; yıldızlara yarı- açık, Epikürcü terle ısınmış, Çamların nefesiyle alelacele ve sonra da suspus. (Sevgili Bolo Günlüğü: Pratik ve uygulanabilir bir ütopya istemiştin – buyur bakalım, sırf bir felaket sonrası fantezisi değil, ne de Jüpiter'in uydusunda kaleler falan – hemen yarın başlayabileceğimiz bir proje – ne var ki her yönüyle bir yasayı çiğniyor, A.B.D. toplumunun mutlak tabularından bazılarını ifşa ediyor, vesaire vesairenin tam da özünü tehdit ediyor Ne fena. İşte bizim gerçek arzumuz ve buna erişmek için sadece safi sanattan ibaret değil aynı zamanda safi suçtan, safi isyandan oluşan

bir hayat tasarlamalıyız. Amin.)

(Zalim Orakçı'ya ve YALU, GANO, SİLA ve fikirler için Si Fan İlahi Takdir Tapınağı'nın diğer üyelerine teşekkürler.)

3. TEBLİĞ: Haymarket Mevzuu

"SIRASI GELMİŞKEN BELİRTMELİYİM Kİ Japonya'daki nükleer kaos kayışı koparttıktan sonra popüler Godzilla film serilerinde Yayınbalığı geleneğinin acayip bir yeniden ortaya çıkışı söz konusudur. Aslında Godzilla filmlerinin popüler kültür bilimindeki simgesel ayrıntılarının evrimi oldukça şaşırtıcı biçimde çelişkili duygular taşıyan bir kaos yaratığının (filmlerden bazıları, örneğin Mothra gibi, doğrudan kadim kozmik yumurta/sukabağı/koza motiflerine göndermeler yapıyor) medeni düzenin girişimleri fiyaskoyla sonuçlandıktan sonra çocukların kendilerine özgü ve dolaylı aracılığı sayesinde evcilleştirildiği, geleneksel Japon-Çin mitolojik ve folklorik dövüş temalarıyla örülü film serileriyle paralellik gösteriyor." – Girardot, Erken Taoculukta Mit ve Anlam: Kaos Teması (hun-t'un)

Bir arkadaşım eski bir Mağribi Bilim Tapınağı'nda (Chicago ya da Baltimore'de) gizli bir sunakta çapraz asılmış bir çift altıpatlar (kadife kaplı bir kutuda) ve kara bir fes gördüğünü iddia etmişti. Güya iç halkaya kabul edilmek için acemi Mağribi'nin en azından bir polise suikast düzenlemesi gerekiyormuş. /// Peki ya Louis Lingg'e ne demeli? Kendisi bir Ontolojik Anarşizm öncüsü müydü? "Sizi hakir görüyorum" – böylesi bir mütalaa takdir edilmez de ne yapılır. Ama adam 22 yaşında darağacından kurtulmak için kendini dinamitlemişti... bu kesinlikle bizim seçtiğimiz yol değil. /// POLİS FİKRİYATI bir hidra gibi kesilen her baş yerine 100 tane yeni baş çıkarıyor – ve bunların her biricanlı polisler. Kafaları biçmek bize hiçbir şey kazandırmıyor oysa bizi yutana dek canavarın gücüne güç katmış oluyor. /// Önce FİKRİYATI öldürmeli – içimizdeki abideyi havaya uçurmalı ve ancak ondan sonra belki... güçler dengesi yer değiştirebilir.

Beynimizdeki son polis de son tatmin olmamış arzumuzla mıhlandığında – belki de etrafımızdaki manzara dahi değişmeye başlayacaktır.../// Şiirsel Terörizm bu arketipler sabotajını günümüzde uygulanabilecek yegane isyan taktiği olarak öneriyor. Ama Şii Radikaller her ne şekilde olursa olsun tüm polisi, Ayetullahları, bankacıları, cellatları, rahipleri vs. başlarından atmaya can attığı takdirde radikal aşırıcılığın "fiyaskolarına" dahi saygı duyma seçeneğimizi saklı tutuyoruz. /// Yalan İmparatorluğu'nun boyunduruğundan kurtulmuş olarak geçirilen birkaç gün bile bir hayli kurbana değer; güçlü bir farkındalığın bir anı bile mikrosefalik sıkıntı ve işle geçen koca bir ömre bedeldir. /// Ancak bu an bizim olmalı – ve onun bütünselliğini korumak adına intihar etmemiz ona sahip oluşumuzdan verilen ciddi bir tavizdir. O halde saygımızı ironiyle harmanlayalım – önerdiğimiz şey şehitlik

değil dinamitçinin cesaretidir, bir Kaos canavarının nefs-cinnetidir, kriminal ve gayrı-meşru hazların elde edilmesidir.

4. TEBLİĞ: Dünyanın Sonu

ANARŞİST ONTOLOJİ İŞTİRAKİ resmen "Dünyanın Sonu"ndan bunaldığını beyan ediyor. 1945'ten bu yana kanonik türevi bizleri Karşılıklı Muhakkak İmha korkusuyla sindirmekte ve süper kahraman politikacılarımız (ölümcül Yeşil Kriptonit'le baş edebilecek yegâne kişiler) karşısında ağlayıp sızlanan köleliğimiz için kullanılageldi.

Yeryüzündeki tüm yaşamı yok edebilecek bir yol icat etmiş olmamızın anlamı ne? Pek bir şey değil. Bunu kendi bireysel ölümlerimizi müşahede etmekten kaçabilmek için düşledik. Iskartaya çıkarılmış bir ölümsüzlüğün ikiz görüntüsü işlevi görecek bir simge yarattık. Çatlak diktatörler gibi kendimizle beraber her şeyi Abis'in derinliklerine götürme fikrine bayılıyoruz.

Kıyamet'in gayrı-resmi versiyonu, Son'a ve de Sağ Kalanların (ya daVahyin 144.000 Seçilmiş kişisinin) İkilik histerisi sefahatlerinde, baştan çıkarıcı şeytanla sonsuz nihai yüzleşmelerde, kendilerini tatmin edecekleri Felaket sonrası bir İrem bağına duyulan şehvet dolu bir özlem içeriyor.

Rene Guenon'un hayaletini gördük, kadavramsı ve başında bir fesle (Mumya'daki Ardis Bey rolündeki Boris Karloff gibi) Kültür ve Kozmos'un ölümü için yüksek sesle vızıldayan karasinek şarkıları çalan bir No Wave Endüstriyel-Noise Rock cenaze grubunun başında: patetik nihilistlerin elitist fetişizmi, "cinsellik- sonrası" entellerinin öz-tiksintileri.

Her hoparlörden yayılan bu kasvetli baladlar, Konsensüs dünyasındaki her okul kitabı ve televizyondan paranoyak beyin dalgaları gibi hücum eden Gelişim ve Gelecek hakkındaki yalanlar ve beylik sözlerin ikiz görüntüsünden başka ne ki? Modern Binyılcıların ölüm içgüdüsü, Tüketici ve İşçi Cennetleri'nin sahte sıhhatinden cerahat gibi akıyor.

Tarihi beyninin iki yarım küresiyle de okuyabilen herkes bilir ki an be an bir dünya sona ermektedir – zamanın dalgaları artlarında yalnızca zaten ölmekte ve yaprak dökümünde olan kusurlu bir hafızanın, kapanıp taşlaşmış bir geçmişin işi bitik kuru anılarını bırakır. Ve an be an bir dünya doğmaktadır – bedenleri hissizleşmiş felsefecilerin ve bilim adamlarının bahane üretip durmalarına rağmen – tüm olanaksızlıkların onarıldığı, pişmanlık ve önsezinin halihazırdaki tek bir holografik psikometrik jestte yokluğa gömüldüğü bir şimdide.

Evrenin "normatif" geçmişi ya da geleceğin ısıl-ölümünün bizim için

anlamı en fazla Gayri Safi Milli Hasıla ya da Devlet'in ortadan kalkması kadar olabilir. Tüm İdeal geçmişler, henüz gerçekleşmemiş olan tüm gelecekler sadece tamamen canlı mevcudiyetimizin farkındalığını engeller.

Kimi tarikatlar dünyanın (ya da "bir" dünyanın) zaten sona ermiş olduğuna inanıyor. Yehova Şahitleri için bu 1914'te gerçekleşti (evet dostlar, şu anda Vahiy Kitabı'nda yaşıyoruz). Kimi şarkiyatçı gizemcilere göre bu, 1962'deki Gezegenlerin Büyük Kesişimi esnasında gerçekleşti. Fiore'li Joachim Üçüncü Çağı, Baba'nın ve Oğul'un Çağlarının yerini alan Kutsal Ruh'un Çağı'nı ilan etmişti. Alamut'tan II. Hasan, Büyük Diriliş'i (Kıyamet), ahirin zahir oluşunu, yeryüzü cennetini ilan etmişti. Kafir zaman Orta Çağ'ın sonlarında sona erdi. O zamandan beri meleklere özgü zamanda yaşıyoruz –pek çoğumuz bundan haberdar değil, o kadar.

Daha radikal bir Vahdetçi duruş alacak olursak: Zaman aslında hiç başlamadı. Kaos asla ölmedi. İmparatorluk asla kurulmadı. Ne şimdi ne de hiçbir zaman geçmişin köleleri ya da geleceğin teminatı olmadık.

Dünya'nın Sonu'nu emrivaki olarak gerçekleşmiş ilan etmeyi öneriyoruz; tam tarihi mühim değil. 1650 yılında Ranterlar Binyılın[34] kendi nefsine, kendi merkeziyetine ve tanrısallığına uyanan her bir ruha şimdi geldiğini biliyorlardı. "Neşelen, hemcinsim," diye selamlaşırlardı. "Her şey bizim!"

Başka türlü bir Dünya'nın Sonu'nun zerresini dahi istemem. Bir oğlan sokakta bana gülümser. Kara bir karga pembe bir manolya ağacında oturur, orgon bir lahzada şehrin üstünde birikip boşalırken gaklar... yaz başlar. Aşığınız olabilirim... ama Binyılınıza tüküreyim.

5. TEBLİĞ: "Entelektüel S/M[35] Seksenlerin Faşizmidir – Avangart Bok Yer ve Buna Bayılır "

YOLDAŞLAR!

Son zamanlarda, öç alma isteğiyle yanıp tutuşan kimi çevreler Anarşist Ontoloji İştiraki'nde "Kaos" üzerine bir kafa karışıklığı salgınına yol açarak polemiği küçümseyen bizleri nihayet tüm yetkileri haiz, cehennem gibi uğursuz aleni suçlamalar yapmak üzere bir Genel Kurul'la iştigal etmeye zorladı; yüzlerimiz retorikle yanıp tutuşuyor, ağzımızdan salyalar saçıyoruz, boyun damarlarımız kürsü hararetiyle şişiyor. Sonunda işi öfkeli sloganlar taşıyan (1930'ların yazı karakterleriyle) flamalarla Ontolojik Anarşi'nin ne olmadığını açıklamaya kadar vardırmak zorunda kalacağız.

Unutmayın, yalnızca Klasik Fizik'te Kaos'un entropiyle, ısıl-ölümle

ya da çürümeyle bir alâkası olabilir. Bizim fiziğimizdeyse (Kaos Teorisi) Kaos Tao'yla özdeştir, hem entropi olarak yin'in hem de enerji olarak yang'ın ötesinde, her türlü nihilden daha temel bir daimi yaratım ilkesidir,potentia anlamında boşluktur, tükenme değil. ("Tüm düzenlerin toplamı" olarak Kaos.)

Bu simyadan bir estetik teorisi yetkinleştiriyoruz. Kaos büyü sanatı dehşetengiz biçimde işleyebilir, bir grand guignol[36] bile sahneye koyabilir ama asla kokuşmuş olumsuzlamaya, ölüm içgüdüsüne,schadenfreude'ye (başkalarının mutsuzluğundan mutlu olmaya), Nazi hatıratını mırıldanıp durmaya ve seri cinayetlere batırılmayı kabul etmez. Ontolojik Anarşi snuff film toplamaz ve Fransız felsefesi nutukları atan hanım ağalar canına tak etmiştir. ("Her şey beyhude ve ben bunu senden önce biliyordum, kıçımın kenarı. Nyahh!")

Wilhelm Reich hafiften kafayı yemiş ve Duygusal Veba ajanları tarafından öldürülmüştü; çalışmalarının neredeyse yarısı katıksız paranoyadan beslenmiş olabilir (UFO komploları, homofobi, ve hatta orgazm teorisi bile) AMA bir noktada tüm kalbimizle ona katılıyoruz – sekspol: cinselliğin bastırılması ölüm takıntısına yol açar ve bu da bizikötü politikaya götürür. Avangart sanatın hatırı sayılır bir kısmı ağzına kadar Ölümcül Orgon Işınları'yla (DOR) dolu. Ontolojik Anarşizm, bu aralar albenili, modern, yeni ve modaya uygun sayılan entelektüel sado-mazoşizmin kötü havasını dağıtmak üzere estetik bulut-avcıları (OR-silahları) inşa etmeyi amaçlar. Kendi kendilerini sakat bırakan "performans" sanatçıları bizde bayağılık ve aptallık etkisi yaratıyor – sanatları herkesi daha mutsuz kılıyor. Ne biçim bir beş para etmez, suç ortaklığı yapan bok çuvalları bunlar böyle... ne biçim hamamböceği beyinli Sanat sürüngenleri pişirdi bu kıyamet türlüsünü?

Elbette avangart "zeki" görünecektir – Marinetti ve Fütüristler de öyleydi, Pound ve Celine de öyleydi. Böylesi bir zekâdansa biz hakiki aptallığı, pastoral Yeni Çağ kafası güzel saçma sapanlığını yeğleriz –ölüm ucubesi olacağımıza kuşbeyinli olalım daha iyi. Ama neyse ki kendi o biçim satori tarzımızı elde etmek için beyinlerimizi aldırmaya ihtiyacımız yok. Tüm yetiler, tüm duyumlar kendi öz mülkümüz olarak bizim – kalp ve kafa, zeka ve ruh, beden ve can. Bizimkisi bir kötürüm etme sanatı değil ifrat, ganilik ve hayret sanatı.

Anlamsız kasvet tedarikçileri çağdaş estetiğin Ölüm Tugayları'dır ve bizse "gözden kaybolanlar"ız. Onların hayal ürünü 3. Reich okült ırvır zırvırları ve çocuk cinayetleri balo salonu Gösteri dalaverecilerini cezbeder – televizyonda ölüm hayatta olduğundan daha şık durur – ve isyankar bir haz vaaz eden biz Kaos büyücüleri ise yavaş yavaş sessizliğe itiliriz.

Kilise-Devlet'in tüm sansürünü reddettiğimizi söylemeye bile gerek yok – ama "devrimden sonra" tüm Ölüm Tugayı snuff sanat pisliğini yakmak ve onları demiryolu üstünde kasabadan kovalamak için her türlü bireysel ve şahsi sorumluluğu almaya da can atıyor olacağız. (Anarşist bağlamda eleştiri, doğrudan eylem haline gelir.) Benim alanımda ne İsa ve onun sineklerin efendilerine ne de Chas. Manson ve onun edebi hayranlarına yer yok. Hiçbir dünyevi polis istemiyorum – Hiçbir kozmik baltalı katil de istemiyorum; ne televizyonda elektrikli testere katliamları ne de ölü sevicilik üstüne duyarlı post-yapısalcı romanlar.

Görünen o ki Anarşist Ontoloji İştiraki'nin, Devlet'e ve onun hayalet devrelerinin boğucu mekanizmalarına sabotaj düzenlemesi çok zor – ama yine de Aşağı Doğu Yakası'nın ve diğer Sanat kalpazanlarının Ceset- Yiyicileri gibi daha ufak DOR salgını tezahürleriyle ilgili bir şeyler yapmamız gerekebilir. Dehşetengiz maddeleri "daha yüksek bir amaç" için kullanan sanatçıları destekliyoruz – ne kadar çarpıcı ya da gayrı meşru olursa olsun aşk/cinsellik malzemelerini sevenleri – öfkelerini ve tiksintilerini ve gerçek arzularını nefs-farkındalığı ve güzellik ve maceraya doğru güç bela ilerlemek için kullananları. "Toplumsal Nihilizm", evet – ama gnostik öz-tiksintinin ölü nihilizmi değil. Şiddetli ve rahatsız edici dahi olsa işlevini yitirmiş bir üçüncü göze sahip olan herkes hayatın tarafını tutan devrimci sanatla ölümün tarafını tutan gerici sanat arasındaki farkları görebilir. DOR leş kokar ve kaos büyücüsünün burnu onu tespit edebilir – nasıl ki başka ne kadar karanlık koku tarafından örtülmüş olursa olsun manevi/cinsel hazzın hoş kokusunu tanıyabilirse. Radikal Sağ bile ten ve duygulara karşı tüm korkusuna rağmen arada bir de olsa bir algı ve farkındalık artışı tecrübe eder – Ölüm Taburları'ysa modaya uygun devrimci soyutlamalara dair onca dil dökmelerine rağmen bize en çok FBI, FDA ya da çifte katmerli Baptistlerin sunduğu kadar bir özgürlükçü enerji sunarlar.

En kıymetli metalarının reklamını ölüm ve sakat bırakma imgeleriyle yaparken bunları alfa dalgası üreten kanserojen gerçeklik çarpıtıcı aletler aracılığıyla doğrudan milyonların sürüngen art-beyinlerine gönderen bir toplumda yaşıyoruz – öte yandan hayata dair başka imgelerse (örneğin bizim gözdemiz olan, mastürbasyon yapan bir çocuk) akıl almaz bir gaddarlıkla yasaklanıp cezalandırılır. Bir Sanat Sadisti olmak pek de yürek istemez, ne de olsa şehvetli ölüm, Konsensüs Paradigmamızın estetik temelinde yatar. Giyinip kuşanıp Polis-Kurban oyunu oynayan "Solcular", acımasız fotoğraflar karşısında otuz bir çekenler, yavşak sanat ve şatafatlı ümitsizlik ve modaya uygun gulyabanilik ve başkalarının sefaleti üzerine düşünüp entelektüel inciler döktürmeye bayılan insanlar – böyle "sanatçılar" iktidardan- yoksun polisten başka bir şey değildir (pek çok "devrimciye" de cuk oturacak bir tanım). Bu estetik faşistler için kara bir bombamız var – sperm ve hava fişeklerle, yakışıksız ayrık otları

ve korsanlık, acayip Şia sapkınlıkları ve köpüren cennet çeşmeleri, karmaşık ritimler, yaşamın nabız atışları, tüm biçimsizlik ve zarafetle infilâk eder.

Uyan! Nefes al! Dünya'nın nefesini teninde hisset! Günü yakala! Nefes al! Nefes al!

(J. Mander'in Televizyon'un Ortadan Kaldırılması İçin Dört Argüman'ına; Adam Exit'e ve Williamsburg Mağribi Kozmopoliti'ne teşekkürler)

6. TEBLİĞ:
I. Salon Kıyameti: "Gizli Tiyatro"

ENSEMİZDE BİR STALİN soluyup durmadığı sürece, neden bir şeylere hizmet eden bir sanat yapılmasın ki... mesela... bir isyana?

"İmkânsız" olmasını dert etmeyin. "İmkânsız"dan başka neyi elde etmeyi umabiliriz ki? Başka birisinin gerçek arzumuzu açığa çıkarmasını mı bekleyelim?

Eğer sanat ölmüşse ya da seyirci kaybolup gitmişse o zaman iki ölü ağırlıktan kurtulmuşuz demektir. Potansiyel olarak, şimdi herkes bir çeşit sanatçıdır ve potansiyel olarak her seyirci masumiyetini, tecrübe ettiği sanat olma yeteneğini geri kazanmıştır.

İçimizde taşıyıp durduğumuz müzelerden kaçabilirsek, kendi kafataslarımızın içindeki galeriler için kendimize bilet satmayı kesersek büyücünün hedefini yeniden yaratan bir sanatı tahayyül edebiliriz: hayat dolu sembollerin işlenmesiyle gerçekliğin yapısını değiştirmek (şu anda, bu salonu hazırlayanlar tarafından bize "verilen" imgeler – cinayet, savaş, kıtlık ve tamah).

Şimdi, bir nebze terörizm (ya da Artaud'nun dediği gibi "vahşet") tınısı taşıyan, insanlardan ziyade soyutlamaların imhasını, iktidardan ziyade özgürlüğü, kârdan ziyade hazzı, korkudan ziyade neşeyi amaçlayan, estetik eylemler tahayyül edebiliriz. "Şiirsel Terörizm." Seçtiğimiz imgelerde karanlığın kuvveti var – ama tüm imgeler maskelerdir ve bu maskelerin ardında ışığa ve hazza yöneltebileceğimiz enerjiler yatar.

Örneğin, aikido'yu icat eden adam sonradan pasifist olup Japon emperyalizmi için savaşmayı reddeden bir samuraydı. İnzivaya çekilip, bir dağda bir ağacın altında oturarak yaşamaya başladı...

Bir gün eski dostu olan bir subay onu ziyarete gelip ihanet, ödleklik vesaireyle suçladı. Münzevi hiçbir şey demeden oturmaya devam etti –ve subay öfkeye kapılıp kılıcını çekti ve saldırdı. Aniden silahsız üstat

subayın elinden silahını alıverdi ve ona geri uzattı. Subay bildiği tüm ustaca kataları[37] kullanarak onu öldürmeyi tekrar tekrar denedi – ama münzevi her defasında boş zihniyle onu silahsız bırakacak yeni bir yol icat etti.

Tabii ki subay onun ilk öğrencisi olmuştu. Daha sonra kurşunlardan sıyrılmayı öğrendiler. Yepyeni bir sanat, tamamen şiddetsiz bir savaş yolunu – cinayetsiz bir savaş, ölüm değil "hayat kılıcı" – ortaya çıkaran bu performansın tadını yakalamayı amaçlayan bir üst-kurmaca (metadrama) biçimi tahayyül edebiliriz.

Herhangi bir kaçık bombacı kadar anonim ama şiddetten ziyade karşılıksız bir cömertlik sahneye koymayı amaçlayan – kıyametten ziyade bir binyılı amaçlayan – ya da daha iyisi farkındalık ve özgürleşmenin hizmetinde bir estetik şok şimdisini.

Sanat, gerçekleşen muhteşem yalanlar söyler. Hem sanatçının hem de seyircinin, sırf yaşam ve sanatın bir ve aynı şey, saf bir armağanlaşma olduğu başka bir düzlemde yeniden ortaya çıkmak üzere tamamen kaybolduğu bir GİZLİ TİYATRO yaratmak mümkün mü?

(Not: "Salon Kıyameti" Sharon Gannon tarafından Temmuz 1986'da düzenlendi.)

II. Cinayet – Savaş – Kıtlık – Tamah

MANİCİLER VE KATHARLAR bedenin tinselleştirilebileceğine inanırdı – ya da daha ziyade bedenin saf ruhu kirletmekten başka bir şey yapmadığına ve bütünüyle reddedilmesi gerektiğine. Gnostikperfectiler[38] (radikal düalistler) bedenden kaçmak ve saf nurun kemaline dönmek için ölene dekkendilerini aç bırakırlardı. Yani: tenin – cinayetin, savaşın, kıtlığın ve tamahın – kötülüklerinden sakınmak için paradoksal biçimde tek bir yol kalır: kendi bedeninin katli, tene açılan savaş, ölümüne kıtlık, kurtuluş tamahı.

Radikal tevhitçilerse (İsmailîler, Ranterlar, Ahlâk Kurallarına Karşı Gelenler) beden ve ruhun bir ve aynı olduğunu, kara bir taşı saran ruhun tene de nurunu aşıladığını, her şeyin yaşadığını ve her şeyin yaşam olduğunu düşünürler.

"Şeyler kendiliklerinden neyseler odurlar... her şey doğaldır... hepsi de devingen sanki artlarında onları devindiren bir Kadir-i Mutlak varmış gibi – ama bu Kadir-i Mutlak'ın bir ispatını aramaya kalksak bulamayız." (Kuo Hsiang)

Paradoksal bir biçimde, tevhit yolu da bir nevi "cinayet, savaş, kıtlık, tamah" yolu olmaksızın izlenemez: ölümün hayata dönüşümü (gıda, olumsuz entropi) – Yalan İmparatorluğu'na karşı savaş – "ruhun orucu" ya da Yalan'dan, yaşamın dışındaki her şeyden feragat – ve

yaşamın kendisine tamah, arzunun mutlak gücü.

Ve dahası: karanlığın hikmeti olmadan (şehevi bilgi) nurun hikmeti de var olamaz ("irfan"). Bu iki bilgi sadece birbirini bütünlemekle kalmaz: Daha ziyade özdeştirler, tıpkı farklı oktavlardan çalınan tek bir nota gibi. Heraklit, gerçekliğin bir "savaş" halinde ısrar ettiğini öne sürer. Ancak çarpışan notalar bir ahenk meydana getirebilir. ("Kaos tüm düzenlerin toplamıdır.") Bu terimlerin her birine farklı bir dil maskesi takın (Erinyler'e[39] "Müşfik Hanımlar" denmesi sadece hüsnü kelam değil aynı zamanda daha başka bir anlamın da açığa çıkarılmasıdır). Maskelenmiş, ayinselleşmiş, sanatla gerçeklenmiş olduklarında sözcükler kara güzelliklerini "Siyah Nur"larını giyinirler.

Cinayet yerine av deyin, tüm arkaik ve otoritesiz kabile toplumlarının saf paleolitik ekonomisi – avcılık; hem et yemek manasında hem de Venüs'ün arzunun yolunu izlemek manasında. Savaş yerine isyandeyin, sınıfların ve iktidarların devrimi değil sonsuz başkaldırı, ışığı ortaya çıkaran karanlık. Tamah yerine özlem deyin, fethedilemez arzu, kara sevda. Ve bir çeşit sakat bırakma olan kıtlık yerine bütünlükten, bolluktan, ganilikten ve Öteki'ne doğru dalga dalga büyüyen nefsin cömertliğinden bahsedin.

Bu maskeli dans olmadan hiçbir şey yaratılamayacak. En eski mitoloji Eros'u Kaos'un ilk çocuğu sayar. Eros, evcilleştiren vahşi; sanatçının, Kaos'a, Tevhid'e döneceği ve sonra beraberinde bir güzellik motifiyle geri döneceği kapıdır. Sanatçı, avcı, savaşçı: hem tutkulu hem de dengeli olan, hem tamahkâr hem de alabildiğine özgeci olan. Bizi kendimizden kurtaran tüm kurtuluşlardan kurtulmalıyız; hayvanımızdan kurtaran ki kendisi yaşam enerjimiz olan animamızdır ve hayat veren öz-yetkemiz ki hem öfke hem de tamah olarak tezahür edebilir kendisi. BABİL, tenimizin mundar olduğunu söyledi – bu yolla ve kurtuluş vaadiyle bizleri köleleştirdi. Ama – ten halihazırda "kurtulmuşsa", zatennursa – hatta bilinç de bir çeşit tense, elle tutulur ve eşzamanlı canlı bir lokmanruhuysa – o halde bizim için aracılık edecek hiçbir güce ihtiyacımız yok. Yabanıllık, Ömer'in de dediği gibi, halihazırda cennettir.

Cinayetin gerçek aidiyeti İmparatorluk'tadır, çünkü biricik özgürlük katıksız yaşamdır. Savaş da Babil'indir– hiçbir özgür insan başkasının itibarını arttırmak için ölmez. Kıtlık ancak ve ancak kurtarıcıların, rahip- kralların uygarlığında varlık bulur – Firavun'a tahıl spekülasyonu yapmayı öğütleyen Yusuf değilmiydi? Tamah – toprağa, sembolik refaha, başkalarının ruhlarını ve bedenlerini kendi kurtuluşları adına biçimsizleştirme gücüne – tamah da "Doğanın doğasından" değil İmparatorluğun İhtişamı için tüm enerjilere set çekilip, bunların yönlendirilmesinden kaynaklanır. Tüm bunlara karşı sanatçı, maskelerin dansına, dilin topyekûn radikalleştirilmesine, canlı varlıklara değil kötücül fikirlere, arzularımızın tabut kapağı

üzerindeki ölü yüklere saldıracak bir "Şiirsel Terörizm" icadına sahiptir. Bunaltı ve felcin mimarisi, ancak karanlık da dahil her şeyi topyekûn kutlamamızlahavaya uçurulacak.

Yaz Gündönümü, 1986

7. TEBLİĞ: Ruhani Paleolitizm ve Yüksek Teknoloji: Bir Yazılı Görüş

ANARŞİST ONTOLOJİ İŞTİRAKİ SÜREKLİ Paleolitizmden söz ediyor diye sakın kendimizi Taş Devri'ne geri postalamak istediğimiz sanılmasın.

Anlaşmaya bok eşeleyen bir çiftçinin sıkıcı hayatı da dahilse "toprağa dönmek" zerre ilgimizi çekmiyor – beraberinde tabular, fetişler ve yetersiz beslenme de gelecekse "kabile hayatı" falan istemiyoruz. Bizim kültür mefhumuyla bir derdimiz yok – teknolojiyle de öyle; bizim için sorun uygarlıkla başlıyor.

Paleolitik yaşamın sevdiğimiz tarafları antropolojinin Otoritesiz Halklar Okulu tarafından özetlenmişti: avcı/toplayıcı toplumun seçkin tembelliği, günde iki saat çalışmak, sanat, dans, şiir ve aşıkanelik takıntısı, "şamanizmin demokratikleşmesi", algı üretimi – kısaca kültür.

Uygarlığın nesini sevmediğimizse aşağıdaki gelişimden çıkarsanabilir: "Tarım Devrimi"; kastların ortaya çıkışı; Şehir ve onun ruhban denetimi ("Babil"); kölelik; dogma; emperyalizm ("Roma"). "İşyerinde" cinselliğin "otorite" adına baskı altına alınması. "İmparatorluk asla sona ermedi."

Yüksek teknolojiye dayalı ruhani bir paleolitizm – tarım sonrası, endüstri sonrası, "Sıfır-çalışma", göçebe (ya da "Köksüz Kozmopolit") bir Kuantum Paradigması Toplumu – işte hem Kaos Teorisi'nin hem de Fütüroloji'nin (Robert Anton Wilson ve T. Leary'nin kullandığı manâda) ideal gelecek imgelemi.

Bugüne dönecek olursak: Anoreksi ve Blumia Uygarlığıyla, ıstırap içinde olmamaktan utanç duyarak kendilerine ve başkalarına kıldan gömlekler icat edenlerle yahut da amansızca tıkınıp sonra da bastırılmış suçluluk duygularının kusmuğunu muazzam mazoşist koşu ve diyet nöbetleriyle boşaltanlarla her türlü işbirliğini reddediyoruz. Tüm hazlarımız ve nefs disiplinlerimiz Doğa'nın rızasıyla bize aittir – asla kendimizi inkâr etmeyiz, asla hiçbir şeyi bırakmayız; ancak bazen bazı şeyler bizi bırakır giderler çünkü artık onlara bir gömlek büyük geliriz. Hem mağara adamıyım hem yıldız gezgini bir mutant, hem bir güven madrabazı hem de özgür bir prens. Bir gün bir Kızılderili Şefi, Beyaz Saray'da bir ziyafete davet edilmişti. Yemek servisi yapılırken

Şef tabağını tepeleme doldurdu, hem de bir kez değil tam üç kere. Sonunda yanında oturan beyaz adam dayanamayıp "Şef, hehe, sence de bu biraz fazla değil mi?" dedi. "Ugh" dedi Şef, "biraz fazla Şef için tam karardır!"

Yine de tabii "Fütüroloji"nin kimi öğretilerini sorunlu buluyoruz. Örneğin televizyon, bilgisayarlar, robotlar, Uzay keşifleri vs. gibi yeni teknolojilerin özgürleştirici potansiyelini kabul etsek de ihtimal ve hakikat arasında açık bir fark olduğunun farkındayız. Televizyonun bayağılaştırıcılığı, bilgisayarların yuppieleştirilmesi ve Uzayın militarize edilmesi bu teknolojilerin kendi başlarına "muayyen" bir özgürleştirme garantisi taşımadığını ortaya koyuyor.

Dikkatimizi gerçek sorunlara vermemiz için tasarlanmış Görkemli Yanıltmaca'nın bir parçası olarak NükleerFelaketi reddetsek de "Karşılıklı İmha Garantisi" ve "Katıksız Savaş"ın hâlâ daha İleri Teknoloji Serüveninin kimi özelliklerine duyduğumuz hevesi kırmaya hizmet ettiğini de kabul etmeliyiz. Ontolojik Anarşi bir taktik olarak Luddizm'e muhabbet duyar: potansiyel olarak (gelecek için) ne kadar takdire şayan olursa olsun eğer belli bir teknoloji burada ve şimdi bana baskı yapmak üzere kullanılıyorsa ya sabotaj silahını kuşanmam gerek ya da üretim araçlarını ele geçirmem (ya da belki de daha önemlisi iletişim araçlarını ele geçirmektir). Techne olmadan insanlık olamaz – ama hiçbir technede insanlığımdan daha değerli olamaz.

Tepkisel Teknoloji karşıtı anarşizme kapıyı gösteriyoruz – en azından kendi adımıza (çiftçilikten hoşlananlar da yok değil, kulağımıza geldiği kadarıyla) – öte yandan Teknolojik Islahat mefhumunu da reddediyoruz. Bizim nezdimizde her türlü gerekircilik aynı ölçüde yavandır – biz ne genlerimizin kölesiyiz ne de makinelerin. Her nedüşleyip yaratıyorsak o "doğal"dır. "Doğanın Yasaları yoktur – yalnızca alışkanlıkları vardır."

Bize göre hayat ne Geçmiş'e dairdir – şu ünlü hayaletlerin mezar eşyalarını istifledikleri diyar – ne de ampul beyinli Mutant yurttaşlarının ölümsüzlüğün, ışıktan hızlı seyahatin, tasarımcı genlerin ve Devlet'in sönümleşmesinin sırlarına alabildiğine hasetle bekçilik ettikleri bir Gelecek'e dairdir. Aut nunc aut nihil. [40] Her an, içine iyice nüfuz edilecek bir sonsuzluk barındırır – oysa biz cesetlerin gözlerinden gördüğümüz hayallerde ya da henüz doğmamış mükemmeliyetlere duyduğumuz özlemde kendimizi kaybediyoruz.

Atalarımın ve torunlarımın başarıları benim için öğretici ya da eğlendirici bir masaldan başka bir şey değil

– onları asla kendimden üstün saymayacağım, kendi aczimi mazur görmek için bile. Onlardan her ne istiyorsam – ruhani paleolitizm ya da yüksek teknoloji hatta bizzat uygarlığın muhteşem döküntüsü, Gizli Üstatların sırları, hafifmeşrep asaletin hazları ve la vie boheme[41] –

çalabilmek için kendime bir lisans çıkardım.

La decadence, mamafih Nietzsche'ye rağmen, Ontolojik Anarşi için sağlık kadar temel bir unsurdur – her birinden canımızın çektiğini alırız. Dekadant estetikçiler ahmakça savaşlara girmez ne de bilinçlerini mikrosefalik hırs ve gareze batırırlar. Başkalarının sefaletinde değil sanatsal yenilik ve sıra dışı cinsellikte serüven arayışına girerler. Anarşist Ontoloji İştiraki onların miskinliğini, normalliğin ahmaklığını küçümseyişlerini, aristokrat hassasiyeti istimlâk edişlerini takdir eder ve onlara öykünür. Bizim nezdimizde bu nitelikler Eski Taş Devrinin nitelikleri ve bereketli sıhhatiyle, hiyerarşinin görmezden gelinmesiyle,Yasa yerine erdem geliştirilmesiyle padoksal bir biçimde uyum içindedir. Hastalıksız bir çürüme ve can sıkıntısız bir sıhhat talep ediyoruz!

Bu suretle Anarşist Ontoloji İştiraki tüm yerli halklara ve kabilelere tam özerklik mücadelelerinde koşulsuz destek verir – ve aynı zamanda Fütürologların en vahşi, en uçarı kuram ve taleplerine de öyle. Biz mutantlar için, halihazırda var olan geleceğin paleolitizmine büyük çapta ulaşmak ancak kitlesel bir Hayal gücü teknolojisiyle ve Kuantum Mekaniğinin ötesine geçerek Kaos Teorisi ve Kuramsal Kurgu sanrıları diyarına ulaşan bilimsel bir paradigmayla mümkün.

Köksüz Kozmopolitler olarak geçmişin, doğunun, kabile toplumunun tüm güzelliklerine sahip çıkıyoruz – tüm bunlar bizim olmalı ve olabilir, hatta İmparatorluğun hazineleri bile: paylaşmak üzere bizimdir. Ve aynı zamanda tarımı, endüstriyi hatta elektriğin eşzamanlılığını dahi aşan bir teknoloji talep ediyoruz, bilincin ıslak yazılımıyla kesişen, kuarkların, zamanda geriye doğru yolculuk eden zerrelerin, kuasarların ve paralel evrenlerin gücünü kapsayan bir donanım. Anarşizm ve özgürlükçülüğün didişip duran ideologlarının her biri kendi türlü çeşitli odaklanmış görüşlerine denk düşen bir ütopya reçetesi hazırlıyor; bu reçeteler köy komününden L-5 Uzay Şehri'ne dek değişkenlik gösteriyor. Bizse bırakın bin çiçek açsın diyoruz – ahlaki ya da ıslahatçı bir şemaya göre ayrıkları ve sporları ayıklayacak bir bahçıvan olmaksızın. Tek hakiki karşıtlık zorbanın yetkesi ve kendinin farkına varan nefsin yetkesi arasındaki çelişkidir – geri kalan her şey yanılsamadır, psikolojik izdüşümdür, beyhude laf kalabalığıdır.

Bir bakıma Gaia'nın oğulları ve kızları paleolitiği asla terk etmediler; bir başka bakımdansa geleceğin tüm mükemmellikleri halihazırda bizim. Bu paradoksu ancak isyan "çözebilir" – ancak hem kendimizde hem de başkalarındaki hatalı bilince karşı ayaklanma, baskının teknolojisini ve Gösteri'nin sefaletini silip süpürebilir. Bu kavgada boyalı bir maske ya da şaman çıngırağı da bir iletişim uydusunu ya da gizli bir bilgisayar ağını ele geçirmek kadar hayatî olabilir.

Bir silahı ya da aracı değerlendirirken bizim yegâne ölçütümüz

güzellik. Kesinlikle araçlar zaten amaçtırlar; isyan halihazırdaki serüvenimizdir; Oluş Varlıktır. Geçmiş ve gelecek bizim içimizde ve bizim için var olur, alfa ve omega. Önümüzde ya da ardımızda başka tanrılar yok. ZAMAN'da özgürüz – ve MEKAN'da da özgür olacağız.

(Howth ve Civarının Bilgesi Hagbard Celine'e teşekkürler)

8. TEBLİĞ: Kaos Teorisi ve Çekirdek Aile

RIVERSIDE PARKINDA PAZAR GÜNÜ. Babalar oğullarını oldukları yere sabitliyor, onları büyülü bir biçimde uysal ahbaplığın efsunlu meşum bakışlarıyla çimene çiviliyor ve saatlerce beysbol topu atıp tutmaya zorluyorlar. Sanırsınız ki oğlanlar can sıkıntısının oklarıyla delik deşik edilmiş küçük birer Aziz Sebastian.

Aile eğlencesinin kendini beğenmiş ritüelleri her nemli Yaz çayırını bir Eğlence Parkı'na çeviriyor, her bir oğul Baba'nın refahının kasıtsız bir kinayesi, gerçeklikten 2 ya da 3 kat kopuk soluk bir temsil: Şunun ya da bunun metaforu olarak Çocuk.

Ve işte ben çıkageliyorum alacakaranlık çökerken, mantar tozuyla uçmuş, bu yüzlerce ateşböceğinin kendi bilincimin ürünü olduğuna kanaat getirmiş vaziyette – Bunca yıldır nerdeydiler peki? Neden böyle birdenbire bu denli kalabalıklar? – her biri kendi akkorluk anlarında yükselen ve döldeki enerjinin soyut grafiklerine benzer seri kavisler çizen.

"Aileler! Sevgi pintileri! Nasıl da nefret ediyorum onlardan!" Akşam yıldızının ışığında amaçsızca beysbol topları uçuşuyor, tutuşlar ıskalanıyor, huysuz bitkinlik sesleri yükseliyor. Çocuklar sadaka olarak verilen özgürlüğün son saatlerinin de günbatımı tarafından yutulduğunu hissediyor ama Babalar ataerkil fedakârlıklarının kımıltısız uzatmalarını akşam yemeğine dek oynamakta ısrarcı, ta ki gölgeler çimeni yiyip bitirene dek.

Bu orta tabaka oğlanlardan biri bir anlığına gözlerini bana dikiyor – telepatik olarak ona tatlı müsaadenin imgesini aktarıyorum; okulun, müzik derslerinin, yaz kamplarının, televizyon karşısında geçirilen aile akşamlarının, Babayla Park'ta geçirilen Pazar günlerinin tüm parmaklıklarından kurtarılmış ZAMANın kokusu – otantik zaman, kaotik zaman.

Aile şimdi Park'tan ayrılıyor, minik bir doyumsuzluk müfrezesi. Ama o çocuk arkasını dönüp bana suç ortaklığıyla gülümsüyor – "Mesaj Alındı" – ve benim arzumla neşelenen bir ateşböceğinin peşinde dans ediyor. Baba, benim gücümü dağıtan bir mantra ünlüyor.

An geçip gidiyor. Oğlan haftanın motifi içinde yenip yutuluyor – baldırı çıplak bir korsan ya da misyonerler tarafından esir alınmış bir Kızılderili gibi gözden yitiyor. Park benim kim olduğumu biliyor, gece tefekkürü için uyanmak üzere olan dev bir jaguar gibi altımda kıpırdanıyor. Hüzün onu zapt ediyor ama derinliklerinde gene de evcilleşmemiş olarak kalıyor: şehir gecesinin kalbinde muazzam bir kargaşa.

9.TEBLİĞ: Çifte Katmerli Kınamalar
I. Hıristiyanlık

BIKIP USANMADAN, poz kesen cesedin nihayet son garez dolu iç çekişiyle can verdiğini ve nihai yüce balkabağı mertebesine doğru demir aldığını umuyoruz. Bıkıp usanmadan, hepimizin oturma odalarına çivilenmiş müstehcen, derisi yüzülmüş, ölüm yolculuğu gulyabanisinin günahlarımızdan ötürü bizlere bir daha asla sızlanmayacak şekilde bozguna uğradığını düşlüyoruz...

o ise bıkıp usanmadan yeniden diriliyor ve n sınıfı bulaşık bir snuff porno filmin kötü adamı gibi – Yaşayan Ölülerin Gecesi'nin on beininci yeniden yapımı gibi – ağlayıp sızlanan bir rezaletten ibaret sümüklü böcek güzergahında seyrederek sürüne sürüne başımıza musallat olmaya geliyor... tam da siz bilinçaltınızda emniyete alındığını sanırken... İSA aşkına JAWS. Dikkat! Çetin Ceviz Elektrikli Testere Baptisleri!

ve diyalektik cennetlerinin Omega Noktası'nın hasretini çeken Solcular kokuşmuş itikadın her galvanize dirilişini keyifli cıvıltılarla karşılıyor: Haydi tüm şu Latin Amerikalı marksist rahiplerle tango yapalım – Polonyalı dindar liman işçileri için bir ballad mırıldanalım – İncil Kemeri'nden medet uman en son afro- Metodist başkanlığına ilahiler düzelim...

Anarşist Ontoloji İştiraki, Kurtuluş Teolojisinin bir Stalinist rahibeler komplosu olduğunu ifşa eder – Babil Orospusu'nun tropik kuşakta kızıl faşizmle gizli yezit mukavelesi. Solidarnosc[42] mu? Bizzat Papa'nın Sendikası – AFL/CIO, Vatikan Bankası, Farmason Locası Propaganda Due ve Mafya tarafından himaye ediliyor. Oy kullanacak olsaydık bile ırkı ya da rengi ne olursa olsun bu beyhude jesti asla bir Hıristiyan iti için çarçur etmezdik.

Ne de gerçek Hıristiyanlara; o kendi kendilerine lobotomi yapmış yine-bezgin bağnazlara; o Mormon bebek katillerine; o Köle Ahlakının Yıldız Savaşçıları'na; televizyon misyoneri kara gömleklilere; Bronx üzerinde seyreden pembe bir buluttan çocuk cinselliğine, hamile genç kızlara ve ibnelere nefret, aforoz ve kusmuk gülleri fışkırtan Kutsal

Bakire Meryem'in zombi müfrezelerine...

Ne de hakiki ölüm-tapıcılarına, ritüel yamyamlarına, Mahşer ucubelerine – Hıristiyan Sağına – tek yapabileceğimiz ESRİMENİN GELMESİ ve onları araba direksiyonlarının ardında, lâkayt gösteri oyunlarında ve iffetli yataklarında yakalayıverip hepsini cennete göndermesi ve bizim deinsan hayatına devam etmemize izin vermesi için dua etmekten ibaret.

II. Kürtaj yanlıları ve Kürtaj Karşıtları

KÜRTAJ KLİNİKLERİNİ BOMBALAYAN MUHAFAZAKARLAR bir yandan Barış'tan dem vurup bir yandan da tüm insan cinselliğini kınayan rahiplerin vahim aptallığıyla aynı grotesk kategoride yer alırlar. Doğanın yasaları yoktur ("sadece alışkanlıkları vardır") ve tüm yasalar doğadışıdır. Her şey şahsi/düşsel ahlak küresine dahildir – cinayet bile.

Ne var ki Kaos Teorisi'ne göre bu cinayeti sevmek ve onaylamak zorunda olduğumuz anlamına gelmez – ya da kürtajı. Kaos her bir aşk piçine gebeliğin sürdürülüp çocuğun dünyaya geldiğini görmekten haz duyar; döl ve yumurta tek başlarına aşk salgılarından başka bir şey değildir ama DNA olarak bir araya geldiklerinde bir bilinç, negentropi ve haz ihtimali olurlar.

Veganların iddia ettiği üzere "et cinayetse" bi zahmet söyleyiverin peki kürtaj nedir? Avladıkları hayvanların etrafında dans eden, canlı yemekleriyle bir olmak ve onun trajedisini paylaşmak üzere tefekküre dalan totemciler bile ortalama bir "Kadının kendi bedeni üzerinde hakkı" şakşakçısı feministimsi liberalden daha fazla insani değere sahiptir.

Gösteri'nin model kitabındaki "münazaralar" için uydurulmuş her bir "konu"nun her iki tarafı da şüphesiz boğazına dek boka batmıştır. "Kürtaj konusu" da istisna teşkil etmez..

10. Tebliğ: Genel Kurul Yeni İthamlarda Bulunuyor – Tasfiyeler Bekleniyor

HIRİSTİYANLARA VE DİĞER DÜNYANIN SONU SÜRÜNGENLERİNE (bkz. son sayı) karşı gerçekleştirdiğimiz minber tekmeleme vaazımız sayesinde kazanmış olabileceğimiz herhangi bir yapışkan karmayı dengelemek ve sadece eksik kalmış gerçekleri açıklamak üzere: Anarşist Ontoloji İştiraki aynı zamanda tüm yeniden doğmuş tepkiselateistleri ve onların küf kokulu geç dönem Viktoryen bilimsel kaba materyalizm yüklerini de itham eder.

Hıristiyanlık karşıtı tüm hassasiyetleri ayakta alkışlıyoruz ve elbette

tümörgütlü dinlere yapılan tüm saldırıları da. Ama... bazı anarşist konuşmalara kulak kabartınca insan sanki altmışlar hiç olmamış ve kimse LSD yalamamış sanıyor.

Bilim adamlarının kendilerine gelince, Kuantum ve Kaos Teorisi'nin Alice-vari çılgınlığı zaten en iyilerini Taoizm ve Vedanta'ya doğru itti (dada'yı söylemiyorum bile) ve yine de tabii eğer "Eşleşme" ya da "Özgürlük"ü okuduğunuzda bilimin Prens Kropotkin'le mumyalandığını düşleyebilirsiniz ve elbette "din"in de Rahip Ussher'la.

Elbette Kova Burcu kahverengi gömlekliler[43], New York Times'da Büyük İş'e katkılarından dolayı methiyeler düzülen tipte gurular, imtiyaz bahşedicisi yuppie zombi tarikatları, Yeni Çağ bayağılığının anoreksiye yakalanmış metafiziği hor görülecektir... ama BİZİM batıniliğimiz bu alelade para tacirleri ve onların ölü-beyinli emir erleri tarafından lekelenmemiştir.

Şarkın ve Garbın mülhit ve ahlak kurallarını tanımayan mistikleri içsel özgürleşmeye dayalı sistemler geliştirmişlerdir. Bu sistemlerin kimisi dini mistisizm ve hatta toplumsal tepkiyle lekelenmiş olabilir – diğerleriyse daha saf bir biçimde radikal ve "psikolojik"tir – ve hatta kimileri de devrimci anlarda billurluk kazanırlar (binyılcı Levellerlar, Suikastçiler, Sarı Türbanlı Taocular vs.) Tüm kusurları bir yana onlar anarşizmin feci biçimde yoksun olduğu bazı sihirli silahlara sahipler: (1) Bir meta- rasyonel ("metanoia") [44] idrak, katmanlı düşünmenin ötesine geçen akıcı (ya da göçebe yahut da "kaotik") düşünme ve algı yolları; (2) kendinin farkına varan ya da özgürlüğüne kavuşmuş bir bilincin güncel bir tanımı, bunun yapısı ve buna yaklaşım tekniklerinin müspet bir tanımı; (3) tutarlı bir arketipsel epistemoloji görüşü – yani, anlamörgülerini ortaya çıkarmak üzere hermönotik fenomenolojiden faydalanan bir bilme yöntemi (Sürrealistlerin "Paranoyak Eleştiri"si gibi bir şey); (4) sırf kendinden menkul olarak değil aynı zamanda artırılmış bir farkındalık ya da "özgürleşme" aracı olarak nefsin inkârına değil hazza itibar eden bir cinsellik öğreti (envai çeşit Yol'un "tantrik" veçheleriyle); (5) "Yıldönümü konsepti" olarak adlandırılabilecek bir bayram havası, ruhani borcun hakikatin doğasından gelen bir cömertlikle feshedilmesi; (6) bilişin beş veçhesine hayat katıp temas edecek bir dil (jestleri, ritüeli ve niyetliliği de içeren); ve (7) bir sessizlik.

Bir sürü anarşistin eski Katolik olduğunu, makamından edilmiş rahip ve rahibeler olduklarını, eski papaz yaverleri olduklarını, vecibelerini boşlayan yeniden doğmuş Baptistler ve hatta eski Şii fanatikler olduklarını keşfetmek hiç de şaşırtıcı değil. Anarşizm, hortlaklarla dolu tüm beyinleri ritüelsizleştirmek üzere kara(ve kızıl) bir Aşai Rabbani Ayini'yle çıkagelir – ama sonra Etik Hümanizm, Özgür Düşünce, Kaslı Ateizm ve kaba Köktenci Kartezyen Mantık ağıyla sarıp sarmalanmış kendine ait bir Yüce Kilise uyduruvererek kendi kendine

ihanet eder.

Yirmi yıl kadar önce (Blake'in de uyardığı gibi) başkalarının kölesi olmayalım diye, tüm kabilelerin, kültürlerin ve uygarlıkların (bizimki de dahil) çerçöpünü kalburdan geçirerek hayat dolu kırıntılar bulmaya ve bu çömlek kırıntısı yığınından kendimize ait canlı bir sistem sentezlemeye kararlı Köksüz Kozmopolitler olma projemize başladık.

Kendi "ilaç kesem" için ihtiyacım olan çok kıymetli bir parçanın Javalı bir büyücüde ya da Kuzey Amerikalı bir şamanda olduğunu öğrendiğimde alaycı bir gülümsemeyle Bakunin'in bankerin bağırsaklarıyla rahip asma sözünü mü alıntılamam doğru olur yoksa anarşinin hiçbir dogma tanımadığını, Kaos'un haritasının çıkarılamayacağını anımsayıp mutlak surette hükme bağlanmamış bir şeyden mi medet ummalıyım?

İlk anarşi tanımlarına Chuang Tzu ve başka Taocu metinlerde rastlanır; "mistik anarşizm" "Greko- Rasyonalist" türevinden daha yaşlı ve saygıdeğer bir soya sahip olmakla övünür. Nietzsche Hyperborealılardan bahsettiğinde sanırım Tanrı'nın ölümünün ve Tanrıça'nın yeniden doğumunun ötesine geçip ruh ve maddenin bir olduğu bir diyara ulaşan bizleri haber veriyordu. Bu kutsal evliliğin her bir tezahürü, her maddi şey ve her can, sırf kendi başına "kutsal" olmakla kalmaz aynı zamanda kendi "ilahi özünü" de simgeler.

Ateizm Kitlelerin (ya da daha ziyade onların kendi kendini tayin etmiş müdafilerinin) afyonundan başka bir şey değildir ve hiç renkli ya da seksi bir uyuşturucu da sayılmaz. Baudelaire'in öğüdünü tutup "her daim sarhoş ol"acaksak, Anarşist Ontoloji İştiraki daha ziyade mantarları tercih eder, teşekkürler. Kaos tüm tanrıların en yaşlısıdır ve Kaos asla ölmedi.

11. Tebliğ: Özel Tatil Sezonu Gıda Meselesi Vaveylası: Light'ı Söndürün!

ONTOLOJİK ANARŞİ İŞTİRAKİ, "Light" adı altında satılan tüm ürünleri boykot etme çağrısında bulunuyor – bira, et, düşük kalorili şekerler, kozmetik ürünler, müzik, paketlenmiş "hayat tarzları" ve daha nicesi.

Light mefhumu (Situasyonist jargonda) Gösteri'nin arzuyu metalaştırmasına duyulan tüm tepkiyi telafi etmeyi umduğu bir sembolizm kompleksini gözler önüne sermekte. "Doğal", "organik", "sağlıklı" ürünler, ılımlı bir gelecek-şoku yaşayan ve hafiften otantikliğin sıcak kucağına özlem duyan az biraz tatminsiz tüketiciler için tasarlanmış bir pazarlama birimidir. Sizler için sadelikle, temizlikle, incelikle, çilecilik ve kendini inkâr atılımıyla yumuşakça aydınlatılmış, bir mevki hazırlandı. Elbette birazcık daha pahalı... ne de olsa "Light"lık, hâlâ daha yemeği bir dekor değil de bir besin sanan

aç, sefil ilkeller için tasarlanmadı. Daha pahalı olmalı – aksi halde onu satın almazsınız.

Amerikan Orta Sınıfı (kılı kırk yarmayın, ne kastettiğimi anlıyorsunuz) doğal olarak bunun tam zıddında yer alan ama bir yandan da bütünleyicisi olan hizipte yer alıyor: Anoreksi ve Blumia Orduları. Bu hastalığa yakalanan klinik vakalar derinlemesine yayılmış ve büyük ölçüde bilinçsiz bir kültürel patoloji dalgasının üstündeki psikosomatik bir köpükten ibaret. Bulimia hastaları şu margaritaları ve VCR'leri götüren sonra da Light yemekle, koşuyla ya da (an)aerobik hareketleriyle arınmaya çalışan yuppieleşmiş üst tabakadır. Anoreksiye yakalananlarsa "yaşam tarzı" asileri, ultra-yemek-düşkünleri, yosun yiyiciler, neşesiz, ruhsuz, betsiz kimseler – ama bağnaz hevesleriyle ve kıldan gömlek tasarımlarıyla gurur duyarlar. Grotesk abur cubur sadece hortlaksı "sağlıklı gıda"nın B yüzünü temsil eder: hiçbirinin tadı talaştan ve katkı maddesinden başka bir boka benzemez – ya bayağıdır ya da kanserojen – ya da ikisi birden ve hepsi de alabildiğine aptalcadır.

Pişmiş olsun çiğ olsun yemek sembolizmden kurtulamaz. Neyse odur ve eşzamanlı olarak neyse onu temsil eder. Tüm gıdalar ruhun gıdasıdır; başka türlüymüş gibi davranmaksa hem kronik hem metafizik manada hazımsızlığa davetiye çıkarmak demektir.

Ama neredeyse her deneyimin dolaylı olduğu, gerçekliğin müşterek algının ölümcül imbiğinden damıtıldığı havasız mahzenimizde bir besinolarak yemekle temasımızı yitirip ürünlere özgünlük hasretimizin izdüşümleri muamelesi yaparak kendimiz için tükettiğimiz şeyler üzerine kurulu kişilikler inşa ediyoruz.

Anarşist Ontoloji İştiraki bazen KAOSu sürekli yaradılışın bereket boynuzu olarak gözünün önüne getirir, kozmik cömertliğin bir nevi gayzeri gibi; şu halde özel bir beslenme rejimini savunmaktan kaçınmalıyız ki Kutsal Çeşitlilik ve İlahi Öznelliğe karşı suç işlemiş olmayalım. Size başka bir tane daha Yeni Çağ kusursuz sağlık reçetesi (kusursuz biçimde sağlıklı olanlar yalnızca ölülerdir) pazarlayacak değiliz; biz yaşam peşindeyiz, "yaşam tarzları" değil.

Hakiki hafifliğe bayılırız ve yeri geldiğinde dolgun ağırlık da hoşumuza gider. Aşırılık bizi kusursuzluğa yaraşır kılar, ölçülülükse bizi hoşnut eder ve biliyoruz ki tüm baharatların en güzeli açlıktır. Her şey hafiftirve en gür çiçekler helanın çevresinde yetişenlerdir. Akşam yemeği için toplanan her bir şenlikli kolektifin bir Brillat-Savarin (şu çeşni ermişi) kişisel dehasını paylaştığı falanster masaları ve bolo'bolo kafeleri düşlüyoruz.

Şeyh Ebu Seyyid asla para biriktirmez ya da bir geceliğine de olsa

saklamazdı – bu nedenle, ne zaman bir müdavim misafirhanesine kabarık bir cüzdan bağışlasa dervişler bir gurme ziyafetiyle kutlama yaparlardı ve geri kalan günlerdeyse hep birden aç kalırlardı. Amaç her iki halden de haz almaktı, hem tokluk hem açlık...

"Light" manevi açlık ve aydınlanmanın parodisidir, McDonald's ise tokluk ve kutlama betimlemelerinin bir hicvi. İnsan ruhu (açlık bir yana) tüm bu fetişizmin üstesinden gelip bunları aşabilir – haz Burger King'te bile patlak verebilir ve hatta Light Bira bile içinde bir doz Dionysos barındırabilir. Ama hemen şimdi kendi asma ve incir ağaçlarımızın altında cennet şarabından içmek varken neden bu ucuz, beş para etmez veresiye gıdanın çerçöp dalgasına karşı mücadele etmek zorunda kalalım ki?

Gıda gündelik yaşam alanına aittir; tüm isyancı öz-yetkelendirmenin, tüm manevi öz-artışın, tüm hazzın yeniden ele geçirilmesinin, Gezegensel İş Makinesi'ne ve onun sahte arzularına karşı yürütülen tüm isyanın gerçekleştiği temel alana. Onu dogmalaştırmaktan uzak duralım; Kızılderili avcı mutluluğunu kızarmış bir sincapla ikmal ederken, anarko-taocu bir avuç kuru şeftaliyi tercih edebilir. Tibetli Milarepa on yıl boyunca ısırgan çorbası içtikten sonra bir gün tereyağlı bir kek yemiş ve aydınlanmaya ulaşmıştı. Sersemin teki iyi bir şampanyada bile eros'u göremezken büyücü bir bardak suyla bile sarhoş olabilir.

Kendi zehirleriyle boğulmakta olan kültürümüz (ölmek üzere olan Goethe gibi) "Daha fazla Light" diye yakarmaktadır – sanki bu poliansature akıntılar bir şekilde sefaletimizi dindirecekmiş gibi, sanki onların saman gibi, ağırlıksız, tatsız kişiliksizlikleri bizi yoğunlaşan karanlıktan koruyabilecekmiş gibi.

Yo! Bu son yanılsama bize en nihayetinde alabildiğine zalimce saldırıyor. Tüm miskin eğilimlerimize karşın ayağa kalkıp itiraz etmek zorunda hissediyoruz. Boykot! Boykot! LIGHT'I SÖNDÜRÜN!

Ek: Anarşist Bir Kara Ziyafet Menüsü (hem veganlar hem de vegan olmayanlar için)

Havyar ve blini[45]; Yüzyıllık yumurtalar; mürekkeple pişirilmiş kalamar ve pirinç; kabuklarıyla pişirilmiş patlıcanlar ve siyah sarımsak turşusu; siyah cevizli ve kara mantarlı yabani pirinç; esmer tereyağında pişirilmiş Kuzugöbeği mantarları; porto şarabıyla salamura yapılmış, kömür mangalında ızgara yapılmış , dilimlenmiş çavdar ekmeği ve fırında kestaneyle servis edilen Geyik eti. Black Russianlar[46]; Guinness ve Şampanya; siyah Çin çayı. Siyah çikolata kreması, Türk kahvesi, siyah üzüm, erik, kiraz vs.

ÖZEL CADILAR BAYRAMI TEBLİĞİ: Devrimci Eylem Olarak Kara Büyü

Hakiki saf safranı gülsuyuyla karıştırarak bir mürekkep hazırlayın, mümkünse biraz da siyah bir horoz kanı ekleyin. Sessiz sakin bir odada bir mürekkep hokkası, bir divit, yedi siyah mum, bir buhurdanlık ve biraz aselbentle bir sunak hazırlayın. Muska ham kağıda ya da parşömene yazılabilir. Bir Çarşamba günü, öğleden sonra 4'te, yüzünüzü Kuzey'e dönerek diyagramı çizin. 7-başlı diyagramı kalemi kağıttan kaldırmaksızın, tek bir akıcı hareketle, nefesinizi tutarak ve dilinizi damağınıza dayayarak çizin. Bu Barisan Laksamana ya da Cinlerin Şahı'dır. Sonra Süleyman Mührünü (5-başlı bir cini temsil eden bir yıldız) ve diyagramın diğer bölümlerini çizin. Süleyman'ın Mührü üzerine lanetlenecek kişi ya da kurumun adını yazın. Şimdi kağıdı aselbent dumanına tutarak kendi içinizdeki ak ve kara cinleri çağırın:

Bismillah ir-Rahman ir-Rahim es-selam aleyküm
Ah Beyaz Cin, Nuru Muhammed'in
şahı tüm ruhların içimdeki
Ah Kara Cin, gölgesi nefsimin
GİDİN yok edin hasmımı
–ve şayet siz bunu yapmazsanız ihanet etmiş sayılacaksınız Allah'a
–bu muskanın gücüyle
La ilahe ill'Allah

Muhammed er-Resul Allah

Eğer lanet tekil bir zalime gönderilecekse, mumdan bir bebek hazırlanıp muska bunun içine yerleştirilebilir (resme bakınız).

Daha sonra başın tepesine, sağ ve sol koltuk altlarına, sağ ve sol kalçalara ve dudaklara ya da burun deliklerine olmak üzere yedi iğne saplanır. Bebeği beyaz bir kefene sarın ve sonra hasmınızın üstünden geçeceğini bildiğiniz bir yerde toprağa gömün, bir yandan da bölgedeki yeryüzü ruhlarını yardıma çağırın:

Bismillah ir-Rahman ir-Rahim
Ah Yeryüzü Cini, Toprak-ruhu
Ah Kara Cin yeraltında yaşayan
dinle, toprağın vampiri
Sana emrediyorum bulmanı ve yok etmeni
_____'in bedenini ve ruhunu
Kulak ver emirlerime
çünkü ben gerçek ve hakiki büyücüyüm
bu muskanın gücüyle
la ilahe ill'Allah

Muhammed er-Resul Allah

Ancak lanet bir kurum ya da şirkete yönelikse o zaman aşağıdaki nesneleri de bulundurun: İyi kaynamış bir yumurta, demir bir çivi ve 3 adet demir iğne (çivi ve iğneleri yumurtaya saplayın); kurumuş akrep, kertenkele ve/veya böcekler; içinde mezarlık toprağı, manyetize olmuş demir talaşı, çadıruşağı otu ve sülfür bulunan ve kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış ufak güderi bir çanta. Muskayı sarı ipeğe nakşedin ve kırmızı mumla mühürleyin. Bütün bunları geniş boyunlu bir şişeye yerleştirin, tıpasını takın ve de mumla mühürleyin.

Şişe artık özenle paketlenip postayla hedef kuruma yollanabilir – örneğin Hıristiyan televizyon misyoneri şovları, New York Post, MUZAK şirketi, bir okul ya da kolej – yanına da aşağıdaki açıklamayı eklemeyi unutmayın (şirket çalışanlarına ilave kopyalar yollanabilir ve/veya gizlice şirket binalarına bırakılabilir):

Malaya Kara Cin Laneti

Bu şirket binaları kara büyüyle lanetlendi. Lanet doğru ritüeller uygulanarak uyandırıldı. Bu kurum Hayal gücünü baskı altına aldığı ve Zihni bozduğu, sanatı sersemleşmeye, manevi köleliğe, Devlet ve Sermaye propagandasına, bağnaz tepkiye, haksız kazanca, yalanlara ve estetik yıkıma indirgediği gerekçesiyle lanetlenmiştir. Bu kurum çalışanlarını artık büyük bir tehlike bekliyor. Hiç kimse bireysel olarak lanetlenmese de mekânın kendisine kötü talih ve kötücüllük bulaşmıştır. Uyanıp da istifa etmeyen ya da işyerini sabote etmeye başlamayanlar giderek bu büyünün etkilerine maruz kalacaklar. Büyü nesnelerini atmak ya da yok etmek bir işe yaramaz. Bu mekânda görüldüler ve artık burası lanetli. İnsanlığınızı geri kazanın ve Hayal gücü adına isyan edin – ya da bu muskanın aynasında insan ırkının bir düşmanı olarak yargılanmaya hazır olun.

Bu eylemi başka bir saldırgan kültür kurumu adına üstlenmenizi öneririz; örneğin Amerikan Şiir Cemiyeti ya da Anti-Porno Kadın Haçlıları gibi (tam adres veriniz).

Ayrıca kişisel kara cininizi çağırmış olmanın etkilerini dengelemek üzere sevdiğiniz ve/veya takdir ettiğiniz birine ya da bir gruba sihirli bir kutsama göndermenizi de tavsiye ederiz. Bunu imzasız olarak yapın ve hazırladığınız hediye güzel olsun. Özel bir ritüel uygulanmasına gerek yok ama sezgisel/kendiliğinden bir tefekkür hali içindeyken imgelemin bilinç kuyusundan akmasına müsaade edin. Hoş buhurlar, kırmızı- beyaz mumlar, şekerlemeler, şarap, çiçekler vs. kullanın. Mümkünse hediyenin içine gerçek gümüş, altın ya da mücevherler koyun.

Bu Malaya Kara Cin Laneti üstüne uygulamalı kılavuz HMOCA

("Üçüncü Cennet") manevi Üstatlar Odası'nın Kültürel Terörizm Komitesi tarafından özgün ve tam ritüele uygun biçimde hazırlanmıştır. Bizler Nizari-İsmaili Batınileriz; yani manevi silsilemizi Alamut'un yedinci ve son Pir'i, "Kaçık" III. Alaeddin Muhammed üzerinden(ve kesinlikle Ağa hanlar üzerinden değil) Hasan Sabbah'a dayandıran Şii mülhitler ve fanatikleriz. Radikal vahdetçiliği ve saf ahlak kuralları karşıtlığını benimsiyoruz ve tüm yasa ve otorite biçimlerine Kaos adına karşı çıkıyoruz.

Şu anda, taktik nedenlerle, bireylere karşı şiddet ve büyücülük uygulamayı savunmuyoruz. Kurumlara ve fikirlere karşı eylem çağrısında bulunuyoruz – sanat-sabotajı, el altından propaganda (törensel büyü ve "tantrik pornografi" de dahil) – ve bilhassa da Yalan İmparatorluğu'nun zehirli medyasına karşı. Kara Cin Laneti, başka daha az incelikli isyan biçimlerine önayak olacağına inandığımız Şiirsel Terörizm kampanyasının ilk adımını temsil ediyor.

ÖZEL TEBLİĞ: Anarşist Ontoloji İştiraki Kaos Hareketi İçindeki Tasfiyeleri Duyuruyor

KAOS TEORİSİ ELBETTE cenabetle akmalı. "Tembel çiftçi döküntü sabanıyla toprak sürüyor." Billurlaşmış bir ideoloji çökeltisi yaratmaya yönelik her girişim defolu değişmezlere, fosilleşmelere, zırhlanmalara ve kuraklıklara yol açar ki tüm bunlarla beraber "saflıktan" da vazgeçmeye razıyız. Evet, Kaos, alışkanlıkları kırdıkları ve değişkenliği ortaya serdikleri için sevdiğimiz şeylerin erotik edepsizliğine hiç de ters düşmeyen ahlaksız bir biçimsizlik karşısında mest olur. Yine de bu gevşeklik, Kaos Teorisi'nin kutsal zarlarımıza yapışmaya kalkan her asalağı kabul etmesi gerektiği anlamına gelmez. Bazı Kaos tanımlamaları ve deformasyonları ifşa edilmeyi hak ediyor ve ilahi düzensizliğe olan adanmışlığımız bizi modaya uygun olduğu izlenimiyle Kaos etrafında cirit atan hainlerin ve yağmacı sanatçıların ve manevi vampirlerin canına okumaktan alıkoymamalı. Kendi tanımlamalarımızadına bir Engizisyon girişimi değil, bir düello, bir dalaş, bir şiddet ya da duygusal tiksinti eylemi, bir şeytan çıkarma öneriyoruz. Öncelikle hasımlarımızı tanımlayalım hatta isimlerini açıklayalım: (1) Kaosu sırf sefaletle, olumsuzlukla ve keyifsiz bir sahte sefahatle ilişkilendiren tüm kurukafalar ve kötürümlük sanatçıları – "iyinin ve kötünün ötesinde"yi kötü davranmak sananlar – Sado-mazoşist entelektüeller, kıyamet gazelhanları – yeni Gnostik ikiciler, dünyadan nefret edenler ve iğrenç nihilistler. (2) Kaosu bir yıkım gücü (örn. parçacık-ışınımı silahları) ya da istatistik sosyoloji ve kitle denetiminde Kaos matematiğinden faydalanılmasında olduğu gibi düzeni sağlamaya yönelik bir mekanizma olarak pazarlayan tüm bilim adamları. Bu kategoride yer alanların isim ve adreslerini

tespit etme girişiminde bulunulacak. (3) Bir Yeni Çağ dolandırıcılığı adına Kaos'u kendilerine mal edenler. Elbette tüm paranızı bize vermenize hiçbir itirazımız olmaz ama baştan söyleyelim: hepsini afyon almak ya da Fas'a uçmak için kullanırız. Derenin yanıbaşında su satamazsınız; simyacıların sözünü ettiği ve alelade bir gübre yığınında dahi bulunabilecek olsa da aptalların altından bile değerli saydığı o cevher Kaostur. Bu kategorideki baş hasmımız, est'in kurucusu ve şu anda "Kaos"u şişeleyip Yuppiemsilere pazarlamaya çalışan Werner Erhardt'tır. Ve de, Kaos Teorisi'nde hoşumuza giden birbirinden tamamen farklı eğilimlere dair bir fikir vermek üzere bazı dostlarımızı sıralayacağız: Kaotika, Feral Faun (a.k.a. Feral Ranter) tarafından keşfedilen hayali otonom bölge; Tundra Rüzgarı Kaotik Sanatlar Akademisi; Joel Brinoco'nun dergisi KAOS; önde gelen bir Kaos bilim adamı olan Ralph Abraham'ın çalışmalarıyla bağlantılı bir bülten olan Chaos Inc.; Eris Kilisesi; Diskordiyen Zen; Mağribi Ortodoks Kilisesi; AltDeha Kilisesi'nin kimi kümelenmeleri; Daimi Kaos Meryem Anamızın Kutsal Cihadı; "3. tür anarşizm"le ilişkili yazarlar ve Popular Reality gibi dergiler; vs. Muharebe sınırları çizildi. Kaos entropi değildir, Kaos ölüm değildir, Kaos meta değildir. Kaos daimi yaratımdır. Kaos asla ölmedi.

ANARŞİZM SONRASI ANARŞİ

ONTOLOJİK ANARŞİ İŞTİRAKİ kardinaller meclisi, kara sarıklar ve ışıl ışıl cübbeler içinde Şiraz halılarına uzanıp acı kahve yudumlayarak ve uzun çubuklar ve sipsiler tüttürerek toplandı. GÜNDEM: Tüm bu anarşizm ilticaları ve firarları (bilhassa Kaliforniya Diyarındaki) konusundaki tutumumuz ne olacak: kınama mı göz yummamı mı? Tasfiye mi etmeli yoksa öncü-kuvvet olarak selamlamalı mı? Gnostik seçkinler mi... hainler mi?

Esasen, firarilere ve onların türlü çeşit anarşİZM eleştirilerine bir hayli sempati duyuyoruz. Sinbad ve Korkunç İhtiyar Adam gibi anarşizm de efsunlu bir biçimde omuzlarına yapışmış bir Şehit'in cesediyle etrafta yalpalayıp duruyor – fiyasko ve devrimci mazoşizmin mirası yakasını bırakmıyor – kayıp tarihin durgun suları.

Trajik Geçmiş ve imkansız Gelecek arasında anarşizm Şimdi'den mahrum kalmış görünüyor – sanki kendine şimdi ve burada, GERÇEK ARZULARIM NELERi sormaktan korkar gibi ve de "iş işten geçmeden ne YAPabilirim"i... Evet, meşum bakışlı bir büyücüyle karşı karşıya kaldığınızı düşünün ve size soruyor "Gerçek Arzun Nedir?" Kem küm edip, kekeleyerek ideolojik basmakalıplara mı sığınırsınız? Hem Hayalgücü'ne hem de İstenç'e sahip misiniz, bir yandan düşlerken bir yandan cüret edebilir misiniz – yoksa iktidarsız bir düşlemin enayisi misiniz?

Aynaya bakıp deneyin... (çünkü maskelerinizden biri de büyücünün suretidir)...

Bugün anarşist hareket içerisinde fiili olarak hiçbir Siyah, Hispanik, Kızılderili ya da çocuk yer almıyor... her ne kadar teoride bu gerçekten baskı altında tutulan gruplar anti-otoriter isyandan en çok istifade edecek olanlar olsa da. Acaba bunun nedeni anarşİZMin gerçekten yoksun kalmış olanların gerçek ihtiyaçlarını ve arzularını tatmin etmelerine (ya da hiç değilse tatmin etmek üzere gerçekçi bir mücadele sürdürmelerine) yarayacak somut bir program öne sürmemesi mi?

Eğer öyleyse, bu başarısızlık sadece anarşizmin fakir ve marjinal kesimleri cezbetmedeki yetersizliğini değil kendi saflarındaki hoşnutsuzluk ve firarları da açıklayabilir. Gösteriler, grev gözcülüğü ve 19. yüzyıl klasiklerinin yeni basımları hayati önem taşıyan ve cüretkâr bir kendini özgürleştirme komplosuna hiçbir şey kazandırmaz. Hareketin küçülmesini değil büyümesini istiyorsak bir hayli safra atmamız ve bazı tehlikeli fikirlere kucak açmamız gerek.

Potansiyel mevcut. Çok geçmeden bir sürü Amerikalı kendilerine zorla bir ton bağnaz, bayağı, histerik, yapay-tatlandırıcılı bok püsüryedirildiğini fark edecektir. Devasa inilti, öğürtü ve kusma koroları... alışveriş merkezlerinde gezinirken kırıp döken ve yağmalayan kitleler... ve saire. Kara Bayrak öfkeye bir odak kazandırıp onu bir Hayal gücü isyanına yöneltebilir. 68'de Situasyonistlerin ve yetmişlerde Otonomcuların bıraktığı yerden mücadeleyi devralabilir ve bir sonraki aşamaya taşıyabiliriz. Kendi zamanlarımızda başkaldırabilir ve bu arada Gerçek Arzularımızı, özlü bir Korsan Ütopyası'nı, eski Uzay/Zaman süreklisinde bir serbest-bölge sapmasını kısa bir mevsim boyunca sürecek olsa bile gerçekleştirebiliriz.

Anarşist Ontoloji İştiraki "hareket"le ilişkisini sürdürüyorsa bunun nedeni sırf ümitsiz vakalara duyduğumuz romantik bir tercih değildir – ya da bütünüyle öyle değildir. Tüm "politik sistemler" içinde anarşizm (tüm eksiklerine rağmen ve aslında ne politik olduğu ne de bir sistem olduğu için) bizim hakikat, ontoloji, varlığın doğası anlayışımıza en yakın düşendir. Firarilere geline... eleştirilerine katılıyoruz ama onların da hiçbir yeni muktedir olasılık öne sürmedikleri gözümüzden kaçmıyor. O zaman bu şartlar altında anarşizmin içeriden değişimine odaklanmayı tercih ediyoruz. İşte programımız, yoldaşlar:

1- Toplumumuzun en iğrenç yönlerinden biri olan aleni ayrımcılığın yerinimanevi ırkçılığa bıraktığının fark edilmesi üzerine çalışmak. Başka kültürlerle bilhassa

da birlikte yaşadıklarımızla hayal gücü işbirliği.

2- Tüm ideolojik arılıktan arının. "3. Tür" anarşizmi benimseyin (Bob Black'in geçici sloganıyla): ne kolektivist ne de bireyci. Mabedinizi size bir yarar sağlamayan putlardan temizleyin, Korkunç Yaşlı Adam'dan, kutsal emanetlerden ve şehitlerinizden kurtulun.

3- Çalışma karşıtı ya da "Sıfır-iş" hareketi son derece önemli; eğitim ve çocukların köleleştirilmesine karşı radikal ve belki de şiddetli bir saldırı içeriyor.

4- Amerikan yer altı gazeteleri ağını geliştirin, hükmü kalmamış yayıncılık/propaganda taktiklerinin yerlerine yenilerini koyun. Radikal yeniden eğitim araçları olarak pornografi ve popüler eğlence.

5- Müzikte 2/4 ve 4/4 egemenliğine son verilmeli. Bize yeni bir müzik gerek; tamamen kaçık ama hayat dolu, ritmik açıdan zarif ama kuvvetli ve bu HEMEN ŞİMDİ gerekli.

6- Anarşizm kendini Protestan materyalizminden ve bayağı, iki boyutlu 19. yüzyıl biliminden uzak tutmalı. "Yüksek farkındalık durumları" şeytani rahipler tarafından icat edilmiş HORTLAKLARdan ibaret değil. Doğu kültürleri, gizemci kültürler ve kabile kültürleri hakiki bir anarşist üslûba "mal edilebilecek" teknikler barındırıyor. "Yüksek farkındalık durumları" olmayan bir anarşizm kendini bir sefalet, sızlanan bir şikayet hali içinde bulur. Bize gereken tüm Yeni Çağ zırvası ve cilasından arınmış, kaçınılmaz olarak mülhit ve ruhbanlık karşıtı olan tüm yeni farkındalık ve ihtida teknolojilerine açık bir "mistik anarşizm" – esrik ve dingin, demokratikleşmiş bir Şamanizm.

7- Cinsellik taarruz altında, belirgin biçimde Sağ'ın taarruzu ve daha örtük olarak avant-ukala "cinsellik-sonrası" hareketin ve daha da örtük olarak medya ve reklamcılıktaki Temaşa Sağaltımı'nın. SexPol farkındalığına, çok biçimli erosun patlamaya hazır ayağa kalkışına doğru – (hatta ve bilhassa veba ve kasvet karşısında bile) – büyük bir adım, duyuların kelimenin tam anlamıyla yüceltilmesi, bir hoşnutluk öğretisi. Dünyaya karşı tüm tiksintiyi ve utancı terk edin.

8- Solun hükmü kalmamış tüm yüklerinden kurtulmak için yeni taktikler deneyin. Radikal ağ kurulumunun

tüm pratik, maddi ve kişisel faydalarına vurgu yapın. Şiddete ya da militanlığa elverişli bir zamanda değiliz ama şüphesiz bir parça sabotaj ve yaratıcı aksaklık asla yersiz olmaz. Kumpas kurup entrika çevirin, dırdır edip sızlanmayın. Özellikle Sanat Dünyası'na bir parça "Şiirsel Terörizm" gerek.

9- Sanayi sonrası toplumların yersizyurdsuzlaşmasının kimi avantajları yok değil (örn. bilgisayar ağları) ama bu aynı zamanda bir baskı biçimi olarak da açığa çıkabilir (evsizlik, kentsel dönüşüm, mimari gayrı- insanileşme, Doğa'nın kökünün kazınması vs.). Altmışların komünleri bu güçlerin üstesinden gelmeyi denediler ama başarısız oldular. Topraksorunu ortadan kalkmayı reddediyor. Uzam mefhumunu denetimmekanizmasından nasıl muaf tutacağız? Bölgesel gangsterler, Ulus/Devletler tüm haritayı işgal etti. Kim bizim için bir otonomi kartografisi icat edecek, arzularımızı içeren bir haritayı kim çizebilir?

AnarşİZM eninde sonunda anarşi demektir ve anarşi kaostur. Kaos daimi yaratım ilkesidir... ve Kaos asla ölmedi.

Anarşist Ontoloji İştiraki Genel Kurulu
Mart '87, NYC

KARA TAÇ VE KARA GÜL: Anarko-Monarşizm ve Anarko-Mistisizm

Uykudayken sadece iki hükümet biçimi düşleriz – anarşi ve monarşi. İlksel kök bilinç politikadan anlamaz ve oyunu kurallarına göre oynamaz. Demokratik bir rüya? sosyalist bir rüya? İmkânsız. Ya REM'lerim düşey kehanetimsi vizyonlar ya da sadece Viyana'ya özgü arzu tatminleri sunuyor; gecelerimi sadece krallar ve vahşi insanlar süslüyor. Monadlar ve nomadlar.

Solgun gün (hiçbir şeyin kendi ışığıyla parıldamadığı) sinsice sokulur, çaktırmadan yaklaşır ve hüzünlü ve feri gitmiş gerçeklikle uzlaşmamızı önerir. Ama düşlerde aşk ve büyücülük dışında hiçbir şeyle yönetilemeyiz ki bunlar da kaos büyücülerinin ve sultanların maharetleridir.

Yaratmayan ve oynayamayan, yalnızca çalışabilen bir toplumda sanatçıya da anarşi ve monarşi dışında bir seçenek kalmaz. Tıpkı rüyacı gibi onlar da kendi algılarına sahip çıkmalı ve hükmetmelidir ve bunun için alelade toplumsalı "zalim bir Müz'e" kurban etmelidirler. "Adilâne" bir muamele gördüğünde sanat ölür. Ya bir mağara adamının vahşetini tatmalı ya da bir prens tarafından ağırlığınca altına boğulmalıdır. Bürokratlar ve satış elemanları

onu zehirler, profesörler ağızlarında geveler ve filozoflar da tükürüp atar. Sanat sadece asillere ve kâfirlere yakışan bir Bizans barbarlığıdır. Rüşvetçi, yozlaşmış, düşkün, beceriksiz ve ahmak bir Paşa ya da Emir, bir Kaçar şahı, bir Kral Faruk, bir Pers Melikesi'nin hükmü altında yaşayan bir şairin hayatının hoşluklarından haberiniz olsaydı bunun her anarşistin isteği olması gerektiğini bilirdiniz. O alabildiğine şatafatlı sersemler nasıl da severdi şiirleri, resimleri, nasıl da özümserlerdi tüm gülleri ve serin meltemleri, lale ve utları. Zalimliklerinden ve kaprislerinden nefret edelim evet – ama hiç değilse insandı onlar. Oysa zihnin çeperlerini kokusuz bir pisliğe bulayan – öylesine kibar öylesine gemutlich[47] – manevi atmosferi hissizlikle kirleten bürokratlar – onlar nefret etmeye bile değmezler. Handiyse hizmet ettikleri kanı çekilmiş Fikirler dışında bir mevcudiyetleri bile yoktur.

Ve beri yandan: rüyacı, sanatçı, anarşist – bunlar en nemrut Moghulların[48] zalim kaprislerinden birer emare taşımıyor mu? Biraz ahmaklık, biraz aşırılık, biraz Heraklitçi "kavga" nöbeti olmadan hakiki bir yaşam vuku bulabilir mi? Hükmetmiyoruz – ama hükmedilemeyiz vehükmedilmeyeceğiz de.

Rusya'da Narodnik-Anarşistler bazen Çar adına bir ukase ya da bildiri uydururlardı; bildiride Otokrat, tamahkâr lordların ve kalpsiz memurların onu sarayına kapatıp sevgili halkından ayırdığından yakınırdı. Serfliğin sonunun geldiğini duyurur ve köylülerle işçileri Çar adına hükümete karşı ayaklanmaya çağırırdı.

Bu dalavere defalarca ayaklanma kıvılcımını ateşlemeyi başarmıştır. Peki nasıl? Çünkü tek mutlak hükümdar mecazi olarak benliğin eşsiz ve tam mutlaklığına ayna tutar. Her köylü, aynadaki bu efsaneye baktığında kendi özgürlüğünü görüyordu – bir yanılsama ama sihrini rüyanın mantığından alan bir yanılsama.

17. yüzyıl Ranterlarını, Antinomyenlerini[49] ve Beşinci Monarşi Yanlıları'nın tüm âlimane entrikaları ve kanla yazılmış komplolarıyla Kralcı standartlara akın etmeye teşvik eden de benzer bir mit olmalı. Radikal mistikler önce Cromwell'in sonra da Restorasyon'un ihanetine uğramıştı – sonunda Albion[50] tahtına gizemci bir mesih çıkarmak üzere arsız şövalyeler ve züppe kontlara, Gülhaçlara ve İskoç Tören Masonları'na neden katılmasınlardı ki?

Bir şahın olmadığı bir insan toplumunu aklı almayan bir halkın içinde radikallerin arzuları da ancak monarşik sözcüklerle ifade bulabilir. Bir dinin olmadığı bir insan toplumunu aklı almayan bir halkın içinde radikal arzular da ancak mülhit sözcüklerle ifade bulabilir.

Taoizm, Konfiçyüsçü bürokrasiyi tamamen reddetmişti ama

kesinlikle hiçbir şey yapmayarak hayırlı bir yönetim sürdürmek üzere tahtında sessizce oturan Bilge-Hükümdar imgesini alıkoydu. İslam içerisinde İsmaililer Ehlibeyt İmamı fikrini alıp onu kendi kendinin İmamı'na dönüştürdüler – tüm Yasa ve kuralların ötesinde olan, Yekta'yla bir olan kemale ermiş bir nefs. Ve bu öğreti onları İslam'a karşı ayaklanmaya, saf bir nefs-kurtuluşu ve topyekûn farkındalık adına terör ve suikasta götürdü.

19. yüzyıl klasik anarşizmi kendini tahta ve kiliseye karşı yürütülen bir mücadelenin içinde tanımlamıştı ve bu yüzden uyanış safhasında kendini eşitlikçi ve ateist sayıyordu. Ne var ki bu retorik gerçekte olan şeyin üstünü örtüyor: "kral", "anarşist" olur, "rahip"se "mülhit". Bu tuhaf değişkenlik düetinde, politikacının, demokratın, sosyalistin, akılcı ideologun yeri yoktur; onların kulakları müziğe tıkalı, duyuları ritimden yoksundur. Terörist ve şah arketiplerdir; diğerleriyse sadece görevliler.

Birbirinin boğazına yapışan anark ve kral bir ölüm valsi yaparlar – görkemli bir savaş. Ne var ki şimdi her ikisi de tarihin çöplüğüne atıldılar – Nuh-u nebiden kalmalar, telaşsız ve daha bayındır bir geçmişin tuhaflıkları. Öyle hızlı dönüyorlar ki birbirlerinin içine geçmiş gibiler... acaba bunlar terk bir şey mi, bir Siyam ikizi, bir Janus, ucube bir birlik mi? "Aklın uykusu..." ah! en çok arzu edilen ve en arzulu canavarlar!

Ontolojik Anarşi açık açık, dobraca ve neredeyse ahmakça beyan ediyor: evet, bu ikisi artık bir. Tek bir varlık olarak anark/kral şimdi yeniden doğdu; her birimiz kendi tenimizin, kendi yaratılarımızın ve ele geçirip elde tutabildiğimiz her ne varsa onun hükümdarıyız.

Eylemlerimiz fermanlarla savunulur ve ilişkilerimiz diğer otarklarla yaptığımız anlaşmalarla biçimlenir. Kendi memleketimizin yasalarını kendimiz yaparız ve yasanın boyunduruğu kırılmıştır. Şu anda belki sadece Talip olarak mevcudiyet gösterebiliriz – ama hal böyleyken bile kendi mutlak istencimizi, kendi kraliyetimizi dayatabileceğimiz birkaç lahza, birkaç metrekare gerçeklik ele geçirmemiz de olasıdır. L'etat, c'est moi[51].

Herhangi bir etik ya da ahlâk tanıyacaksak bu kendi düşlediğimiz bir tane olmalı; bağnazların ve hümanistlerin "ahlakçı asit"lerinden hayret verici biçimde daha coşkun ve özgürleştirici bir etik. "Tanrılar gibisiniz" – "Sen O'sun."

Burada monarşizm ve mistisizm sözcükleri bir yere kadar sırf her nevi tantana ve hurafe seyyar satıcılığı karşısında sofuca bir korkuyla tepki veren eşitlikçi-ateist anarşistleri şok etmek için kullanılmıştır. Onlaraşampanya devrimi falan yok!

Bizim otorite karşıtlığı tarzımızsa barok paradoksla serpilip büyür; bilinç, duygu ve estetik hallerini tüm ideoloji ve dogmaların üstünde tutar; çoğullukları kucaklar ve tezatların keyfini sürer. Ontolojik Anarşi BÜYÜK zihinlerin muzip cinidir. Max Stirner'in baş yapıtının adının (ve anahtar kavramı) Ego ve Kendisi[52] olarak çevrilmesi "bireycilik"in örtük bir yanlış okumasına yol açmıştır. İngilizce-Latince ego sözcüğü Freudyen ve Protestan safrayla yüklüdür. Stirner üzerine yapılacak dikkatli bir okuma Biricik ve Kendiliği şeklinde bir çevirinin Stirner'in niyetini daha iyi yansıtacağını ortaya koyar çünkü Stirner ego'yu asla libido ya da id'inkarşıtı olarak ya da "ruh" ve "can"ın karşıtı olarak tanımlamaz. Biricik (der Einzige) en iyi bireysel benlik olarak çevrilebilir.

Stirner, metafiziğe bulaşmaz ama yine de Biricik'e kesin bir mutlaklık atfeder. Peki bu Einzige'nin Nefs'ten ya da Advaita Vedanta'dan ne farkı var? Tat tvam asi: Sen (cüz-i Nefs) O'sun (küll-i Nefs).

Pek çok kişi mistisizmin "egoyu yok ettiğine" inanır. Zırvalık. Bunu bir tek ölüm yapar (ya da en azından bizim Saduki[53] varsayımımız böyle). Mistisizm "şehevi" ya da "hayvani" nefsi de yok etmez – ki bu intiharla eşdeğer sayılır. Mistisizmin gerçekten alt etmeye çalıştığı şey hatalı bilinç, yanılsama, Müşterek Gerçeklik ve benliğin bu illetlere eşlik eden tüm kusurlarıdır. Hakiki mistisizm "huzurlu bir nefs", muktedir bir benlik yaratmaya çalışır. Metafiziğin en önemli vazifesi (İbn Arabi, Boehme, Ramana Maharishi'nin muvaffak olduğu üzere) bir nevi öz-imhadır; metafizik ve fiziği, aşkın ve içkini BİR olarak tanımaktır. Bazıradikal vahdetçiler bu öğretiyi sırf panteizm ya da dini mistisizmin ötesine taşımıştır. Varlığın içkin bir birlik olarak kavranışı atalarımız olarak gördüğümüz kimi ahlak kurallarını hiçe sayan ilhadlara (Ranterlar, Suikastçılar) esin kaynaklığı etmiştir.

Stirner kendisi Bireyciliğin olası manevi yankılarına karşı kulaklarını tıkamış gibidir ve bu bakımdan 19. yüzyıla aittir: Hıristiyanlık'ın sulanmasından çok sonra ama Şark'ın ve Batı simyasındaki gizli illuminist[54] geleneğin, devrimci ilhadların ve gizemci aktivizmin keşfinden çok önce doğmuştu. Stirner gayet haklı olarak "mistisizm" diye bildiği şeyi hor görmüştü; öz-inkâr ve dünyaya karşı tiksintiye dayalı sofuca bir duyarlılık. Nietzsche, birkaç yıl sonra "Tanrı"nın tabutu üstüne kapağı çakmıştı. O günden beri kim Bireycilik ve mistisizmin uzlaştırılıp sentezlenebileceğini öne sürmeye cüret etti ki?

Stirner'deki eksik unsur (Nietzsche buna daha çok yaklaşmıştı) işleyen bir sıra dışı bilinç mefhumudur. Biricik benliğin (ya da ubermensch'in) idraki, dalgalar ya da spiraller yahut da müzik gibi hakikatin kendisinin biricikliğinin doğrudan deneyimi ya da

sezgisel algısını kapsayacak şekilde yansımalı ve yayılmalıdır. Bu idrak tüm ikiliği, ikiye bölünmeyi ve diyalektiği yutup temizler. Bir elektrik şarjı, çarpıcı ve kelimeye sığmaz bir değer hissiyatı gibi kendi kendini taşır: benliği "ilahileştirir".

Varlık/bilinç/keyif (satchitananda) sırf başka bir Stirnerci "hortlak" ya da "kafadaki çark" olarak harcanıveremez. Einzige'nin kendiliğini kurban etmesi gereken yalnızca aşkın olan hiçbir ilkeye başvurmaz. Yaptığı şey varoluşun yoğun farkındalığının bizzat "keyif"le – ya da daha az yüklü bir dil kullanacak olursak, "değersel bilinçle" –sonuçlanacağını ifade etmektir. Biriciğin amacı en nihayetinde her şeye sahip olmaktır; radikal vahdetçi bunu kendini algıyla özdeşleştirerek yapar, tıpkı "bambu olup da kendi kendini boyayan" Çinli hattat gibi.

Stirner'in "Biricik-ler birliği"ne dair verdiği gizemli ipuçlarına ve Nietzsche'nin ebedi "Yineleme"sine ve hayatı yüceltmesine rağmen onların Bireycilikleri her nasılsa bir şekilde ötekine karşı soğukluk üzerine şekillendirilmiş gibi durur. Kısmen 19. yüzyılın aşırı duygusallığı ve özgeciliğinin sıcaklığında boğulmaya karşı zindelik veren ve arındıran bir serinlik geliştirmişlerdir; birilerinin (Mencken miydi?) "Homo Boobensis"[55] adını verdiği şeyi küçümsemişlerdir.

Ve yine de buz kütlesinin ardına ve altına bakınca ateşli bir öğretinin izleri açığa çıkıyor – Gaston Bachelard buna "bir Öteki Poetiği" adını verirdi herhalde. Einzige'nin Öteki'yle ilişkisi hiçbir kurum ya da fikir tarafından tanımlanamaz ya da sınırlanamaz. Ve yine şüphesiz, her ne kadar paradoksal olsa da Biricik, Öteki'yle olan bütünlüğüne tabidir ve yakıcı bir yalıtılmışlık içinde kendini gerçekleştirmesi mümkün değildir.

"Kurt çocuk" ya da enfants sauvages örnekleri, uzun bir süre boyunca insan topluluğundan uzak kalan insan yavrularının asla bilinçli bir insanlık kazanmayacağını – asla bir dil edinmeyeceğini ortaya koyuyor. Yaban Çocuk belki Biricik için şiirsel bir mecaz sunar ve aynı zamanda Biricik ve Öteki'nin buluşacağı, kaynaşacağı ve bütünleşeceği aksi takdirdeyse edinip sahip olabilecekleri her şeyi kaybedecekleri mutlak noktayı işaret eder. Öteki, Benliğe ayna tutandır – Öteki şahidimizdir. Öteki, Benliği tamamlar – Öteki bize varlığın birliği algısının anahtarını sunar. Varlıktan ve bilinçten söz ettiğimizde, Benliğe işaret ediyoruz; keyiften söz ettiğimizdeyse Öteki'ni işin içine sokuyoruz.

Dilin kazanılmasının altında Eros'un imzası vardır – tüm iletişim esasen erotiktir, tüm ilişkiler erotiktir. İbn Sina ve Dante yıldızları ve gezegenleri yörüngelerinde devindiren şeyin aşk olduğunu söyler – hem Rig Veda hem de Hesiodos'un Theogoni'si Kaos'tan

sonra ilk doğan tanrının Aşk olduğunu öne sürer. Eğilimler, yakınlıklar, estetik algılar, güzel yaratımlar, şenlik – Biricik'in en değerli sahipliklerinin hepsi de Benliğin ve Öteki'nin Arzu'nun takımyıldızındaki kavuşmalarından doğar.

Burada yine, Bireycilikle başlayan proje biraz mistisizm aşısıyla evrilip dirilebilir – bilhassa da tantra'yla. Ortodoks Hinduizm'den ayrılmış ezoterik bir teknik olarak tantra cinsel hazzın ve sıra dışı bilincin teşhisi için sembolik bir iskelet ("Mücevherat Ağı") sağlar. Avrupa'daki Aşk Aileleri ve Hür Biraderler ve Ademiler'den tutun da İran'ın kulampara sufilerine ve Çin'in Taocu simyacılarına dek ahlak kurallarını hiçe sayan tüm tarikatlar "tantrik" bir nitelik içerir. Klasik anarşizm de kendi tantrik zamanlarını yaşadı: Fourier'in Falansterleri; G. İvanov ve diğer yüzyıl sonu Rus sembolistlerinin "Mistik Anarşizm"i; Arzibashaev'inSanine'indeki ensestvari erotizm; Bengal Terörist Partisi'ne (tantrik gurum Sri Kamanaransan Biswas da bu partinin mensubu olma onuruna sahipti) ilham kaynaklığı eden acayip bir Nihilizm ve Kali-tapınımı birleşimi... Ancak biz bunların her birinden daha derinlikli bir anarşi ve tantra bağdaşımı öneriyoruz. Aslında, Bireyci Anarşizm ve Radikal Vahdetçiliğin bundan böyle bir ve aynı hareket olarak görülmesi gerektiğini öne sürmekten başka bir şey yapmıyoruz.

Bu meleze "manevi materyalizm" denmişti; tüm metafiziği ruh ve maddenin birliğinin ateşinde yakıveren bir ifade. Bizzat varlığın kendisinin, tüm ihtimallere açık, daimi yaratım halinde "ilahi bir Kaos" durumunda bulunduğunu öne sürdüğü için "Ontolojik Anarşi"yi de seviyoruz.

Bu akışta sadece jiva mukti ya da "hür birey" kendini gerçeklemiştir ve bu nedenle kendi algılarının ve ilişkilerinin şahı ya da sahibidir. Bu kesintisiz seyelanda bir düzen ilkesi önerebilecek tek şey arzudur ve bu nedenle mümkün olan yegane cemiyet de (Fourier'in anladığı üzere) aşıkların cemiyetidir.

Anarşizm öldü, yaşasın anarşi! Artık devrimci mazoşizm ya da idealist kendini kurban etme safrasına yahut da şenliği, bir arada yaşamıküçümseyen Bireyciliğin soğuk nevaleliğine – ya da 19. yüzyıl ateizmi, bilimselciliği ve gelişmeciliğinin hoyrat hurafelerine ihtiyacımız yok. Tüm o cansız yükler! Hırpani proleter çantaları, eşek ölüsü burjuva bavulları, sıkıcı felsefi portmantolar – hepsini at gitsin!

Bu sistemlerden tek istediğimiz onların canlılıkları, yaşam güçleri, cüretleri, inatçılıkları, hiddetleri, gafletleri – güçleri, şaktileri. Tüm bu çerçöpü ve heybeleri başımızdan savmadan önce bagajdaki cüzdanları, altıpatlarları, mücevherleri, uyuşturucuları ve diğer işe yarar şeyleri yağmalayacağız elbette – hoşumuza gidenleri saklayıp

gerisini atacağız. Neden olmasın? Kutsal emanetlere şarkılar söyleyip şehitlerimizin ardından ağıtlar yakacak bir mezhebin rahipleri miyiz ki?

Monarşizmde de istediğimiz bir şeyler var – bir zarafet, bir konfor, bir gurur, bir gönenç. Bunları alacağız ve sonra da otorite ve zulmün tüm ahını vahını tarihin çöplüğüne boşaltacağız. Mistisizmde de bize gereken bir şeyler var – "kendini aşmak", artırılmış farkındalık, ruhani güç hazneleri. İsyanımız adına bunlara el koyacağız ve ahlakın ve dinin tüm ahını vahını çürüyüp gitmeye bırakacağız.

Ranterlar'ın kraldan yankesiciye dek tüm "hemcinslerini" selamlarken dedikleri gibi – "Şen ol! Her şey bizim!"

KALİ YUGA YÖNERGELERİ

KALİ YUGA[56], DAHA 200.000 yıl falan devam edecek – KAOS müdafileri ve tecellileri için iyi haber, Brahminler, Yahveciler, bürokrat-tanrılar ve onların sadık köpekleri için kötü haber.

"Dorje ling" – Yıldırım Şehri – adını duyar duymaz Darjeeling'in benim için birşeyler sakladığından emindim. 1969'da musonların hemen öncesinde vardım. Eski İngiliz yaylası, Bengal Hükümeti'nin yazlık yönetim merkezi – yılankavi tahta merdivenler biçiminde sokaklar, Sikkim ve Katchenhunga Dağı manzaralı bir alışveriş merkezi – Tibet mabetleri ve sığınakları – Lepchalar adı verilen güzelim sarı-porselen bir halk (hakiki yerliler) – Hindular, Müslümanlar, Nepalli ve Bhutanlı Budistler ve 47'de eve dönüş yolunu yitirmiş, hâlâ daha köhnemiş bankalarını ve çay dükkanlarını işleten giderek azalan İngilizler.

Ganeş Baba'yla tanışmıştım; şişko, ak sakallı, kusursuz Oxford aksanıyla konuşan saddhu – hiç böyle ganja[57] içen birini görmemiştim, chillum[58] üstüne chillum ve sonra çıkar sokaklarda dolaşırdık, o avaz avaz bağrışan veletlerle top oynar Pazar yerinde kavgaya karışır, dehşete düşmüş tezgahtarları şemsiyesiyle kovalar ve sonra da kahkahayı koyverirdi.

Beni Sri Kamanaransan Biswas'la tanıştırmıştı; pejmürde bir takım giymiş, sıska, çelimsiz, orta yaşlı ve bana Tantra öğretmeyi öneren bir Bengal hükümet katibi. Bay Biswas çam ağaçlarıyla kaplı, puslu, sarp bir tepenin yamacına kondurulmuş ufak bir bungalovda yaşardı; orada kendisini her gün puja[59] ve kafa çekmek için yarımlık bir ucuz brendi şişesiyle ziyaret ederdim – o da beni konuşmalarımız esnasında üflemeye teşvik ederdi, ne de olsa ganja da Kali için kutsaldı.

Bay Biswas gençliğinde, Kali müritlerini, mülhit Müslüman mistikleri, anarşistleri ve aşırı solcuları bir arada bünyesinde barındıran Bengal Terörist Partisi'nin bir üyesiymiş. Ganeş Baba, görünüşteki paspal ve zayıf haline rağmen bunu adeta Bay Biswas'ın gizli tantrik gücünün bir işareti sayıyormuş gibi bu gizli geçmişi onaylıyor görünürdü.

Her gün öğleden sonraları Sir John Woodruffe ("Arthur Avalon") okumalarım üzerine tartışırdık, soğuk yaz sisleri arasında yürüyüşlere çıkardım, sislerin ve sedir ağaçlarının arasından ıslak meltemde sallanan Tibet ruh-kapanları belli belirsiz görünürdü. Tara-mantra ve Tara-mudra (ya da Yoni-mudra) uygulamaları yapar ve büyü amacıyla Tara-yantra şeması üstünde çalışırdık. Bir keresinde Hinduların Mars'ının (tıpkı bizimki gibi hem gezegen hem de savaş-tanrısı) mabedini ziyaret etmiştik de orada demir bir at nalından yapılmış bir yüzük satın alarak bana vermişti. Yine brendi ve ganja.

Tara: Kali'nin biçimlerinden biri, nitelikleri çok benziyor: cücemsi, çıplak, dört kolunda silahlar, ölü Şiva'nın üstünde dans ediyor, kurukafa ya da kesik başlardan bir kolye, dilinden kan damlıyor, teni derin bir mavi gri renkte, muson bulutlarının rengi. Her gün daha çok yağmur – yolları tıkayan çamur heyelanları. Sınır Bölgesi İzini'm bitiyor. Bay Biswas ve ben ıslak ve kaygan Himalayalar'dan aşağıya cip ve trenle inerek onun atalarının Ganj'ın sırılsıklam, yeşilimtırak bir deltada kollara ayrıldığı dümdüz Bengal ovalarındaki şehrine, Siliguri'ye varıyoruz.

Hastanede Bay Biswas'ın eşini ziyaret ediyoruz. Geçen yıl Siliguri'yi vuran sel on binlerce kişinin ölümüne yol açmış. Kolera salgını başlamış, şehir bir enkaza dönmüş, yosunlarla kaplanmış ve harap olmuş, hastanenin koridorlarında balçık, kan, kusmuk ve ölüm sıvıları kabuk bağlamış. Bay Biswas'ın eşi yatağında sessizce oturup gözünü kırpmadan korkunç yazgıları seyrediyor. Tanrıçanın karanlık yüzü. Bay Biswas bana mucizevi bir biçimde suyun yüzeyinde kalıp kurtulan renkli bir Tara taşbasması veriyor.

O gece yerel Kali mabedinde bir törene katılıyoruz; mütevazi, yarı-harabe bir türbe – tek ışık kaynağı meşaleler – tuhaf ve neredeyse Afrika senkoplu davullar eşliğinde ilahiler okunuyor, tamamen klasik-dışı, ilksel ve yine de delicesine karmaşık. İçiyoruz ve üflüyoruz. Kabristanda bir başıma, yarısı yanmış bir cesedin yanında Tara Tantra'ya irşat ediliyorum. Ertesi gün, heyecanlı ve uçmuş bir vaziyette vedalaşıp Assam yoluna koyuluyorum; Şakti'nin Gauhati'deki yonisinin olduğu büyük tapınağa doğru, tam da yıllık festival zamanında... Assam yasak bölge ve benim de izin belgem yok. Gauhati'de gece yarısı trenden sıvışıyorum, yağmur ve dizlerime dek çamur ve alabildiğine karanlık içinde patikadan geri

yürüyorum sonunda şehre düşüyorum ve tahtakurusuyla dolu bir otel buluyorum. Bu esnada it gibi hastayım. Hiç uyumamışım.

Sabahleyin, bir otobüse atlayıp civardaki bir dağda bulunan tapınağa çıkıyorum. Devasa kuleler, topraktan fışkıran ilahlar, avlular, ek binalar – yüz binlerce hacı – buz mağaralarından kaçıp gelmiş acayip saddhular kaplan derileri üstüne çökmüş ilahiler okuyorlar. Binlerce insan koyun ve güvercin katlediyor, gerçek bir toplu katliam – (etrafta benden başka beyaz bir "sahip" yok) – su oluklarında karış boyu kan akıyor – kavisli Kali kılıçları doğradıkça doğruyor, kaygan kaldırım taşlarına ölü başlar düşüyor.

Şiva, Şakti'yi 53 parçaya doğrayıp tüm Ganj yatağına saçtığında, amı buraya düşmüş. Dost canlısı bazı rahipler benimle İngilizce konuşarak Yoni'nin sergilendiği mağarayı bulmama yardım ediyorlar. Bu esnada ciddi biçimde hastalandığımın farkındayım ama ritüeli tamamlamaya da kararlıyım. Bir hacı sürüsü (hepsi de benden en az bir karış kısa) kumsaldaki bir dip akıntısı dalgası gibi beni kelimenin tam anlamıyla yutuyor ve baş aşağı asılı vaziyette boğucu yılankavi mağara adamı merdivenlerden klostrofobik rahim- mağaraya fırlatıyor ve ben orada midem bulanmış ve halisünasyonlar görerek yüzyılların hayvansal yağına ve aşıboyasına bulanmış biçimsiz konik bir meteora doğru fır dönüyorum. Sürü bana yol açıp yoninin üstüne bir yasemin çelengi fırlatmama müsaade ediyor.

Bir hafta sonra Katmandu'da Alman Misyoner Hastanesi'ne sarılık teşhisiyle yatıyorum (bir ay boyunca). Tüm bu bilgi için ödenen ufak bir kefaret – bir Kipling öyküsünün emekli bir albayının karaciğeri! – ama şimdi onu tanıyorum, Kali'yi tanıyorum. Evet muhakkak tüm o dehşetin bir arketipi ama yine de kendisini tanıyanlar için rahman bir anne. Daha sonra Rishikish sırtlarındaki bir ormanda, bir mağarada günlerce Tara üstüne tefekküre dalmış (mantrayla, yantrayla, mudrayla, tütsü ve çiçeklerle) ve Darjeeling'in sükûnetine, onun iyiliksever görümlerine dönmüştüm

Onun çağı dehşetlerle dolu olmak zorunda çünkü çoğumuz onu anlayamıyor ve kurukafa kolyenin ötesine geçip yasemin çelengine varamıyoruz, bunların hangi manada aynı olduğunu bilemiyoruz. KAOS'un içinden geçmek, onu bir kaplanmışçasına sürmek, onu kucaklamak (cinsel olarak da) ve onun şaktisinin, yaşam-suyunun bir parçasını özümsemek – işte Kali Yuga Yolu budur. Yaratıcı nihilizm. Onu takip edenlere aydınlanma ve hatta servet vaat eder, kendi dünyevigücünden bir hisse.

Cinsellik ve şiddet, Hayal-gücü aracılığıyla doğrudan bilinç üzerinde etki eden bir şiirdeki mecazlar görevini görür – ya da uygun şartlar altında, kendinden geçme ve şaraptan tutun da çöp ve cesetlere

dek her şeyinkutsal olduğu hissiyatı telkin edilmiş olarak açıkça uygulanılırlar ve tatlarına varılır.

Onu göz ardı edenler ya da kendilerinin dışında görenler tahribatı göze almalı. Ona ishta-devata ya da ilahi benlik olarak ibadet edenlerse onun mevcudiyetinin simyasını bilerek Demir Çağı'nı altınmışçasına yaşarlar.

ÖLÜMÜN YENİDEN ÜRETİLMESİNE KARŞI

PEK ÇOK KİŞİNİN BEKLEDİĞİ Son Gün'ün alametlerinden biri de, o Gün'ün en olumsuz ve nefret uyandıran molozlarının tümüne duyulan cazibe olabilir; tam da bizi uyardıkları sözde kıyamet hakkında kendini pek kavrayışlı bulan düşünürler sınıfının kapıldığı bir cazibe. Çok iyi tanıdığım kimselerden bahsediyorum – şu "ruhani sağ"da yer alanlar (örneğin çöküş alametlerine takıntılı yeni-Guenoncular gibi) – ve de şu felsefe sonrası sol, ölümün tarafsız makalecileri, kötürüm bırakma sanatı erbabı.

Bu iki grup için de bu dünyadaki tüm olası edimler tek bir seviyedeki bir düzleme saçılmıştır – hepsi de aynı derecede anlamsızdır. Gelenekçiler için ruhu ölüme hazırlamanın dışındaki her şey önemsizdir (sadece kendininkine değil tüm dünyanınkine de). "Kültür eleştirmeni" içinse ümitsizlik için bir başka neden daha tespit etmek, onu tahlil etmek ve kataloga eklemek dışında hiçbir şeyin önemi yoktur.

Lâkin, Dünyanın Sonu bir soyutlamadan başka bir şey değildir çünkü şimdiye dek asla gerçekleşmedi. Gerçek dünyada bir mevcudiyeti yok. Ancak gerçekleştiğinde – şayet gerçekleşirse – bir soyutlama olmaktan çıkabilir. (Benim bu konuda "Tanrı'nın zihni"ni okumak gibi bir iddiam yok – ne de henüz var olmayan bir geleceğe dair herhangi bir bilimsel bilgiye sahibim). Benim tek gördüğüm zihinsel bir imge ve onun duygusal dallanıp budaklanmaları; bu haliyle ben bunu ruhani bir virüs, üzerine titreyip yüz vermektense def etmem gereken kendimdeki bir cin çarpması sayıyorum. Din, devlet ve kültür çevreleri tarafından hiçbir şey yapmamanın bahanesi olarak başımın üstüne yerleştirilmiş ideolojik bir put olan "Dünyanın Sonu"na tenezzül etmeme noktasına vardım.

Dinî ve politik "iktidarlar"ın neden çarıklarımın içinde tir tir titrememi istediklerini biliyorum. Çünkü ancak, onlar Ragnarok'tan[60] kaçınmak için ufacık olsun bir şans sunduklarında (duayla, demokrasiyle, komünizmle vesaire) koyun gibi her ne buyururlarsa peşleri sıra gideceğim ve kendi adıma hiçbir şeye cüret edemeyeceğim. Aydın entelektüellerin durumuysa ilk bakışta daha kafa karıştırıcı. Korku ve kasvet, sadizm ve nefreti tespih etmekten ne gibi bir iktidar elde ediyorlar?

Esasen zekilik kazanıyorlar. Onlara yönelik her saldırı aptalca görünmek zorunda çünkü bir tek onlar hakikati tanıyacak kadar izan sahibi, bir tek onlar kaba, bok-çuvalı sansürcüleri ve liberal pısırıkları korumak adınaher şeyi izah etme cüretine sahip. Eğer onlara tam da nesnel olarak tartıştıklarını iddia ettikleri problemin bir parçası olarak saldırırsam bir ahmak, bir ahlâk budalası, bir Polyanna gibi görülürüm. Onların algısınınyapıntılarına (kitaplar, sanat eserleri, performanslar) yönelik nefretimi kabul edersem sadece kılı kırk yaran (ve tabii dolayısıyla psikolojik olarak ezik) biri ya da en hafif manada ciddiyet yoksunu sayılıveririm.

Pek çok kişi zaman zaman kendimi anarşist bir oğlancı olarak ifade ettiğim için seri çocuk cinayetleri, faşist ideoloji ya da Joel P. Witkin'in fotoğrafları gibi diğer ultra post-modern fikirlerle de "ilgilenmem" gerektiğini varsayıyor. Her konunun sadece iki yönü olduğunu varsayıyorlar – modaya uygun yön ve modası geçmiş yön. Bu ölüm tapıncına gelişme karşıtı olarak bakan bir marksist de bunun ahlaka aykırı olduğuna inanan Hıristiyan bir köktenci gibi aptal olarak görülecektir. Bense (genelde yaptığım gibi) bu konunun sadece iki değil pek çok yönü olduğunu öne sürüyorum. İki yönlü konuların (yaradılışa karşı Darwinizm, "kürtaj hakkı"na karşı "yaşam hakkı" vs.) istisnasız hepsi de yanılgılardır, seyirlik yalanlar.

Benim konumumsa şu: Eylemin önüne geçen "zeka"nın pekâlâ farkındayım. Kendim de ziyadesiyle buna sahibim. Ne var ki elime geçen her fırsatta yaşamımı değiştirmeye çalışacak kadar aptalmışım gibi davranabilmeyi başardım. Bazen din, esrar, kaos, oğlancılık gibi tehlikeli aptallaştırıcılara başvurdum. Üç beş seferinde bir nebze de olsa başarı bile sağladım – ve bunu övünmek için değil şahitlik etmek için söylüyorum. Dünyanın Sonu ve tüm dünyevi uğraşların Beyhudeliği'nin içsel putlarından kurtularak (nadiren de olsa) bildiğim diğer her şeyle karşılaştırıldığında sağlık'a dair gibi görünen bir hale intikal ettim. Sanatçılarımızı ve entelektüellerimizi cezbeden ölümün ve kötürüm bırakmanın imgeleri bana – bu deneyimlerin hatırımda kalan ışığı sayesinde – varoluşun hakiki potansiyeli ve varoluşa dair söylem için feci biçimde yakışıksız görünüyor.

Varoluşun kendisi hiçbir anlama sahip olmayan dipsiz bir boşluk olarak görülebilir. Ben bunu kötümser bir ifade olarak okumam. Eğer bu doğruysa, bunda hayal gücüm ve istencim ve de bunların varoluşa anlam bahşetmek üzere tasavvur edebilecekleri en güzel eylem için bir özerklik beyanından başka bir şey görmem mümkün değil.

Neden bu özgürlüğü cinayet gibi bir eylemle (varoluşçuların yaptığı üzere) ya da seksenlerin gulyabani tatlarıyla temsil edeyim ki? Ölüm beni ancak bir kez öldürebilir – o güne dekse (elimden geldiğince) kendine değer veren "zirve deneyimleri" ve (kendi ödülünü kendi içinde barındıran) "şenlik" üzerine kurulu bir hayat ve sanatı ifade ve

tecrübe etmekte özgürüm.

Ölüm-imgeleminin takıntılı tıpkıbasımı (ve bunun yeniden üretilmesi ve hatta metalaştırılması) en az sansür ya da medyan beyin yıkaması kadar bu projenin önüne geçmektedir. Bu olumsuz geri besleme düğümleri oluşturur – bu da kötü juju'dur[61]. Bu, kimsenin ölüm korkusunu fethetmesine yardımcı olmaz bilakis sadece, her duyarlı varlığın kendi ölümlülüklerinin kokusu karşısında duydukları sağlıklı korku yerine marazlı bir korkuyu telkin eder.

Bu, dünyayı çirkinliklerinden aklayıp paklamak değildir, ne de içinde gerçekten de korkunç şeylerin var olduğunun inkârı. Ama bunların bazılarının üstesinden gelmek mümkün – ancak ve ancak korku üstüne değil alt etme üstüne bir estetik inşa edersek.

Geçenlerde tavizsiz biçimde modaya uygun bir gay dans/şiir performansına gitmiştim: kumpanyadaki tek siyah dansçı ölü bir koyunu beceriyormuş gibi yapmak durumundaydı.

İtiraf etmeliyim ki kendi kendini teşvik eden aptallıklarımdan biri de sanatın beni ve diğerlerini değiştirebileceğine inanmak (ve hatta bunu hissetmek). Bu yüzden pornografi ve propaganda yazıyorum – değişimeyol açmak için. Sanat asla bir gönül ilişkisinin ya da bir isyanın yerini tutmayabilir. Ama... bir yere kadar.. iş görür.

Tüm vecd beklentisine rağmen bir şekilde sanattan tüm ümidimi kessem bile sırf kendi sefaletimi azdıran ya da schadenfreude, yani "başkalarının sefaletinden zevk almak"la iştigal eden bir sanata göz yummayı reddederdim. Bir arkadaşının cesedinden uluyarak kaçan bir it gibi, belli bir sanat biçimine sırt çeviriyorum. Bunu tarafsız bir merakla sırf endüstri sonrası çürümenin bir başka örneği olarak koklamama müsaade eden bir entellektüellikten feragat etmeyi yeğlerim.

Gerçekten zeki olanlar gerçekten sıkı olanlar yalnızca ölülerdir. Hiçbir şey onlara ilişemez. Ne var ki, hâlâ daha hayattayken eli ayağına dolanan, dertli, çarpık bir yaşamın yanında saf tutuyorum, sıkıntıdan ziyadeyle öfkeyle, tatlı şehvetle, açlık ve aldırmazlıkla... buz gibi öncü-bekçiye ve onun son moda mezarlık önsezilerine karşı.

SÜRREALİZMİN ÇINLAYAN İTHAMI

(Harry Smith'e)

SÜRREALİST FİLM GÖSTERİMİ'nde biri Stan Barkhage'e sürrealizmin medya (MTV, vs.) tarafından kullanılması hakkında bir soru sormuştu ve o da bunun "kahrolası bir ayıp" olduğunu söylemişti. Pekâlâ, öyle ya da değil (popüler kültür, ipso facto[62] olarak her türlü esinden yoksun mudur?) – ama medyanın sürrealizmi kendine mal etmesinin

kahrolası bir ayıp olduğunu bir düzeye kadar kabul etsek de acaba bu hırsızlığın meydana gelmesinde sürrealizmin hiçbir kabahati olmadığına mı inanacağız?

Ezilenlerin geri dönüşü paleolitiğin geri dönüşü demektir – Eski Taş Devri'ne bir dönüş değil daha ziyade çarkın yeni bir boyutu ekseninde bir dönüş. (Ne de olsa insan deneyiminin 99.9999%u avcılık/toplayıcılıktan ibaret, tarım ve sanayi ise tarih-dışının derin kuyusunda yüzeydeki bir yağ birikintisinden başka bir şey değil.) Paleolitik, Çalışma-öncesiyle eşdeğerdir ("hakiki boş zaman toplumu"). Çalışma-sonrası (Sıfır-iş) ise "Manevi Paleolitizmle" eşdeğerdir.

"Arzunun Özgürleşmesi"ne (Sürrealizm) yönelik Çalışma matrisinde tuzağa düşürülmüş vaziyetteki tüm projeler ancak arzunun metalaştırılmasına hizmet ederler. Neolitik, metaya olan arzuyla başlar (tarımsal artı değer), arzunun üretimiyle devam eder (sanayi) ve arzu infilakıyla son bulur (reklamcılık). Arzunun Sürrealist özgürleşmesi, tüm estetik becerilerine karşın bir üretim altkümesi olmanın ötesine geçemez – ve dolayısıyla da Sürrealizm'in Komünist Parti'ye ve Çalışma ideolojisine satılmasının (kadın düşmanlığı ve homofobiyi belirtmeye gerek bile yok). Modern boş zamansa, sırası geldiğinde, sadece Çalışma'nın bir alt- kümesidir (dolayısıyla metalaştırmanın da) – bu nedenle Sürrealizm dükkanı kapadığında kelepir satıştaki tek müşterilerinin reklam yöneticileri olması hiç de tesadüf değil.

Sürrealizm'in arzu yaratmak üzere bilinçaltını sömürgeleştirmesini kullanan reklamcılık, Sürrealizm'in nihai infilakına yol açar. Bu sadece "kahrolası bir ayıp ve yüz karası" değildir, söz konusu olan basit bir iç etme durumu değil. Sürrealizm reklamcılık için, metalaştırma içinyapılmıştı. Sürrealizm aslında arzuya karşı yapılan bir ihanettir.

Ve yine de bu dipsiz anlam boşluğundan, arzu gene ayağa kalkar, yumurtadan yeni çıkmış bir Anka gibi. Sanat-nesnesinin geri dönüşünü reddeden erken dönem Berlin dada'sı tüm hatalarına karşın toplumsal patlamayla ilgilenmek üzere Sürrealizm'in yapabileceğinden çok daha iyi bir model sunar – anarşist bir model ya da belki (antropoloji jargonunda) otoriter olmayan bir model, tüm ideolojinin, yasanın tüm boyunduruklarının yıkımı. Çalışma/Boş zaman yapısı boşlukta dağılıp gittiğinde, tüm denetim biçimleri anlamın dağılışıyla beraber kayıplara karıştığında Neolitik de tüm mabetleri, tahıl ambarları ve polisiyle yok olmaya ve yerini manevi düzeyde bir avcı/toplayıcılığın dönüşüne – bir yeniden göçebeleşmeye – bırakmaya mahkumdur. Her şey infilak edip kaybolmakta – ödipal aile, eğitim ve hatta (Andr Codrescu'nun dediği üzere) bilinçaltının kendisi bile. Bunu Mahşer'le karıştırmayalım (kıyametin baştan çıkarmasına, ahret ilmi yutturmacasına direnelim) –dünya sona eriyor falan değil – sadece toplumsalın boş kabuğu alev alıp ortadan kayboluyor.

Tarım rahipliği ve yavan kontrol sistemlerinin tüm diğer güzel ıvır zıvırıyla beraber Sürrealizm de çöpü boylamalı. Kimse neyin gelmekte olduğunu bilmiyor, nasıl bir sefalet, nasıl bir yaban ruh, nasıl bir haz – ama yolculuğumuzda son ihtiyaç duyacağımız şey başka bir komiserler zümresi – düşlerimizin papaları – babacıklar. Sürrealizm'in canı cehenneme...

Naropa, Temmuz 9, 1988

UCUBE DİNLER KONGRESİ İÇİN

OLMAK FİİLİNE VE -DIR EKİNE güvensizliği öğrendik – şöyle diyelim: SATORİ kavramı ve GÜNDELİK HAYATTA DEVRİM kavramı arasındaki çarpıcı bezerliğe dikkat edin – her iki durum için de bilinç ve eylemde sıra dışı sonuçlar veren bir "sıradanlık" algısı söz konusu. "Gibi" sözünü ağzımıza alamayız çünkü her iki kavram da (her kavram gibi, hatta her sözcük gibi) kendi tortularıyla yüklü olarak gelir – her biri kendi psiko-kültürel yükünü taşır, tıpkı hafta sonu ziyareti için kuşkulu bir biçimde ziyadesiyle donanımlı gelmiş misafirler gibi.

O zaman izninizle satori'yi eski moda Beat-Zen tarzında kullanacağım ve bir yandan da Situasyonist sloganda dile getirildiği üzere bunun diyalektik köklerinin dada ve Sürrealizm'in sırf bayağılıktan, soyutlama ve yabancılaşmanın sefaletlerinden boğulmuş bir yaşamdan (ya da yaşama) taşan bir "olağanüstü" kavramında izinin sürülebileceğini vurgulayacağım. Ben kendi sözcüklerimi daha belirsiz kılarak tarif ediyorum ve bunun temel sebebi Budizm ve Sitüasyonizm'in ortodoksluklarından sakınmak, onların ideolojik-semantik tuzaklarından – şu bozuk dil makinelerinden – kaçınmak. Ben daha ziyade

bunları paramparça etmeyi öneriyorum, kültürel bir brikolaj.[63] "Devrim" sadece manivelanın bir turu daha anlamına geliyor – ne de olsa her ne türden olurlarsa olsunlar dini Ortodoksluklar mantık gereği hakiki bir manivelalar hükümetine yol açarlar. Satoriyi mistik rahiplerin tekelinde ya da herhangi bir ahlak kuralına bağlı görerek putlaştırmayalım ve 68 Solculuğunu da fetişleştirmektense sırf otorite değişikliğinin tüm imalarından uzak durarak Stirnerci "isyan" ya da "ayaklanma" terimini kullanalım.

Bu kavramlardan oluşan takımyıldızı, ısmarlama algının "kurallarını kırarak" doğrudan deneyime ulaşmayı içerir; bir şekilde kaosun kendiliğinden fraktal non-lineer dizilere dönüştüğü süreci andırır ya da "yabani" yaratıcı enerjinin oyun ve poesis'e dönüşme biçimini. "Kaos"tan gelen "kendiliğinden düzen"se Chuang Tzu'nun anarşist Taoizmini çağrıştırır. Zen, satorinin "devrimci" imalarının farkında olmamakla suçlanabilir öte yandan Situasyonistlerse davalarının

gereği olan kendini gerçekleştirme ve şenlikte içkin olan "maneviyat"ı inkâr ettikleri için eleştirilebilir. Satoriyi gündelik hayatın devrimiyle özdeşleştirerek en az Sürrealistlerin şemsiye ve dikiş makinesinin – ya da o şey her ne haltsa – meşhur çiftleşmesi kadar dikkate değer bir şıpınişi evlilik tertip ediyoruz. Melezleşme. Hiç şüphe yok ki yarımkanların cinsel cazibesinden etkilenmiş olan Nietzsche tarafından savunulan ırk karışımı.

Satorinin "oluş" halini gündelik hayatın devrimiyle açıklamaya tavlanıyorum – ama beceremiyorum. Ya da başka bir şekilde söyleyecek olursak: neredeyse yazdığım her şey bu tema etrafında dönüp duruyor; sırf bu noktayı açıklığa kavuşturmak üzere neredeyse her şeyi tekrar etmeye mecbur kalabilirim. Bunun yerine, ilaveten, 2 terimin acayip bir tesadüfü ya da tercümesini öneriyorum; biri yine Sitüasyonizm'den diğeriyse bu kez sufizmden. Derivé ya da "sürüklenme" gündelik yaşamda kasıtlı devrimin bir pratiği olarak tasarlanmıştı – şehir sokaklarında amaçsızca dolanma, "doğa olarak kültür"e açıklığı içeren hayalperest bir kent göçebeliği (eğer fikri doğru kaptıysam) – ki bu da sırf kendi süremiyle avarelere mucizevi olanı deneyimleme eğilimi aşılayacaktı; belki daima en hayırsever biçimiyle değil ama inşallah daima – ister mimari olsun ister erotik, ister serüven, içki ve uyuşturucular, tehlike, ilham ya da her ne halt olursa olsun – dolaysız algı ve deneyimin yoğunluğuna götüren bir kavrayış verimliliğiyle.

Sufizmdeki paralel sözcük "en uzak ufuklara seyahat" ya da sadece "seyahat"tir; İslam'ın kentli ve göçebe enerjilerini tek bir güzergâhta birleştiren, kimi zaman "Yaz Kervanı" adı verilen manevi bir pratik. Derviş belli bir süratte gitme andı içer, belki bir şehirde en çok 7 gece ya da 40 gece geçirmek gibi, önüne ne çıkarsa kabul eder, işaretler ya da tesadüfler yahut da sırf hevesi nereye götürüyorsa oraya gider, güç noktasından güç noktasına doğru hareket eder, "kutsal coğrafya"nın, anlam olarak yolculuğun ve simgebilim olarak topolojinin bilincindedir. İşte başka bir takım yıldız: İbn Haldun, Yolda (hem Jack Kerouac'un hem de Jack London'unki), genel olarak haydutluk romanı biçimi, Baron Munchausen, wanderjahr[64], Marco Polo, kenar mahallenin yaz ormanındaki oğlanlar, bela peşinde

koşan Arthur şövalyeleri, oğlan avına çıkmış ibneler, Melville, Poe, Baudelaire'le bardan bara dolanmak – ya da Thoreau'yla Maine'de kanoya binmek... turizmin anti-tezi olarak seyahat, zamandan ziyade uzay. Sanat projesi: keşfe çıkılan "arazi"nin 1:1 oranında bir "harita"sını çıkarmak. Politik proje: görünmez bir göçebe ağı içerisinde (Rainbow Buluşması gibi) yer değiştiren "otonom bölgeler" inşası. Manevi proje: "türbe" kavramının yerini "zirve deneyimi" kavramına bıraktığı (ya da onda batınlaştığı) hacların yaratılması ya da keşfedilmesi.

Burada yapmaya çalıştığım şey (genelde olduğu üzere) Hür Dinler dediğim şey için sağlam bir mantıkdışı temel sağlamak, dilerseniz

tuhaf bir felsefe deyin: Sanrı uyandırıcı ve Diskordiyen akımlar, hiyerarşik olmayan neo-paganlık, ahlak kurallarını tanımayan ilhadlar, kaos ve Kaos Büyücülüğü, devrimci HooDoo, "kilisesiz" ve anarşist Hıristiyanlar, Büyü Yahudiliği, Mağribi Ortodoks Kilisesi, AltDeha Kilisesi, Periler, radikal Taocular, bira mistikleri, Ot halkı vs. vs.

19. yüzyıl radikallerinin beklentilerinin aksine din yok olup gitmedi – belki gitseydi çok daha iyi olurdu – tam aksine görünüşe bakılırsa teknoloji ve akılcı denetim alemindeki küresel artışa oranla kuvvet kazandı. Ama hem köktencilik hem de Yeni Çağ, gündelik yaşamın tüm mucizevilik algısına karşı işleyen Sistem'e – ister Babil adını verin ister Gösteri, Sermaye ya da İmparatorluk, Simülasyon Toplumu ya da ruhsuz mekanizma – karşı köklü ve geniş çaplı hoşnutsuzluktan güç alıyor. Ama bu iki dinsel güç de özgünlük arzusunu tahakkümcü ve baskıcı yeni soyutlamalara (köktencilik için ahlâk, Yeni Çağ için metalaştırma) evriltiyor ve bu nedenle gayet haklı olarak "gerici" olarak adlandırılabilirler.

Nasıl ki kültürel radikaller popüler medyaya gizlice sızıp tahrip etmeye çalışırsa ve politik radikaller İş, Aile ve diğer toplumsal örgütlenmelerde benzeri işlevler üstlenirse aynı şekilde radikallerin ateist materyalizmin 19. yüzyıldan kalma beylik laflarını ağızlarında geveleyip durmaktansa bizzat din kurumuna sızması bir ihtiyaçtır. Bu her halükârda olacak – en iyisi buna bilinçlice yaklaşmak, zarafet ve üslupla.

Bir zamanlar Dünya Kiliseler Konseyi Genel Merkezi yakınlarında yaşamış biri olarak bir Hür Kiliseler parodi yorumu olasılığı oldukça hoşuma gidiyor – parodi baş stratejilerimizden biri (ya da isterseniz buna detournement (apartma) ya da yapıbozum yahut da yaratıcı yıkım deyin) – acayip kültlerden ve birbirine sohbet ve hizmet sunan bireylerden oluşan ve Köktencileri ve Yani Çağcıları hatta Ayetullahları ve Papalığı manen tahrip edebilecek kadar güçlü bir yönelim, eğilim ya da akıma (büyüsel anlamda) neden olabilecek, birbirimize katılmadığımız ama gene de neşeyle beklediğimiz büyük partiler ya da kardinal meclisleri ya da kilise şuraları ya da Dünya Kongreleri düzenleyebileceğimiz denli şenlikli bir çeşit gevşek şebeke yapısı (bu sözcüğü sevmiyorum; şuna ağ yapısı diyelim).

Hür Dinler, televizyon misyoneri baskın birlikleri ve kuş beyinli kristal kanalcılara (kurumsallaşmış dinlerin sözünü bile etmiyorum) karşı olası manevi alternatiflerden birini sunabilir ve böylece mucizevi olanın gündelik olana taşması talebinin en çok ses getiren, en dokunaklı ve en kargaşalı politik taleplerden biri olacağı bir gelecekte giderek daha önemli ve daha yaşamsal bir hale gelecektir – başlamak üzere olan bir gelecek (bir dakika, saatime bir bakayım)... 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1... ŞİMDİ.

İÇİ BOŞ YERKÜRE

KITANIN YER ALTI BÖLGELERİ; Tepegöz mağaraları, fraktal katedral mekânı ağları, labirent gibi Gargantua tünelleri, usul kara yeraltı nehirleri, saf ve belli belirsiz ışık saçan devinimsiz Styx gölleri, suyla aşınmış kayalardan düşen cılız şelaler, mağara kaşifi- hayretlere düşüren kör-balık karmaşıklığı ve akıl sır ermez enginlik içre taş kesilmiş damlataş ve stalagmit ormanları boyunca çağlayan...Poe tarafından, bazı paranoyak Alman gizemciler tarafından Shaverci UFO kaçıkları tarafından öngörülen bu buz altındaki içi boş küreyi kim kazdı? Yeryüzü Gondwana ya da MU zamanında bir Atalar Soyu tarafından sömürgeleştirilmiş miydi? onların sürüngen iskeletleri hâlâ daha mağara sisteminin labirentlerinin derinliklerinde çürüyor mu? Ağır ağır akan dingin sular, çıkmaz kanallar, Küçük Amerika, Nakliye Şehri ya da Nan Chi Han gibi uygarlık merkezlerinden çok uzakta, Antarktik mağaraların, mantarların ve albino eğreltiotlarının karanlık kovuklarında ve taşralarında kımıltısız göletler. Bunların mutasyonlar olduklarından şüpheleniyoruz, amfibi ağ parmaklılar, yozlaşmış yaşam biçimleri – İçi Boş Yerküre'nin Kallikakları, Lovecraftvari dönekler, münzeviler, korkak ensest kaçakçılar, firari suçlular, Entropi Savaşları'ndan sonra saklanmak zorunda kalmış anarşistler, Genetik Bağnazlık mültecileri, muhalif Çin Tongları ve Sarı Sarıklı fanatikler, Hintli mağara korsanları, Thwaite's Tongue[65] ve Walgreen Sahili ve Edsel-Ford-Land çevresindeki sanayi kubbelerinin proleter tavşan ağıllarındaki solgun, miskin, beyaz zenciler – Troglar[66], Otonom Bölgenin halk-hafızasını, bir gün yeniden ortaya çıkacağı mitini, 200 yıl boyunca canlı tuttular... Taoizm, sefahat felsefesi, Endonezya büyücülüğü, kimi alimler tarafından Java'nın deniz/ay tanrıçası Loro Kidul'la diğerleri tarafından Güney Kutup Yıldızı Tarikatı'nın daha alt düzey bir ilahıyla, "Tanrıça Jade"le özdeşleştirilen Mağara Anası (ya da Anaları) kültü... (derin mağaraların tarzancası olan Bahasa İnglisçe yazılmış) el yazmaları Nietzsche ve Chuang Tzu'dan bakışımsız alıntılar içerir...

Ticaret, ara sıra bulunan nadir değerli taşlar ve beyaz afyon kültürü, mantarlar, bir düzinenin üstünde "sihirli" mantar çeşidinden ibarettir... çevresi 5 mil tutan, eğreltiotu, Japon sarmaşığı ve kara cüce çamlarla dolu dikit adacıklarla bezeli, kimi zaman kendi iklimini yaratabilecek denli uçsuz bucaksız bir mağarada saklı Sığ Erebus Gölü... Kasaba resmî olarak Küçük Amerika'ya ait ama sakinlerinin çoğu Miskin Maaşıyla geçinen Troglar'dan oluşuyor ve derin mağara kabile ülkesi Göl'ün çevresine yayılmış durumda. Ayaktakımı, sanatçılar, uyuşturucu müptelaları, büyücüler, kaçakçılar, posta çekleriyle yaşayanlar ve sapıklar göl başında soluk yeşil asmalarla yarı yarıya kaplanmış dökülen bazalt ve sentetik-plastik otellerde yaşar, sefil kafelerle dolu bir cadde, silahlı Ninjalar tarafından korunan mücevher pazarı, Çin kril- eriştesi dükkanları, yavaş füzyon-gamelan dansçıları için kristal pullu bir dans salonu, synthgong ve metalafonların dalgalanımında mahmur elektronik lacivert öğle sonralarında mudralarını çalışan

oğlanlar... ve mendireğin ardında kara kumsal boyunca bir kaç maymun iştahlı yüzücü; mantar salyasıyla kendinden geçmiş, gözlerini yuvarlayan hakiki düşük bütçeli turistler; ağır tütsü kokularını içlerine çeken, beti benzi atmış yaşlı Trog pamonglar[67], her şey birdenbire tehditkarca aydınlanıyor, ehemmiyetle titreşiyor... birkaç ağ parmaklı vakası mevcut ama ayinsel önüne gelenle yatma rivayetleri alabildiğine doğru. Erebus gölünün etrafında bir Trog balıkçı köyünde yem dükkanının üstündeki kiralık bir odada kalıyordum... kırsal miskinlik ve yoz batıl şehvet taşkınlığı törenleri, ayaklar altında çiğnenen ktonik mutant Troglar'ın larvasal ve sağlıksız gizemleri, tembel, miskin, bilinçsiz hödükler... Küçük Amerika, öylesine Hıristiyan ve mutasyondan azade, genetik ıslahçı ve nizami, herkesin kadim yazılım ve holografinin tensiz diyarına jaklanmış yaşadığı, alabildiğine Öklitçi, Newtoncu, temiz ve vatansever – L.A. bu masum müstehcenliği asla anlamayacak – büyücülük, bu "manevi materyalizm", bu dinamo ereksiyonlarla fışkıran, kalpleri yay gibi gerilmiş saf bir yaşam halinde çarpan, kahkaha atan çiçekler gibi gizli mağara-oğlanı çetelerinin volkanik arzularına kölelik ve de suyun kokusu, göl-köpüğü, gece açan beyaz çiçekler, yasemin ve boru otu, sidik, çocukların ıslak saçları, döl ve çamur... mağara ruhları belki de şimdi uzun zaman önce yitirdikleri ten ve madde hazlarının peşine düşmüş ifritler olarak dolanan kadim uzaylıların hayaletleri tarafından ele geçirilmiş. Yahut da Bölge halihazırda yeniden doğmuştur, şimdiden bir özerklik rabıtasıdır, en coşkun el altı biçiminde yayılan bir kaos virüsü, Trog oğlanların karanlıkta otuz bir çektiği noktalarda biten beyaz zehirli mantarlar...

NİETZSCHE VE DERVİŞLER

RİNTLER, "KÂMİL KİŞİLER."! Sufiler "yakalanmadan gizlice şarap içebilecek kemale sahip" kişileri işaret etmek için teknik bir terim olanrind sözcüğünü kullanırdı (sıfat rindâne, çoğul rindan): "Hoşgörülebilir İkiyüzlülük"ün (takiye, ki bunun sayesinde Şia'nın idamdan kurtulmak ve propagandalarını yürütmek için gerçek bağlantıları hakkında yalan söylemesine müsaade edilirdi) derviş yorumu.

"Yol" düzleminde rind, manevi durumunu (hâl) gizler ki onu zapt edebilsin ve üstünde simya çalışmalarını yürüterek arttırabilsin. Her ne kadar dervişlerin pek çoğu gerçek anlamda İslam'ın kurallarını (şeriat) çiğnese de, geleneğe (sünnet) karşı gelse de ve toplumlarının törelerini küçümsese de – ki tüm bunlar gerçek gizliliğe zemin sunar – bu "kemal" Tarikatların gizliliğini büyük ölçüde açıklamaktadır.

Sufiliği – ya da kendi başına sufilik değil de derviş-liği, ki bu sözcük Pers diyarında neredeyse rahat davranmakla ve dahası toplumsal bir gevşeklikle, güler yüzlü ve fakir ama seçkin bir ahlaksızlık tarzıyla bir tutulur – bir maske olarak kullanan "suçlu"yu göz ardı ettiğimiz

vakit yukarıdaki tanım bugün de hem mecazi hem de aslına uygun şekilde değerlendirilebilir. Yani: bazı sufiler Yasa'nın var olmasına ve var olmaya devam etmesine müsaade ederek Yasa'yı çiğner ve bunu manevi güdülerle, bir istenç (himmet) pratiği olarak yaparlar.

Nietzsche de bir yerlerde özgür bir ruhun kanunların kaldırılması hatta düzeltilmesini kışkırtmayacağını çünkü ancak kanunları çiğneyerek güç istencini gerçekleştirebileceğini söyler. Kişi (başka kimseye değilse de kendine) sürünün kurallarının üstesinden gelebilme, kendi yasasını yapabilme ve HER toplumda yasayı ve töreyi tanımlayan bayağı ruhların kin ve hınçlarına kurban gitmeme becerisini kanıtlamak zorundadır. Kişi, aslında, özgür ruh olmayı başarmak için savaşın bireysel bir dengine ihtiyaç duyar – kişi, kendi hareketini ve zekâsını ölçebileceği atıl bir aptallığa ihtiyaç duyar.

Anarşistler bazen yasanın olmadığı ideal bir toplum varsayarlar. Kısa süreliğine başarı sağlamış üç beş anarşist deney (Mahnovistler, Katalonya) başta varlıklarına müsaade eden savaş koşulları içerisinde hayatta kalmayı beceremediler – öyleyse ampirik olarak böylesi bir deneyin barış başlangıcında sağ kalıp kalamayacağını bilmemizin de imkânı yok.

Bazı anarşistlerse, örneğin eski dostumuz İtalyan Stirnercisi "Brand" gibi, her türden ayaklanma ve devrime bulaşmıştır, hatta komünist ve sosyalist olanlarına bile, çünkü ayaklanma anında tam da aradıkları cinsten bir özgürlüğü bulmuşlardır. Nitekim, ütopyacılık daima başarısız olurken bireyci ya da varoluşçu anarşistlerse savaşta güç istençlerini gerçekleştirdikleri ölçüde (her ne kadar kısa bir süre için de olsa) başarılı olmuşlardır.

Nietzsche'nin "anarşistler"e yönelik tenkitleri daima, idealizmlerini Hıristiyanlık sonrası ahlakçılığın başka bir yadigârı olarak gördüğü eşitlikçi-komünist Narodnik şehit tiplerine yöneliktir – her ne kadar bazen onları hiç olmazsa çoğunluğun otoritesine isyan etme cesaretini gösterdikleri için övse de. Stirner'i asla anmaz ama inanıyorum ki Bireyci asiyi, takıntıları ve belki de gizli öç alma dürtüleri tarafından trajik biçimde sakatlanmış olsalar da sürüden çok daha üstün insanları temsil etiğine inandığı (Dostoyevski için de bu böyledir) üst düzey "suçlular" arasında sınıflandırırdı.

Nietzscheci üst-insan, eğer öyle bir şey varsa, tüm takıntılarının ve saplantılarının üstesinden gelmiş olsa bile sırf kendi yasası asla kitlelerin, devletin ve toplumun yasasıyla uyuşmayacağı için bu "suçluluğu" bir yere kadar paylaşmak zorundadır. "Savaş" ihtiyacı (ister gerçek olsun ister mecazî), ister bir isyan biçiminde olsun isterse de sırf gururlu bir bohemlik biçiminde, kendisini bir ayaklanmanın parçası olmaya teşvik eder.

Onun için "yasasız bir toplum"un ancak diğerlerinin buyurganlığına, kıskançlık ve nefretlerine karşı kendi özgürlüğünü ölçebildiği sürece bir değeri olabilir. Madagaskar ve Karayipler'in yasasız ve kısa ömürlü "korsan ütopyaları, D'Annunzio'nun Fiume Cumhuriyeti, Ukrayna ve Barselona – bunların onu çekmesinin nedeni bir varoluş hengâmesi ve hatta kusursuz (ve dolayısıyla da ölü) bir anarşist toplumun pastoral uyuşukluğundan ziyade bir "fiyasko" vaat etmiş olmalarıdır.

Böyle fırsatların yokluğunda özgür ruh, reform kışkırtıcılığına, protestoya, hayalperest düşlemlere, her türden "devrimci şehitlik"e – kısacası pek çok çağdaş anarşist eylemliliğe vakit harcamayı küçümser.Rindane olmak, gizlice şarap içip yakalanmamak, kuralları çiğnemek üzere kabul etmek ve böylelikle manevi yükselme ya da tehlike ve maceranın enerji- akınını kazanmak, tüm dışsal otoriteyi oyuna getirirken içindeki polisi alt etmenin özel tecellisi – böyle bir ruh için böyle bir amaç değerli olabilir ve onun suç tanımı da bu olabilir.

(Laf arasında, bu okumanın N'nin MASKE konusundaki, Kaufman gibi zeki ama bir şekilde liberal eleştirmenleri rahatsız eden proto üst-insanın doğasındaki gizlilik konusundaki ısrarını açıklamaya da yardım ettiğini düşünüyorum. Sanatçılar, her ne kadar N onları çok sevse de,sırları ifşa etmekle eleştirilir. Belki de gözden kaçırdığı şey – A. Ginsberg'ten alıntılayacak olursak – bunun bizim "ulu" olma yolumuz olduğudur; ve de – Yeats'ten bir alıntıyla – en doğru sır bile yine bir maskeye dönüşür.)

Günümüz anarşist hareketine gelince: yasaların feshedildiği ve son rahibin de son bürokratın bağırsaklarıyla asıldığı yerde bir kez daha durmak istemez miyiz? İsteriz tabii. Ama nefeslerimizi tutup beklediğimiz falan da yok. Yeniden Niç'ten alıntılayacak olursak, sırf düşmanlarının katışıksız yavanlığından dolayı kişinin pek de vazgeçemeyeceği bazı davalar vardır. Oscar Wilde pekâla öyle ya da böyle anarşist olmaksızın insanın asla bir beyefendi olamayacağını söylemiş olabilir – elzem bir paradoks, tıpkı N'nin "radikal aristokrasi"si gibi.

Bu sadece manevi bir züppelik meselesi değil aynı zamanda altta yatan kendiliğindenliğe, felsefi bir "tao"ya varoluşsal bir adanmışlık. Tüm enerji sarfiyatıyla, tüm biçimsizliğiyle beraber, tüm İZMler arasında bugün bizi ilgilendirebilecek biricik biçime, o tuhaf çekiciye – (son bir alıntıyla) kişinin dans eden bir yıldıza hayat verebilmesi için kendi içinde taşıması gereken o kaos biçimine en çok yaklaşabileni sadece anarşizmdir.

Yaz Gündönümü, 1989

90'LI YILLAR ÖNERGESİ: POLİS KÜLTÜRÜNE BOYKOT!!!

SEKSENLERİN POP KÜLTÜRÜNE egemen olan tek bir kurgusal karakter düşünecek olursak, bu Polis'tir. Her nereye dönsen lanet polis, gerçek hayattan bile bin beter. Ne akıl almaz bir sıkıntı.

Güçlü Polisler – İnsan Hakları Beyannamesi'nin neredeyse yarım düzine maddesi pahasına uysal ve zayıf insanları koruyorlar — "Kirli Harry." İnsanın sapıklığıyla uğraşan, acısıyla tatlısıyla görünen, hoş insan polisler, bilirsiniz işte, hırçın ve çok bilmiş ama gene de içeride yumuşak – Hill Street Blues – tarihin en kötü televizyon şovu. Hödük beyaz polislere hazırcevap ırkçı yorumlar yapan ukala dümbelek siyah polisler ki birbirlerini asla sevemezler – Sınıfına İhanet Eden Eddie Murphy. Mazoşist ürperti hissi için elimizde Giger tarafından tasarlanmış tenyalar gibi Konforlu Müşterek Gerçekliğimizi içeriden darmaduman etmekle tehdit eden kötü sıkı polislerimiz de var ama doğal olarak Son Dürüst Polis, protez ve aşırı duyarlılığın ideal alaşımı Robocop, tarafından son dakikada işleri bitiriliyor.

Ta başından beri polislere takıntılıyız – ama eski zaman aynasızları beceriksiz ahmakları oynuyordu, Keystone Cops, Car 54 Where Are You, Fatty Arbuckle ya da Buster Keaton'un ezip geçmeleri için hazırlanmış Avanak Avniler. Ama seksenlerin ideal dramasında, bir zamanlar, masumca bir sigara yakmak için kullandığı anarşistlerin bombasıyla yüzlerce aynasızı darmaduman eden "küçük adam", Serseri, saf kalbin ani kudretiyle dolu kurban, anlatının merkezinde kendine bir yer bulamaz. Bir zamanlar "biz" o hoboyduk[68], hor görülen ve alakasız bir Düzen'in komik emir erlerini wu-wei'le[69] alt eden o sözümona-sürrealist kaos büyücüsü kahramandık. Oysa şimdi "biz" iktidarsızkurbanlar konumuna indirgendik, aksi taktirde ise "suçlular"ız. O merkezdeki rol artık "bizim" değil, artık kendi hikayelerimizin kahramanları değiliz; Öteki yani Polis bizi marjinalleştirip yerimize kondu.

Şu halde Polis Şovu'nun sadece üç karakteri var – kurban, suçlu ve polis – ama ilk ikisi tam insan sayılmıyor – yalnızca domuz gerçek. İşin garibi, seksenlerde insan toplumu da (diğer kitle iletişim araçlarında görüldüğü üzere) bazen sanki aynı üç klişe/arketipten ibaretmiş gibi görünüyordu. Başta kurbanlar, "hakları" hakkında yakınan, mızırdanıp duran azınlıklar – ve bi zahmet söyleyiverin seksenlerde kim bir "azınlık grubuna" ait değildi ki? Lanet olsun, polisler bile "haklarının" çiğnenmesinden yakınıp duruyordu. Ve sonra suçlular: çoğu beyaz olmayan (medyanın zorunlu ve evhamlı "bütünlemesi"ne rağmen), çoğu fakir (ya da müstehcen bir biçimde zengin ve dolayısıyla daha da yabancı), çoğu sapık ("bizim" arzularımızın yasaklanmış aynaları gibi). Duyduğuma göre her yıl Amerika'daki her dört evden biri soyuluyormuş ve gene her yıl yarım milyon kişi sırf ot içtiği için tutuklanıyormuş. Bu istatistikler karşısında (bunların "lanet yalanlar" olduğunu farz etsek bile) insan, şu bilincin polis devletinde kurban

ya da suçlu olmayan biri var mı acaba diye sormadan edemiyor. Aynasızlar hepimiz için aracılık etmeli, arayüz ne kadar bulanık olursa olsun – onlar savaşçı rahiplerden başka bir şey değil, her ne kadar kâfir olsalar da.Amerika'nın En Çok Arananı – seksenlerin en başarılı televizyon şovu – şimdiye dek sadece orta sınıf kin ve intikamına dair bir medya fantezisi olan Amatör Polis olma kapısını hepimize açtı. Doğal olarak gerçek hayatta Polis hiç kimseden, mahalle milisinden ettiği kadar nefret etmez – Brooklyn'de taş[70] satan tüm torbacıları ortadan kaldırmaya çalışan Müslümanlar gibi fakir ve/veya beyaz olmayan mahalle koruma gruplarına ne olduğuna bir bakın: polisler Müslümanları tutukladı, torbacılarsa serbest kaldı. Gerçek milisler, infaz tekelini – lése majest'i[71] – tehdit eder, ensestten de cinayetten de beterdir. Ama medya milisleri, Polis Devlet içinde işlevlerini mükemmel bir biçimde yerine getirir; aslında bunların ücretsiz (ufak bir seyahat çantası bile yok!) muhbirler olarak görmek daha yerinde olurdu: telemetrik ispiyoncular, elektro-gammazlar, gündelik müzevirler.

"Amerika'nın en çok aradığı" şey ne? Bu ifade suçlular için mi kullanılıyor – yoksa suçlar için mi, gerçek varlıklarıyla, temsilsiz, dolaysız, kelimenin tam anlamıyla çalınmış ve iç edilmiş arzu nesneleri için mi kullanılıyor? Amerika'nın en çok istediği şey... işi siktir etmek, karısını defetmek, uyuşturucu kullanmak (çünkü sadece uyuşturucu sizi televizyon reklamlarındaki insanların göründüğü kadar iyi hissettirebilir), terütaze güzellerle sevişmek, oğlancılık, hırsızlık, evet cehennem. Hangi dolaysız hazlar yasadışı DEĞİL ki? Bugünlerde bahçede mangal yapmak bile duman yönetmeliklerini ihlal ediyor. En basit hazlar bile bizi bir yasanın karşısına çıkarıyor; ve nihayet hazzın kendisi bir stres kaynağına dönüşüyor ve geriye sadece televizyon kalıyor ve intikamın, vekaleten ihanetin, gammazlığın hasta heyecanının hazzı. Amerika en çok istediği şeye ulaşamıyor işte bu yüzden deAmerika'nın En Çok Arananları çıkıyor. Okul bahçesi kabadayılarına yağ çeken bir okul bahçesi dalkavukları ulusu.

Elbette program hâlâ birkaç ufak tefek teknik gerçeklik hatasından mustarip: örneğin, canlandırma sahneleri aktörler tarafından sinema gerçekçiliğiyle oynanıyor; bazı izleyiciler öylesine aptal ki gerçek suç çekimlerini gördüklerini sanıyorlar. Bu yüzden oyuncular sürekli taciz ediliyor ve hatta tüm kısa dokümanlardan sonra sabıka kaydı fotoğrafları üst üste tekrarlanan gerçek suçlularla beraber (ya da onların yerine) tutuklanıyorlar. Antikalığın böylesi... Kimse gerçekte hiçbir şey tecrübe etmiyor – herkes hayalet konumuna indirgenmiş – gündelik hayatla kurulan her türlü gerçek temastan kopup ayrılmış medya imgeleri – Telefon Seksi – Siber Seks. Bedenin nihai aşkınlığı: sibergnosis[72].

Medya polisleri tıpkı televizyon misyoneri müjdeciler gibi bizi polis devletinin ortaya çıkışına, nihai tecellisine ya da Cennetlik oluşuna

hazırlıyor: seks ve uyuşturuculara karşı "Savaş": tüm içerikten tamamen damıtılmış mutlak denetim; bilinen hiçbir uzamda hiçbir koordinatı olmayan bir harita; saf Gösteri'nin de ötesi; katıksız esrime ("beden-dışı-deneyim"); müstehcen temsil; yönetimin son ilkesi konumuna yükseltilmiş anlamsız şiddetli kasılmalar. Kendinden nefretin ve yanıp kül olmuş, kirletilmiş, boş, ıssız, gerçek dışı bir metruk manzaranın ağırsıklet şampiyonasında birbiriyle dövüşen benliğin bölünmüş, şizoit parçaları; Süper Ego ve İd Çocuk arasındaki müsabakanın imgeleriyle tüketilmiş bir ülkenin imgesi. Nasıl cinayet romanı daima bir sadizm talimiyse polisiye roman da daima bir denetimtefekkürünü içerir. Müfettiş ya da dedektif imgesi "bizim" özerk cismimizin yokluğunun, otoritenin nazarı karşısındaki saydamlığımızın imgesini tartar. Sapıklığımız, biçareliğimiz. Onları ister "iyi" ister "kötü" olarak hayal edelim, Polis hayaletlerini takıntılı bir biçimde uyandırmamız onların sembolize ettikleri Manici[73] dünya görüşünü nereye kadar kabul ettiğimizi ortaya koymaktadır. Milyonlarca mini mini aynasız her yeri dolduruyor, klifotlar[74], aç hayalet larvaları gibi – ekranı kaplıyorlar, Keaton'un meşhur çift-makarasında olduğu gibi, ön planı ele geçiriyorlar, tekinsiz mavi penguenler dışında hiçbir şeyin kımıldamadığı bir Antarktika.

Sürrealist "Mort aux vaches!"[75] sloganının batını hermönotik bir yorumunu öneriyoruz. Bunu tek tek polislerin (dönemin argosuyla ineklerin) ölümü anlamında kullanmıyoruz – katıksız solcu intikam fantezisi – dar kafalı sadizm geri tepmesi – biz bununla daha ziyadeaynasız imgesinin, içsel Denetim ve bunun medyanın Yersiz Mekânı'ndaki – Burroughs'un deyişiyle "gri oda" – sayısız izdüşümünün ölümünü kastediyoruz. Oto-sansür, kişinin kendi arzularından korkusu, müşterek otoritenin içselleşmiş sesi olarak "vicdan". Bu "güvenlik güçleri"ne suikast düzenlemek şehevi enerji sellerini de serbest bırakır ama Yasa ve Düzen kuramında öngörüldüğü gibi vahşi bir amok koşusu biçiminde değil.

Nietzscheci "kendini aşma" mefhumu, hür ruhların örgütlenmesinin (ve aynı zamanda anarşist bir toplumun da, en azından teoride) temel ilkesidir. Polis-devleti kişiliğinde, şehevi enerjiye set çekilir ve kendi kendini bastırmaya sevk edilir; Denetim'e yönelik her tehdit şiddet kasılmalarıyla sonuçlanır. Hür ruh kişiliğindeyse, enerji engelsiz akar ve bu nedenle çalkantılı ama zarif bir biçimde onun kaosu kendi tuhaf çekicilerini bularak yeni kendiliğinden düzenlerin ortaya çıkmasına olanak sağlar.

Bu bağlamda, şu halde, Polis imgesinin boykot edilmesi ve bunun sanatsal üretiminin ambargosu için çağrıda bulunuyoruz. Bu bağlamda...

MORT AUX VACHES!

GEÇİCİ OTONOM BÖLGE

"...ne var ki bu kez dünyayı bir bayram haline getirecek muzaffer Dionysos olarak geliyorum... Lâkin çok vaktim yok..."

- Nietzsche (Cosima Wagner'e yazdığı son "kaçık" mektubundan)

Korsan Ütopyaları

18. YÜZYILIN DENİZ HARAMİLERİ ve korsanları tüm yerküreyi kapsayan bir "istihbarat ağı" oluşturmuşlardı: ilkel ve temelde amansız işler için tahsis edilmiş olsa da ağ takdire şayan bir biçimde işliyordu. Ağ boyunca serpilmiş adalar, gemilerin su ve erzak ikmalinin yapılacağı, lüks eşyalar ve ihtiyaçlar karşılığında ganimetin takas edilebileceği sığınaklar serpiştirilmişti. Bu adaların bazıları "iradî cemaatler", bilinçli olarak yasanın dışında yaşayan ve kısa ama mutlu bir hayat süresince bile olsa bunu sürdürmeye kararlı bütünsel minik toplumlar barındırıyordu.

Birkaç yıl önce bu yerleşkeler hakkında bir çalışma bulmak amacıyla bir yığın ikinci el kaynağı araştırdım – ama görünüşe göre hiçbir tarihçi henüz bunları incelenmeye değer bulmamıştı. (William Burroughs ve son dönem İngiliz anarşistlerinden Larry Law konuyu ele almışlardı – ama hiçbir sistemli araştırma yürütülmedi.) Ben de birinci el kaynaklara döndüm ve bu makalede bazı bakımlardan tartışmaya açacağım kendi kuramımı geliştirdim. Ben bu yerleşkelere "Korsan Ütopyaları" adını verdim.

Kısa bir süre önce Siberpunk bilimkurgunun önde gelen isimlerinden biri olan Bruce Sterling politik sistemlerin çürümesinin gayrı-merkezî yaşam deneylerinin patlak vermesine yol açacağı varsayımına dayalı, yakın gelecekte geçen bir macera yayınladı: işçilerin sahip olduğu dev şirketler, "veri korsanlığı"na dayalı bağımsız yerleşkeler, Yeşil-Sosyal Demokrat yerleşkeler, Sıfır-iş yerleşkeleri, anarşist kurtarılmış bölgeler vs. Bu çeşitliliği destekleyen istihbarat ekonomisine verilen ad Ağ, yerleşkeler ise (ve de kitabın adı) Ağdaki Adalar.

Ortaçağ Suikastçıları, aralarında binlerce kilometrelik mesafe olan, stratejik olarak istilaya dayanıklı, gizli ajanların istihbarat akışıyla birbirine bağlı, tüm hükümetlerle savaş halinde ve sadece bilgiye adanmış, ücra dağ vadileri ve kaleler ağından ibaret bir "Devlet" kurmuşlardı. Casus uydularla doruk noktasına ulaşan modern teknoloji, böyle bir otonomiyi romantik bir hayalden ibaret kılıyor. Artık korsan adası falan yok! Gelecekte aynı teknoloji – tüm politik denetimden kurtularak – tüm bir dünyanın otonom bölgelerden ibaret olmasını mümkün kılabilir. Ama şimdilik bu mefhum tamamıyla bilimkurgu olarak kalıyor – safi varsayım.

Şimdiki zamanda yaşayan bizlerin kaderi özerkliği asla tecrübe

edememek mi, sadece özgürlükle hükmedilen bir parçacık toprakta bir an olsun dikilememek mi? Ya geçmişe hasret ya da geleceğe özleme mahkum muyuz? Birimizin bile özgürlüğün ne olduğunu bildiğini iddia edebilmesi için tüm dünyanın politik denetimden kurtulmasını mı beklemek zorundayız? Mantık ve duygu böyle bir sanıyı kınamak için el ele veriyor. Akıl, insanın bilmediği bir şey için mücadele edemeyeceğini söylüyor ve gönülse insan soyu içinde sırf bizim neslimizin adaletsizliklerine bakarak bile böylesine zalim bir evrene başkaldırıyor.

"Tüm insanlar (ya da tüm duyarlı varlıklar) özgür olana dek ben de özgür olmayacağım" demek bir çeşit Nirvana sersemliğine düşmekten, insanlığımızdan feragat etmekten, kendimizi kaybeden olarak görmekten başka bir şey değildir.

İnanıyorum ki geçmişteki ya da gelecekteki "ağdaki adalar" hikayelerinden bir anlam çıkararak günümüzde de "hür bir yerleşke"nin sadece olası değil aynı zamanda mevcut da olduğunu öne sürecek yeterli kanıtı toplayabiliriz. Tüm araştırmalarım ve faraziyelerim GEÇİCİ ÖZERK BÖLGE (bundan böyle TAZ olarak kısaltılacak) mefhumu çevresinde belirginlik kazandı. Kendi düşüncem üstündeki sentezleyici gücüne rağmen TAZ'ın bir deneme ("teşebbüs"), bir öneri, neredeyse şiirsel bir düşlemden daha fazlası olarak görülmesi niyetinde değilim. Ara sıra Rantervari bir coşkuya sahip bir dil kullanmama rağmen politik bir dogma inşa etmeye çalışmıyorum. Aslında kasıtlı olarak TAZ'ı tanımlamaktan kaçındım – konunun etrafında dolaşıp keşif ışıkları ateşliyorum. En nihayetinde TAZ zaten neredeyse kendi kendini açıklıyor. İfade kullanıma girdiğinde hiç zorluk çekilmeden anlaşılacaktır... eylemde anlaşılacaktır.

Devrimi Beklerken

NASIL OLUYOR DA "tepetaklak olan bir dünya"da hep Sağ taraf üstte kalıyor? Neden Cehennem'in mevsimleriymişçesine devrimden sonra hep irtica geliyor?

Ayaklanma ya da isyan tarihçiler tarafından fiyaskoya uğramış devrimleri tanımlamak için kullanılan sözcükler – beklenen eğriyi, herkesçe tasdik edilmiş yörüngeyi ıskalayan hareketler: devrim, irtica, ihanet, daha güçlü ve de daha baskıcı bir Devlet'in kurulması – çarkın dönüşü, tarihin en yüksek biçimine ulaşasıya dek süren tekerrürü: ilelebet insanlığın suratına patlayan postal.

Bu eğriyi izlemeyi başaramayan ayak-lanma içten içe bir kısır döngüden başka bir şey olmayan şu Hegelci "gelişim" sarmalının dışında ve ötesinde bir hareket olasılığı sunuyor. Surgo – ayaklanma, dalgalanma.Insurgo – ayaklanma, kendini yükseltme. Bir kendi

bacağından asılma faaliyeti. Karmik döngünün sefil parodisine, tarihsel devrimin beyhudeliğine bir allahaısmarladık. "Devrim!" sloganı bir tehlike çanından bir zehire dönüştü, habis bir sahte-Gnostik kader ağı, ne kadar mücadele edersek edelim o şeytani Aeon'dan[76] kaçamadığımız bir kâbus, Devlet'in karabasanı, birbiri ardı sıra gelen Devletler, her biri daha da şeytani bir melek tarafından yönetilen "gökler".

Eğer Tarih iddia ettiği gibi "Zaman"sa, o halde ayaklanma Zaman'ın dışında bitiveren bir harekettir, Tarih'in "yasa"sını ihlâl eder. Eğer Devlet iddia ettiği gibi Tarihse, o halde isyan yasaklanmış andır, diyalektiğin bağışlanamaz inkârıdır – çadır direğinin tepesine ve baca deliğinden dışarı doğru, "imkânsız bir açı"yla evrene açılan bir şamanın manevrasıdır. Tarih der ki; Devrim "kalıcılık" ya da hiç değilse süreklilik kazanır öte yandan ayaklanma ise "geçicidir." Bu bağlamda bir ayaklanma "sıradan" bilinç ve tecrübenin standardı karşısında bir "zirve deneyimi" gibidir. Tıpkı festivaller gibi, ayaklanmalar da her Allah'ın günü olmaz – aksi halde "sıra dışı" olmazlardı. Ama böyle yoğunluklu anlar hayatın bütününe biçim ve anlam verir. Şaman geri döner – ilelebet çatıda kalamazsın – ama her şey değişmiştir, yükselme ve bütünleşmeler vuku bulmuştur – bir farklılık yaratılmıştır.

Bunun bir ümitsizlik söylevi olduğunu öne sürebilirsiniz. Peki ya anarşist rüya ne olacak, Devletsiz durum, Komün, sürekliliğe sahip otonom bölge, özgür bir toplum, özgür bir kültür? Bu umudu yitirip varoluşçu biracte gratuit'e[77] mi döneceğiz? Derdimiz bilinci değil dünyayı değiştirmek değil mi?.

Bunu haklı bir eleştiri olarak görüyorum. Ama iki cevabım olacak; birincisi, devrim şimdiye dek bu rüyayı gerçekleştirmeyi asla başaramadı. Ayaklanma anında bu tahayyül hayat buluyor – ama "Devrim" zafer kazanıp da Devlet geri döner dönmez hem rüyaya hem de ideale halihazırda ihanet edilmiş oluyor. Değişim umudundan ve dahi beklentisinden vazgeçmiş falan değilim – ama Devrim sözcüğüne güvenmiyorum. İkincisi, devrimin yerine kendiliğinden anarşist bir kültür içinde tomurcuklanan bir isyan kavramını koysak bile, kendi kısmî tarihsel konumumuz böylesine engin bir taahhüde elverişli değil. Ölümcül Devlet'le, mega-şirketsel enformasyon Devletiyle, Gösteri ve Simülasyon imparatorluğuyla kafa kafaya bir çarpışma beyhude bir şehitlik dışında hiçbir netice vermez. Onların tüm tüfekleri üstümüze çevriliyken bizim kıt silahlarımızın gecikmeli bir tepkimeden, katı bir boşluktan, enformayon ektoplazmasındaki her bir kıvılcımı bastırma gücüne sahip bir Hortlak'tan, Polis imgesi ve Televizyon ekranının soğurgan gözü tarafından yönetilen bir şartlı teslim toplumundan başka hedef alacağı bir şey yok.

Kısacası tüm diğer örgütlenme biçimlerinin, taktiklerin ve amaçların yerini alan kendi başına ayrıcalıklı bir amaç olarak TAZ

çığırtkanlığı yaptığımız falan yok. Bunu öneriyoruz çünkü illa ki şiddete ya da şehitliğe yol açmaksızın da ayaklanmaya bağlı bir çoğalma niteliği sağlayabilir. TAZ doğrudan Devlet'le çarpışmaya girmeyen bir ayaklanma gibidir, bir alanı (mekânsal, zamansal ya da düşlemsel) özgürleştiren ve sonra da Devlet onu ezmeden evvel başka bir yerde/başka bir zamanda yeniden oluşmak üzere kendini fesheden bir gerilla operasyonu gibidir. Devlet cisimden ziyade öncelikle Simülasyon'la ilgilendiği için TAZ bu alanları gizli saklı "işgal" edip görece bir huzur içinde hatırı sayılır bir süre için kendi şenlikli amaçlarını sürdürebilir. Belki fark edilmeden kaldıkları için hayat boyu sürmüş olan küçük TAZ'lar da olabilir, dağ köylüsü yerleşkeleri gibi – çünkü Gösteri'yle asla kesişmemişlerdir, o gerçek hayatın dışına çıkarak Simülasyon'un ajanlarının gözüne asla görünmemişlerdir.

Babil kendi soyutlamalarını gerçeklik olarak görür, tam da bu hata payıiçerisinde TAZ varoluş bulabilir. TAZ'ı başlatmak şiddet ve savunma taktiklerini gerektirebilir ama onun esas gücü görünmezliğinde yatar – Devlet onu tanıyamaz çünkü Tarih'in bunun için bir tanımı yoktur. TAZ isimlendirildiği (temsil edildiği, dolayımlandığı) anda ortadan kaybolmalıdır, bir kez daha Gösteri'nin terimleriyle tanımlanamayacağı için görünmez olarak başka bir yerde yeniden bitivermek üzere ardında boş bir kabuk bırakarak kaybolacaktır. Şu halde Devlet'in her yerde hazır ve nazır ve de kadir-i mutlak ve yine de aynı zamanda çatlaklar ve boşluklarla kalbura dönmüş halde olduğu bir çağ için TAZ mükemmel bir taktiktir. Ve TAZ özgür bir kültürün "anarşist rüyası"nın mikrokozmosu olduğu için bu amaca doğru giderken bir yandan da onun nimetlerinden burada ve şimdi istifade etmek için de daha iyi bir taktik düşünemiyorum.

Özetle, gerçekçilik sadece "Devrim"i beklemekten değil aynı zamanda onu istemekten de vazgeçmemizi gerektiriyor. "Ayaklanma", evet—olabildiğince sık ve hatta şiddet riskini dahi alarak. Simülasyon Devleti'nin kasılması "seyirlik" olacak ama pek çok durumda en iyi ve en radikal taktik gösterinin şiddetine dahil olmayı reddetmek, simülasyon alanından çekilmek, gözden kaybolmak olacaktır.

TAZ bir gerilla ontologlar karargahıdır: vur ve kaç. Tüm kabileyi hareket halinde tut, bu Web'teki tek bir veriden ibaret olsa bile. TAZ kendini savunmaya muktedir olmalı; ama eğer mümkünse hem "saldırı" hem de "savunma", artık manidar bir şiddet olmayan Devlet'in şiddetinden kaçınmalı. Saldırı denetim yapılarına, esasen düşüncelere yapılır; savunma "görünmezliktir", bir savaş sanatı ve "yaralanmazlıktır" – savaş sanatlarına dahil "okült" bir sanat. "Göçebe savaş makinesi" fark edilmeden fetheder ve harita yeniden düzenlenmeden evvel yola koyulmuş olur. Geleceğe gelince –

yalnızca özerk olan özerkliğitasarlayabilir, onun için örgütlenebilir ve onu yaratabilir. Bu bir kendi bacağından asılma harekâtı. İlk adımı az çok satori'ye benzer– TAZ'ın gerçekleşmesi basit bir farkındalık edimiyle başlar.

(Not: Bkz. Ek C, Renzo Novatore alıntısı)

Gündelik Hayatın Psikotopolojisi

TAZ KAVRAMI öncelikle bir Devrim eleştirisinden ve bir İsyan takdirinden doğar. İlki ikincisini bir başarısızlık olarak yaftalar; ama bizim için bir özgürleşme psikolojisi standardı bakımından ayaklanma tüm "başarılı" burjuva, komünist, faşist vs. devrimlerinden daha ilginç bir olasılığı temsil eder.

TAZ'ın ardında yatan ikinci üretici güçse benim "haritanın kapanışı" adını verdiğim tarihsel gelişimden kaynaklanır. Her hangi bir ulus-devletin üstünde hak iddia etmediği son Yeryüzü parçası da 1899'da yalanıp yutuldu. Bizim yüzyılımız terra incognita'sız[78], hudutsuz ilk yüzyıl. Dünya yönetiminin en yüksek ilkesi milliyettir – Güney Denizi'nde tek bir taş parçası bile, tek bir ücra vadi bile, Ay ve gezegenler bile açıkbırakılamaz. Bu "arazi gangsterliğinin" ilahlaştırılmasıdır. Yeryüzü'nün tek bir santimetrekaresi bile garnizonsuz ya da vergisiz bırakılamaz... teoride. "Harita" politik bir soyut ızgaradır, "Uzman" Devlet'in ödül/ceza koşullandırmasıyla dayatılan devasa bir üçkağıt, ta ki çoğumuz için harita arazinin ta kendisi oluncaya dek – artık "Turtle Island" diye bir şey yok sadece "ABD" var. Ve yine de harita bir soyutlama olduğu için Yeryüzü'nü 1:1 kesinlikte kaplaması mümkün değil. Fiili coğrafyanın fraktal karmaşıklıkları dahilinde harita ancak ölçeklendirilmiş ızgaraları görebilir. Gizlice katlanmış enginlikler ölçek çubuğundan paçayı sıyırır. Harita kesinlik taşımaz; harita kesin olamaz.

Öyleyse – Devrim kapalıdır, isyansa açık. Şimdilik "kalıcı çözümlerle" uğraşmaktan kaçınarak gücümüzü geçici "güç dalgalanmalarına" yoğunlaştıracağız.

Ve – harita kapalıdır ama otonom bölge açıktır. Mecazi olarak, Denetimin haritacılığı için görünmez kalan fraktal boyutlar dahilinde yayılır. Ve burada Devlet'in ölçüm ve haritacılık ve "manevi emperyalizm"inin "bilim"ine alternatif olarak psikotopoloji (ve –topografi) mefhumunu takdim etmeliyiz. 1:1 ölçekli haritaları ancak psikotopografi çizebilir çünkü gerçeği örneklemeye yeterli bir karmaşıklığı ancak insan zihni sağlayabilir. Ama 1:1 bir harita kendi arazisini "denetim" altına alamaz çünkü fiilen kendi arazisiyle özdeştir. Sadece belli özellikleri önermek, bir bakıma işaret etmek üzere kullanılabilir. Otonom bölge olarak çiçeklenme potansiyeline sahip "uzamlar" (coğrafi, toplumsal,

kültürel, hayali) peşindeyiz – ve de ister Devlet'in ihmalinden dolayı olsun isterse de bir şekilde haritacıların gözünden kaçmış olduğu için, artık her ne nedenle olursa olsun bu uzamların görece açık olacağı zamanlar peşindeyiz. Psikotopoloji, olası TAZlar için bir yeraltı suyu bulma sanatıdır.

Ancak Devrim'in ve haritanın kapanışları TAZ için sadece olumsuz kaynaklardır; olumlu esinler hakkındaysa daha söylenecek çok söz var. Tepki, bir TAZ'ı "aşikâr kılmak" için gerekli enerjiyi tek başına sağlayamaz. Bir ayaklanma aynı zamanda bir şeylerden yana da olmalı.

1. Öncelikle, doğal bir TAZ antropolojisinden bahsedebiliriz. Çekirdek aile müşterek toplumun temel birimidir ama TAZ'ın değil. ("Aileler! – nasıl da nefret ediyorum onlardan! Sevgi pintileri!" – Gide) Beraberinde getirdiği "ödipal sefaletlerle" çekirdek aile Neolitik bir icat olsa gerek, dayatılmış kıtlık ve dayatılmış hiyerarşisiyle "tarım devrimi"ne bir yanıt. Paleolitik model hem daha ilkel hem de daha radikaldir: çete. Tipik avcı/toplayıcı göçebe ya da yarı-göçebe çete yaklaşık 50 kişiden oluşur. Daha geniş kabile toplumları içerisinde çete yapısı kabile içindeki klanlarla ya da erginlenme cemiyetleri veya gizli cemiyetler, av veya savaş toplulukları, cinsiyet toplulukları, "çocuk cumhuriyetleri" ve saireyle karşılanır. Çekirdek aile kıtlık tarafından üretilmişse (ve cimrilikle sonuçlanıyorsa), çete de bolluk tarafından üretilmiştir ve israfla sonuçlanır. Aile genetikle, erkeğin kadın ve çocuğu mülk edinmesiyle, tarım/sanayi toplumunun hiyerarşik bütünlüğüyle kapalıdır. Çeteyse açıktır – elbette herkese değil bir uyum grubuna, bir sevgi bağına yeminle bağlanan erginlenmişlere. Çete daha büyük bir hiyerarşinin bir parçası değil daha ziyade yatay bir gelenek, genişleyen akrabalık, sözleşme ve ittifak, manevi yakınlıklar ve saire motifinin bir parçasıdır. (Kızılderili toplumu bugün bile bu yapının belli özelliklerini muhafaza eder.)

Gösteri-sonrası Simülasyon Toplumumuzda çekirdek aileyi aşamalı olarak bitirip çeteyi geri getirmek üzere – büyük oranda görünmez olan – pek çok güç iş başındadır. İş yapısındaki parçalanmalar birim-ev ve birim-ailenin parçalanmış "istikrâr"ında yankılanır. Bugünlerde insanın "çete"si dostlarından, eski eşler ve sevgililerden, farklı işlerde ve pow-wowlarda[79], uyum gruplarında, özel ilgi ağlarında, posta ağlarında vesaire tanıştığı insanlardan oluşur. Çekirdek aile giderek daha açık bir biçimde bir tuzağa, kültürel bir suyutana[80], bölünmüş atomların gizli bir nevrotik infilakına dönüşüyor – ve aşikâr olan karşı strateji de neredeyse bilinçsizce çetenin daha arkaik ve bir yandan da daha sanayi sonrası yeniden keşfinde kendiliğinden ortaya çıkıyor.

2. Festival olarak TAZ. Stephen Pearl Andrews bir seferinde, tüm otorite yapısının şenlik ve kutlama içerisinde çözündüğü ziyafeti anarşist bir toplum imgesi olarak önermişti. Burada Fourier'e ve onun

toplumsal oluşun zemini olarak duyular yaklaşımına başvurabiliriz – "temas kızışması" (touchrut) ve "gastrosofi" ve tabii koku ve tadın ihmal edilmiş ilanlarına okuduğu zafer şarkısına. Kadim yıldönümü ve Satürn bayramı kavramları, kimi olayların "kafir zaman"ın, Devlet ve Tarih'in ölçü çubuğunun kapsamının dışında kaldığı sezgisinden türer. Bu bayramlar kelimenin tam anlamıyla takvimdeki boşlukları işgal eder – takvimi tamamlamak için eklenen fasılalar. Ortaçağ'da bir yılın neredeyse üçte biri bayramlara ayrılıyordu. Belki de takvim ıslahına karşı olan ayaklanmalar "on bir kayıp gün"den ziyade imparatorluk biliminin, halkın özgürlüğünün biriktiği takvim boşluklarını doldurmaya yönelik bir komplo kurduğu hissiyatından kaynaklanıyordu – bir hükümet darbesi, yılın haritalanması, bizzat zamanın gasp edilmesi, organik kâinatın saat gibi işleyen bir evrene dönüştürülmesi. Festivalin ölümü.

İsyana katılanlar, şaşmaz bir biçimde, silahlı bir mücadelenin, tehlikenin ve riskin tam ortasında dahi olsa isyanın şenlikli yönlerine dikkat çekiyor. Ayaklanma, takvimdeki boşluğu doldurma fasılasından kayıvermiş (ya da belki kayıplara karışmaya zorlanmış) bir Satürn bayramı gibidir ve artık her an heryerde ortaya çıkıverme özgürlüğüne sahiptir. Zaman ve mekandan azadedir ama yine de durumların olgunluğunun kokusunu alır ve genius loci'ye[81] meyli vardır; psikotopoloji bilimi zaman/mekana dayalı olarak TAZ'ı yerelleştiren ya da hiç değilse onun lahza ve mahalle olan ilişkisini tanımlamaya yardımcı olan (gizemci mecazları ödünç alacak olursak) "güç akışları" ve "erk noktaları"na işaret eder.

Medya bizleri meta ve gösterinin düzmece birleşmesiyle "hayatımızın önemli anlarını kutlamaya" davet ediyor, saf temsilin meşhur hüsranı. Bu müstehcenliğe cevaben bir elimizde (Situasyonistler, John Zerzan, Bob Black ve diğerleri tarafından kayda geçirilen) ret tayfı diğerindeyse boş zamanlarımızın sözümona yöneticilerinden kaçırılıp saklanmış birbayram kültürünün oluşumu var. "Cümbüş hakkı için savaş" aslında radikal mücadelenin bir parodisi değil televizyon ve telefonları diğer insanlara "uzanıp dokunma" araçları, "Orada Ol!"ma yolları olarak sunan bir çağa uygun bir tecellisidir.

Pearl Andrews haklıydı: ziyafet halihazırda "eski kabuğun içinde vücut bulan yeni bir toplumun tohumu"dur (IWW Önsözü). Altmışlar tarzında "kabile buluşması", eko-sabotajcıların orman meclisi, neo- paganların kır Beltane'ı, anarşist konferanslar, eşcinsel peri çemberleri... yirmilerin kiralık Harlem cümbüşleri, gece kulüpleri, şölenler, eski moda özgürlükçü piknikler – tüm bunların bir şekilde zaten "kurtarılmış bölgeler" ya da hiç değilse olası TAZ'lar olduğunu kavramalıyız. İster bir akşam yemeği gibi üç beş dosta ister bir Nümayiş gibi binlerce kutlamacıya açık olsun, cümbüş her daim "açık" olur çünkü "ısmarlama" değildir; planlanabilir ama "gerçekleşmediği" sürece bir fiyaskodur. Kendiliğindenlik öğesi elzemdir.

Cümbüşün özü: yüz-yüze, bir grup insan ister iyi bir yemek ve nevale olsun ister dans, sohbet, yaşam sanatları olsun karşılıklı arzularını gerçekleştirmek üzere ortak çaba harcarlar; hatta belki sırf şehevi haz için ya da müşterek bir sanat eseri yaratmak için ya da sırf keyfin aktarımını sağlamak için – kısacası en yalın biçimiyle (Stirner'in dediği gibi) "egoistler birliği" – ya da Kropotkin'in ifadesiyle "karşılıklı yardımlaşma"ya dönük basit bir biyolojik güdü. (Burada Bataille'in "ifrat ekonomisi" ve potlaç kültürü teorisini de anmadan geçemeyiz.)

3. TAZ gerçekliğini biçimlendirmede manevi göçebelik (ya da bizim şakayla karışık dediğimiz üzere "köksüz kozmopolitlik") kavramı hayati önem taşıyor. Bu olgu çeşitli veçheleriyle Deleuze ve Guattari'ninGöçebe Savaş Makinesi'nde, Lyotard'ın Driftworks'ünde ve Semiotext(e)'in "Oasis" sayısında çeşitli yazarlarca tartışıldı. Burada "kent göçebeliği", "nomadoloji", "sürüklenme" (driftwork) vesaire yerine "manevi göçebelik" terimini kullanmamızın tek nedeni tüm bu kavramları TAZ'ın vücut buluşu ışığında çalışılacak tek bir gevşek yapıda toparlamak. "Tanrı'nın ölümü", kimi bakımlardan "Avrupa" projesini merkezsizleştirerek "köksüz" bir biçimde felsefeyle kabile efsanesi, doğa bilimleriyle Taoizm arasında gidip gelebilecek – ilk kez her füsusu bambaşka bir dünya manzarasını yansıtan altın bir böceğin gözlerinden dünyayı görebilecek ideoloji sonrası çok perspektifli bir dünya görüşü açmıştır.

Ancak bu vizyon, hız ve "meta fetişizminin" tüm kültürel çeşitliliği ve bireyselliği bulandırmaya meyilli zalim bir sahte birlik yarattığı bir çağda yaşama pahasına kazanıldı, öyle ki "her yer bir diğeri kadar iyi." Bu paradoks "çingeneleri", arzu ve meraklarının peşinden giden manevi seyyahları, hiçbir zaman ve mekâna bağlı kalmayan, çeşitlilik ve serüven arayışında olan sadakatleri sığ (aslında tüm cazibesini ve hayatiyetini yitirmiş "Avrupa Projesi"ne sadakati kalmamış) gezginleri yaratır...Bu tanım sadece X kuşağı sanatçılarını ve entelektüellerini değil aynı zamanda göçmen işçileri, mültecileri, "evsizleri", turistleri, Karavan ve gezer-ev kültürünü de, odalarından dışarı adım dahi atmayıp Net'te "seyahat" eden (ya da Thoreua gibi "Concord'ta çok fazla seyahat eden") kişileri de içine alır ve nihayet "herkes"i, hepimizi, otomobilleriyle yaşayanları, tatillerimizi, televizyonlarımız, kitaplarımızı, sinemalarımızı, telefonlarımızı, değişip duran işlerimizi, değişip duran "hayat tarzlarımızı", dinlerimizi, diyetlerimizi ve saireyi de kapsar.

Deleuze ve Guattari'nin "savaş makinesi" adını verdiği bir taktik olarak göçebelik, bu paradoksu edilgenden etkin hatta belki de "şiddetli" bir biçime taşır. "Tanrı"nın son kıvranışları ve ölüm döşeği dırdırları – mesela Kapitalizm, Faşizm ve Komünizm kılığında – öylesine uzun süredir devam ediyor ki post-Bakuninci, post-Nietzscheci komandoların ya da köhne Konsensüs'ün apacheleri'nin (kelime anlamıyla "düşmanları") yürütecekleri daha çok "yaratıcı yıkım" var.

Bu göçebelerçapulculuğu tatbik ediyor; onlar korsanlar, virüsler; TAZ'lara hem istek hem de ihtiyaç duyuyorlar, çöl yıldızları altında kara çadır kampları, ara bölgeler, gizli kervan güzergâhlarında takviye edilmiş saklı vahalar, "kurtarılmış" cangıl ve kıraç arazi kırıntıları, girilmez bölgeler, karaborsalar ve yer altı pazarları.

Bu göçebeler güzergâhlarını tuhaf yıldızlara bakarak çiziyorlar, siber uzaydaki ışıltılı veri demetleri yahut belki de halisünasyonlar. Bir arazi haritasını yere serin; üzerine bir politik değişim haritası döşeyin; onun da üstüne bir Ağ haritası, bilhassa da gizli istihbarat-akışı ve lojistik vurgusuyla karşı-Ağ ve en nihayetinde hepsinin de üstüne yaratıcı düşlemin, estetiğin ve değerlerin 1:1 ölçekli bir haritasını döşeyin. Ortaya çıkan şebeke, umulmadık anaforlar ve enerji dalgalarıyla, ışık pıhtılaşmalarıyla, gizli tünellerle, sürprizlerle canlanarak hayat kazanır.

Şebeke ve Ağ[82]

TAZ'A KATKISI OLAN bir sonraki öğe öylesine geniş ve muğlak ki kendi başına bir bölümü hak ediyor.

Tüm enformayon ve iletişim aktarımının bütünü olarak tanımlayabileceğimiz Şebeke'den bahsetmiştik. Bu aktarımlardan bazıları ayrıcalıklı ve çeşitli seçkinlerle sınırlı ve bu da Şebekeye hiyerarşik bir nitelik kazandırıyor. Diğer işlemlerse herkese açık – yani Şebeke'nin yatay ya da hiyerarşik olmayan bir niteliği de var. Askeri ve İstihbarat verileri hizmete özel, bankacılık ve döviz bilgileri ve benzerleri de öyle. Fakat telefon, posta sistemi, kamusal veri bankaları vs. ekseriyetle herkese açık. Şu halde Şebeke'nin içerisinde bizim Ağadını vereceğimiz belli belirsiz bir karşı-Şebeke oluşmaya başladı(sanki Şebeke bir balık ağıymış da Ağ da Şebeke'deki yırtık ve kopuklar arasına dokunmuş örümcek ağlarıymışçasına). Genel olarak Ağsözcüğünü bilgi alış verişinin birbirini izleyen, yatay, açık yapısına, hiyerarşik olmayan şebekeye atıfta bulunmak için kullanacağız ve karşı-Şebeke sözcüğünü ise fiili veri korsanlığı ve Şebeke'nin bizzat kendisini sülük gibi emen diğer biçimler de dahil olmak üzere Ağ'ın gizli, yasadışı ve isyancı kullanımları için alıkoyacağız. Şebeke, Ağ ve karşı-Şebeke hepsi de aynı bütünsel doku-karmaşığının parçaları – sayısız noktada birbirlerinin içinde gözden yitiyorlar. Bu sözcükler bölgeleri tanımlama değil eğilimlere işaret etme amacı güder.

(Arasöz: Ağı ya da karşı-Şebeke'yi asla gerçek bir devrimci güç olamayacak olan "parazitlik"le suçlamadan önce kendinize şu yaşadığımız Simülasyon Çağı'nda "üretim"in neyden oluştuğunu bir sorun. "Emekçi sınıf" kimdir? Belki de bu sözcüklerin tüm anlamlarını yitirdiklerini kabul etmek zorunda kalırsınız. Her halükârda bu sorulara verilecek cevaplar öyle karmaşık ki TAZ bunları hepten yok

sayıp sadece işine yarayacak şeyleri seçme eğiliminde. "Kültür bizim Doğamızdır" – ve bizler hırsız saksağanlarız ya da İletişim Teknolojileri dünyasının avcı/toplayıcıları.)

Gayrı-resmi Ağ'ın mevcut biçimleri, tahmin edileceği üzere, hala daha oldukça ilkel: marjinal fanzin ağ yapısı, BBS[83] ağ yapıları, korsan yazılım, bilgisayar korsanlığı, telefon beleşçiliği, matbuat ve radyo üzerindeki kimi etkiler, diğer büyük medyadaysa neredeyse koca bir hiç – TV kanalı yok, uydu yok, fiber- optik yok, kablo yok vs. vs. Ne var ki Şebeke'nin kendisi, özneler ("kullanıcılar") ve nesneler ("veri") arasında değişen/dönüşen bir ilişki motifi sergiliyor. Bu ilişkilerin doğası McLuhan'dan Virilio'ya dek pek çok kişi tarafından etraflıca incelendi. Şimdiye dek "herkesin bildiği" şeyi "ispat etmek" sayfalar tutar. Hepsini temcit pilavı gibi ısıtıp yeniden sunmaktansa ben daha ziyade bu dönüşen ilişkilerin TAZ'ın uygulaması için nasıl tarzlar önerilebileceğini araştırma derdindeyim.

TAZ zamanda da mekânda da geçici ancak fiili bir konuma sahip. Ama şüphesiz Ağ'da da bir konuma sahip olmalı ve bu konum farklı türden bir konum olmalı, filli değil sanal bir konum, dolaysız değil apansız bir konum. Ağ, TAZ için lojistik destek sağlamakla kalmaz aynı zamanda onun vücut bulmasına destek olur; kabaca söyleyecek olursak TAZ "gerçek dünya"da olduğu kadar enformasyon uzayında da "var olur" denebilir. Ağ, sonsuz küçük bir "mekan"a, veri olarak muazzam büyüklükte bir zamanı sıkıştırabilir. TAZ geçici olduğu için, belli bir süreçve az çok sabit bir mahal tecrübe eden bir özgürlüğün kimi avantajlarından ister istemez mahrum kalacağını belirtmiştik. Ama Ağ, bu süreç ve mahali bir şekilde ikame edebilir – daha baştan, TAZ'a, veri olarak "seyreltilmiş", büyük miktarlarda sıkıştırılmış uzay ve zamanla ilgili enformayon sağlayabilir.

Ağ'ın evriminde tam da bu esnada ve "yüzyüzelik" ve tensellik taleplerimizi de göz önünde bulundurarak Ağ'ı temelde bir TAZ'dan diğerine malumat taşımaya, TAZ'ı savunmaya, onu koşulların gereğine göre ya "görünmez" ya da daha dişli kılmaya muktedir bir destek sistemi olarak düşünmeliyiz. Ama bu kadarla da kalmıyor: Eğer ki TAZ bir göçebe kampıysa, o zaman Ağ da kabilenin destanlarını, şarkılarını, şecerelerini ve efsanelerini temin etmeye yarar; kabile ekonomisinin akış hatlarını oluşturan gizli kervan güzergâhları ve akıncı yollarını sunar; hatta kendi içinde takip edecekleri yolların kimilerini, alâmet ve delâletler olarak görecekleri rüyaların kimilerini barındırır.

Ağ'ın varlığı bir bilgisayar teknolojisine bağlı değildir. Sözlü iletişim, posta, marjinal fanzin ağı, "telefon ağaçları" ve benzerleri bir enformayon ağ yapısı inşa etmek için zaten kâfidir. Kilit nokta kullanılan teknolojinin tarzı ya da düzeyi değil yapının açıklığı ve yataylığıdır. Yine de, tüm Şebeke mefhumu bilgisayarların kullanımı akla getirir. Bilimkurgu tasavvurunda Şebeke Siberuzay (Tron ve Neuromancer'da

olduğu üzere) ve "sanal gerçekliğin" yalancı-telepatisi durumuna uzanır. Bir Siberpunk hayranı olarak TAZ'ların oluşumunda "gerçeklik korsanlığının" temel bir rol oynayacağını düşünmeden edemiyorum. Tıpkı Gibson ve Sterling gibi ben de resmi Şebeke'nin Ağ'ı ya da karşı-Şebeke'yi kapatmayı asla başaramayacağını – veri korsanlığının, yetkisiz aktarımların ve istihbaratın serbest akışının asla durdurulamayacağını varsayıyorum. (Aslında, anladığım kadarıyla, kaos teorisi evrensel bir Denetim sisteminin imkansız olduğunu öngörüyor.)

Ne var ki, gelecekle ilgili atıp tutmayı bir kenara bırakıp Ağ ve içerdiği teknolojiyle ilgili çok ciddi bir meseleyle yüzleşmek zorundayız. TAZ her şeyden çok dolayımdan kaçınmayı, varoluşunu dolaysız olarak tecrübe etmeyi arzular. İlişkinin özü sufilerin de dediği gibi "kalp kalbedir", ya da yüz yüze. Ama, AMA: dolayım Ağ'ın tam da özünü oluşturur. Makineler buradaki elçilerimizdir – ten, kelimenin tüm tekinsiz çağrışımlarıyla beraber bir nihayet olmanın dışında tamamen konu dışıdır.

TAZ'ın kendi uzamını bulmasının belki de en iyi yolu Yüksek Teknoloji ve onun ilahlaştırılması olan Şebeke'ye yönelik görünüşteki iki zıt tavrın tam ortasına dalmak olacaktır: (1) kendini dolayım ve Şebeke'ye karşı makine kırıcı bir sav olarak koyan Fifth Estate/Yeni-Paleolitik, Post-Situ, Ultra-Yeşil diyebileceğimiz tutum ve (2) Siberpunk ütopyacılar, fütüro-liberterler, Gerçeklik Korsanları ve onların Şebeke'yi evrimde ileriye dönük bir adım olarak gören ve dolayımın her türlü yan etkisinin üstesinden gelinebileceğini – en azından, üretim araçlarını özgürleştirdiğimiz sürece – varsayan müttefikleri.

TAZ bilgisayar korsanlarıyla mutabık kalır çünkü kısmen de olsa Şebeke'de vücut bulmak ister, bu Şebeke'nin dolayımıyla bile olsa. Ama yeşillerle de mutabıktır çünkü bir beden olarak kendisinin son derece farkındadır ve Siber İrfan'a, bedeni apansızlık ve simülasyon aracılığıyla aşma girişimine karşı yalnızca tiksinti duyar. TAZ, pek çok ikilik gibi Teknoloji/anti-Teknoloji ikiliğini de görünüşteki karşıtların aslında anlambilimin yol açtığı tahrifatlar ve hatta halisünasyonlar haline geldiği göz boyamalar olarak görme eğilimindedir. Yani bu TAZ'ın bu dünyada yaşamak istediği anlamına gelir, başka bir dünya tahayyülünde değil, olmayacak duaya edilen bir amenna olduğu (ya da Alice'in ifade ettiği gibi "Dünün reçeli ya da yarının reçeli ama asla bugünün reçeli değil") ortaya çıkacak olan düzmece bir birlikten doğan (alabildiğine yeşil VEYAalabildiğine metal) hayal ürünü bir dünyada değil.

TAZ gündelik hayatın yoğunlaşması tahayyülü ya da Sürrealistlerin demiş olabileceği gibi, Olağanüstü'nün hayata nüfuz etmesi bakımından "ütopyacıdır". Ama sözcüğün hakiki anlamıyla yani hiçbiryer ya da Yok Yer anlamında ütopyacı olamaz. TAZ bir yerdedir. Görünüşte kel

alâka duran arazi, manzara, hava akımı, su ve hayvanların içerisinde mahir kişinin seçebildiği gizemli enerji hatlarının kavşağında yer alan bazı pagan güç noktaları gibi pek çok gücün kesişim noktasında yatar. Ama artık bu hatların tümü de zaman ve uzayda iz bırakmaz. Bunların bazıları, gerçek zaman ve mekanlarla kesişseler dahi sadece Ağ "dahilinde" varlık gösterirler. Belki de bu hatların bazıları onların niceliğini belirtecek hiçbir akit olmaması bakımından "sıra-dışı" sayılabilir. Bu hatlar sosyoloji, istatistik, ekonomi ve saireden ziyade kaos bilimi ışığında incelenmeye daha müsaittir. TAZ'a mevcudiyet kazandıran güç motifleri tabiri caizse boyutlar arasında var olan kaotik "Tuhaf Çekiciler"le ortak bir şeyler paylaşmaktadır.

TAZ doğası gereği kendini gerçekleştirebileceği kullanışlı her yola başvurur – ister bir mağarada olsun isterse bir L-5 Uzay Şehri'nde, TAZ hayata geçecektir – ama her şeyden de öte ne kadar şüpheli veya köhne bir biçimde olursa olsun, ideolojiye ve hatta anti-ideolojiye bile itibar etmeden hemen şimdi, olabildiğince çabuk hayat bulacaktır. Bilgisayarı kullanacaktır çünkü bilgisayar var ama aynı zamanda yabancılaşma ve simülasyonla alabildiğine alakasız güçleri de kullanacaktır ki bunlar TAZ'a belli bir manevi paleolitizm vaat ederler, bizzat Şebeke'nin kendisine dahi "bulaşacak" ilksel bir şamanik ruh (benim nezdimde Siberpunk'ın gerçek manası budur). TAZ bir yoğunlaşma, bir artı değer, bir ifrat, bir potlaç, sırf sağ kalmaya(seksenlerin o ağlamaklı parolası) değil bizzat hayata adanmış bir hayat olduğu için ne Teknolojiyle ne de anti-Teknolojiyle tanımlanamaz. Tıpkı ifritleri aşağılarmışçasına kendini yalanlar, çünkü her ne pahasına olursa olsun "mükemmelliğe", sonun sabitliğine, zarar vererek var olmayı ister.

Mandelbrot Kümesi'nde[84] ve onun bilgisayar grafiği gerçekleştirmesinde fraktal bir evrende hesap gücünün sınırlarına varana dek harita içine gömülmüş ve aslında gizlenmiş harita içinde harita içinde haritalar görürüz. Fraktal bir boyutla bir bakıma 1:1 ölçekli bir bağıntı gösteren bu harita ne işe yarar peki? Sanrısal zarafetini takdir etmek dışında insan bununla ne yapabilir ki?

Bir enformasyon haritası – Şebeke'nin bütünüyle kartografik bir izdüşümü – düşleyecek olsaydık, mesela karmaşık koşut işlem çalıştırmada, telekomünikasyonlarda, elektronik "para" aktarımlarında, virüslerde, gerilla bilgisayar korsanlığında ve sairede halihazırda ortaya çıkmaya başlamış olan kaos unsurlarını da dahil etmek zorunda kalırdık.

Bu kaos "bölgeleri"nin her biri, Mandelbrot Kümesi'ne benzer topografiar temsil edilebilirdi, öyle ki haritanın içinde "yarımadalar" yerleştirilmiş ya da gizlenmiş olurdu – öyle ki "gözden kaybolmuş" gibi görünürlerdi. Kısmen kaybolan, kısmen kendini kaybettiren bu "yazım", halihazırda gizliliği ihlâl edilmiş, kendi seyrinde

tamamlanmamış, eninde sonunda Denetim-dışı olan Şebeke'nin işleyişinin ta kendini temsil eder. Başka bir deyişle, M Kümesi ya da ona benzer bir şey kaotik bir süreç olarak, Prigogine'in ifadesiyle "yaratıcı bir evrim" olarak karşı-Şebeke'nin ortaya çıkışını "planlamakta" (kelimenin her anlamında) gayet işe yarar olabilir. Başka hiçbir işe yaramasa bile M Kümesi TAZ'ın bir enformayson gözden yitimi olarak Şebeke'yle arabiriminin "haritasının çıkarılması"nda bir metafor işlevi görebilir. Şebeke'deki her "felaket" Ağ için, karşı-Şebeke için bir güç düğümüdür. Şebeke kaos tarafından tahrif edilirken Ağ kaosla serpilip gelişecektir.

İster basit veri korsanlığı isterse de kaosla daha karmaşık bir fiili uyum gelişimi şeklinde olsun Ağ korsanı, TAZ'ın sibernetikçisi, Şebeke'deki karışıklıklar, kazalar ve çökmelerden istifade etmenin yollarını ("entropi" dışı enformayon üretmenin yollarını) bulacaktır. Bir zihnisinir, bir istihbarat kırıntısı çöpçüsü, kaçakçı, şantajcı hatta belki de bir siber terörist olarak TAZ korsanı gizli fraktal bağlantıların evrimleşmesi için çalışacaktır. Bu bağlantılar ve onlar arasında akan farklı enformasyonlar TAZ'ın kendisinin vücut bulması için "güç prizleri" oluşturacaktır – sanki biri işgalciler için tek edilmiş bir evi aydınlatmak için enerji tekelinden elektrik çalıyormuş gibi.

Böylece Ağ, TAZ'a yardımcı olacak durumlar üreterek Şebeke'de asalaklık edecektir – ancak bu stratejiyi alternatif ve otonom bir Şebeke'nin inşasına yönelik bir girişim olarak da tasavvur edebiliriz; "özgür" ve artık asalak olmayan, "eskisinin kabuğundan doğacak yeni bir dünya"ya temel oluşturacak bir Şebeke. Karşı-Şebeke ve TAZ, pratik olarak konuşacak olursak, kendi başlarına birer amaç olarak görülebilir – ama teorik açıdansa farklı bir gerçekliğe dönük mücadele biçimleri olarak da görülebilirler. Bunu söylediğimiz halde gene de bilgisayarlara dair bazı endişelerimiz, henüz cevap bulmamış sorularımız olduğunu kabul etmeliyiz, bilhassa da Kişisel Bilgisayar'a (PC) dair.

Bilgisayar ağları, BBS'ler ve elektro-demokrasiye dair daha nice başka deneyin hikayesi şimdiye dek çoğunlukla bir hobicilik hikayesiydi. Pek çok anarşist ve liberter PC'nin bir özgürleşme ve kendini özgürleştirme silahı olduğuna derin bir inanç besliyor – ama görünürde gerçek bir kazanım, elle tutulur bir özgürleşme yok.

Çok yakında çeşitli şirketler ve bürokrasiler için devasa bir ev içi üretim sanayiini ve parça başı işleri yürütebilecek, farazi olarak gelişmekte olan girişimci bir kendi kendinin iş vereni veri/bilgi işlemcisi sınıfı zerre ilgimi çekmiyor. Dahası bu "sınıf"ın kendi altsınıfını geliştireceğini öngörmek için medyumluğa falan da gerek yok – bir nevi lümpen yuppieterya: örneğin, evlerini "patron"un bir bilgisayar ağı olduğu elektro- ecel tezgâhlarına, küçük İş-tiranlıklarına çevirerek ailelerine "ek gelir" sağlayan ev kadınları.

Ne de çağdaş "radikal" ağların sunduğu istihbarat ya da hizmetlerden bir parça olsun etkileniyorum. Bir yerlerde – deniyor ki – bir "enformasyon ekonomisi" varmış. Belki de vardır; ama alternatif BBS'ler üzerinden takas edilen enformasyon görünüşe göre laklak ve tekno-gevezelikten ibaret. Bu bir ekonomi mi? yoksa hevesliler için bir meşgaleden başka bir şey değil mi? Pekala, PC'ler bir "matbaa devrimi" daha yarattı – tamam, marjinal ağlar gelişiyor – peki, şimdi aynı anda altı telefon konuşması birden yapabiliyorum. Peki ama bu benim gündelik hayatımda neyi değiştirdi?

Açıkçası, kitaplarla olsun, sinemalarla, televizyonla, tiyatroyla, telefonlarla, A.B.D. Posta Servisi'yle, değiştirilmiş bilinç halleriyle ve saireyle olsun algımı genişletebileceğim tonla veriye zaten sahiptim. Buna benzer daha çok veri elde etmek için gerçekten de bir PC'ye ihtiyacım var mı ki? Bana gizli istihbarat sunuyor musunuz? Tamam... belki cezbolurum – ama gene de muazzam sırlar istiyorum, sarı sayfalara girmemiş telefon numaraları ya da polislerle politikacıların zırvalarını değil. Her şeyden öte bilgisayarların bana gerçek eşyalarla – IWW Kuruluş Metni'nde söylendiği üzere "hayattaki güzel şeyler"le – bağlantılı bir e sağlamasını istiyorum. Ve burada madem ki hackerları ve BBS'cileri sinir bozucu bir entelektüel belirsizlikle itham ediyorum o halde kendim de Teori ve Eleştiri'nin barok bulutlarından aşağı inip "gerçek eşyalar"la ne demek istediğimi açıklamalıyım.

Diyelim ki hem politik hem de kişisel gerekçelerle iyi yemek istiyorum, Kapitalizm'den alabileceğimden daha iyisini – halen daha güçlü ve doğal tatlarla kutsanmış temiz yemek. Oyunu biraz daha karmaşıklaştırmak için diyelim ki açlığını çektiğim yemek yasadışı olsun – belki çiğ süt ya da Küba'nın enfes meyvesi mamey, ki tohumları halisünojen olduğu için taze olarak A.B.D.'ye ithal edilemiyor (ya da ben öyle duydum). Bir çiftçi değilim. Diyelim ki ben nadir parfümler ve afrodizyaklar ithalatçısıyım ve stokumun çoğunu yasadışı malların oluşturduğunu varsayarak oyunu biraz daha zorlaştıralım. Ya da belki de sadece organik şalgam karşılığında kelime işlem hizmeti takas etmek istiyorum ama bu işlemi IRS'ye rapor etmeyi (ister inanın ister inanmayın yasada böyle yazıyor) reddediyorum. Ya da belki de başka insanlarla müşterek ama yasadışı karşılıklı haz için buluşmak istiyorum (bu aslında denendi ama tüm sert cinsellik BBS'leri tevkif edildi – pekialçak güvenlikli bir yer altı neye yarar ki?). Kısacası, diyelim ki, sadece enformasyondan, makinenin içindeki hayaletten bıktım usandım. Dediklerinize bakacak olursak, bilgisayarlar zaten benim yemek, uyuşturucu, cinsellik, vergi kaçırma arzularıma da olanak sağlayacak yeterlilikte olmalı. Öyleyse sorun ne? Bu neden olmuyor?

TAZ bilgisayarlar olsa da olmasa da vuku buldu, buluyor ve bulacak. Ama TAZ'ın tam kapasitesine ulaşması için, bir içten yanma sorunu olmaktan çıkıp daha çok bir "Ağ'daki adalar" sorunu olması gerek.

Şebeke ya da daha doğrusu karşı-Şebeke, TAZ'ın bütünleyici bir veçhesinin, potansiyelini katlayacak bir katkının, karmaşıklık ve anlamda bir "kuantum sıçrayışı"nın (tuhaftır ki bu ifade büyük bir sıçrama anlamına gelir oldu) vaadini üstlenir. TAZ şimdi saf bir uzam dünyasında, duyumlar dünyasında var olmalı. Bilinç eşiğinde, hatta unutulup gitmeye eğilimli olan TAZ macerasını ("oluş"unu) tamamlamak, kendisini arzusunun sınırlarına dek doldurmak, kendini varoluşuyla doyurmak üzere enformasyon ve arzuyu birleştirmelidir.

Amaçlarımız gerçekleştirilmeden önce tüm yabancılaşma ve dolayım biçimlerinin yok edilmesi ya da lağvedilmesi gerektiğini söyleyen Neo-Paleolitik Ekol belki de haklıdır – ya da belki de hakiki anarşi, kimi fütüro-liberterlerin iddia ettiği gibi ancak Uzay Boşluğu'nda gerçekleştirilecektir. Ama TAZ, ne "miş"i ne de "ecek"i pek kafaya takmaz. TAZ sonuçlarla, müşterek gerçekliğe düzenlenen başarılı akınlarla, cepheyi yarıp daha yoğun ve daha bereketli bir yaşama geçişlerle ilgilenir. Şayet bu projede bilgisayar işe yaramazsa o zaman bilgisayarın hakkından gelmek gerekecektir. Ancak benim sezgilerim, karşı- Şebeke'nin halihazırda vücut bulduğunu hatta belki de şimdiden var olduğunu söylüyor – ama bunu kanıtlayamam. TAZ teorisini büyük ölçüde bu sezgi temelinde oluşturdum. Elbette Ağ, samizdat, [85] karaborsa vs. gibi bilgisayarlaşmamış mübadele ağlarını da içeriyor – ama mantıksal olarak hiyerarşik olmayan enformasyon ağının tam potansiyeli fevkalade bir araç olarak bilgisayara varıyor. Şimdi hackerların haklı olduğumu, sezgilerimin doğru olduğunu kanıtlamasını bekliyorum. Şalgamlarım nerde?

"Croatan'a Gittik"

TAZ'I TANIMLAMAYA YA DA onun nasıl yaratılması gerektiğine dair ayrıntılı dogmalar oluşturmaya hiç hevesimiz yok. Bizim iddiamız daha ziyade onun zaten yaratılmış olduğu, yaratılacağı ve halihazırda yaratıldığı yönünde. O halde geçmişteki ve günümüzdeki bazı TAZ'lara göz atmak ve gelecekteki tecellileri hakkında tahminlerde bulunmak şüphesiz daha değerli ve ilginç olacaktır; birkaç prototipi hatırlatarak belki de bu karmaşığın potansiyel kapsamını ölçebilir ve hatta bir "arketip" emaresi yakalayabiliriz. Ne çeşit olursa olsun bir ansiklopedicilik girişiminden ziyade yaylım ateşi tekniğini, anlık bakışlardan oluşan bir mozaiği benimseyerek oldukça keyfi biçimde 16-17. yüzyıllar arasında Yeni Dünya yerleşiminden başlayacağız.

"Yeni" dünyanın açılışı ta başından beri okültist bir tatbikat olarak tasarlandı. Görünüşe göre "sihirli emperyalizm" mefhumunu icat eden ve tüm bir nesle de bunu bulaştıran I. Elizabeth'in manevi danışmanı, müneccim John Dee'dir. Halkyut ve Raleigh onun büyüsüne kapıldılar ve Raleigh keşif, sömürgeleştirme ve haritalandırma davalarını daha ileriye taşımak için "Gece Okulu"yla – öncü düşünürler, aristokratlar

ve üstatlardan oluşan bir hizip – olan bağlantılarını kullandı. Fırtına[86] yeni ideolojinin propaganda eserlerinden biriydi ve Roanoke Kolonisi de bunun vitrindeki ilk deneyiydi.

Yeni Dünya'ya simyasal bakış, onu temel maddeyle ya da heyulayla, "Doğa durumu"yla, masumiyetle ve her olasılığa açıklıkla ("Virgin-ia"), üstadınellerinde "altın" ayanimaddibolluğunyanısıramaneviyetkinliğe de dönüşebilecek olan kaos ya da bölük pörçüklüklebağdaştırıyordu. Ama aynı zamanda, bölük pörçüklüğe yönelik hakiki bir cazibe, ona dönük sinsi bir sempati, "Kızılderili" sembolünü biçimsiz biçimine bir odak olarak alan duyulan bir özlem duygusu de bu simyasal bakışın kısmen malumudur: "hükümet" tarafından yozlaştırılmamış, doğal haliyle "İnsan". Caliban, Vahşi Adam, tam da Okült Emperyalizm makinesinin içine bir virüs gibi yerleşmiştir; orman/hayvan/insanlar ta baştan beri marjinalin, hor görülenin ve paryanın sihirli gücüyle donatılmışlardır. Bir yandan Caliban çirkindir ve Doğa da "uluyan bir vahşet"tir – öte yandansa Caliban asil ve zincirlerinden boşanmıştır ve Doğa ise İrembağı'dır. Avrupa bilincindeki yarılma Romantik/Klasik ikiliğin öncesine düşer; kökleri Rönesans Yüksek Sihri'nde yatar. Amerika'nın (Eldorado, Gençlik Pınarı) keşfi bunu billurlaştırır; ve fiili sömürgeleştirme tasarılarına hız kazandıran da budur.

İlkokulda bize Roanoke'deki ilk yerleşimlerin başarısızlıkla sonuçlandığı öğretilmişti; sömürgeciler artlarında yalnızca şifreli bir "Crotan'a gittik" mesajı bırakarak ortadan kaybolmuşlardı. Daha sonraki "gri- gözlü Kızılderililer" hakkındaki raporlar tevatür sayılarak reddedilmişti. Ders kitaplarında kast edilen gerçekte Kızılderililerin savunmasız yerleşimcileri katlettiğiydi. Ne var ki "Croatan" bir çeşit Eldorado değildi; dostane bir komşu Kızılderili kabilesinin ismiydi. Belli ki yerleşim sadece sahilden Büyük Kasvet Bataklığı'na taşınmış ve kabilenin içinde özümsenmişti. Ve gri gözlü Kızılderililer de gerçekti – hâlâ daha oradalarve kendilerine hâlâ Croatanlar diyorlar.

Yani – Yeni Dünya'daki ilk koloni Prospero'yla (Dee/Raleigh/ İmparatorluk) olan anlaşmasını feshetmeyi ve Caliban'la beraber Vahşi Adamlar'ın arasına gitmeyi tercih etmişti. Ayrılmışlardı. "Kızılderili" olmuş, "ilkele dönmüşler", Londra'nın plutokratları ve entelektüellerine serflik yapmanın korkunç sefaletine karşı kaosu yeğlemişlerdi.

Bir zamanlar "Turtle Island"ın olduğu yerde Amerika vücut bulurken, Croatan kolektif ruhun içinde saklı kaldı. Hududun ötesinde, Doğa hali (mesela Devlet'in yokluğu) hâlâ hüküm sürüyordu – ve yerleşimcilerin bilincinde yabanilik seçeneği daima pusuya yatmış bekliyordu, Kilise'den, çiftçilikten, okur yazarlıktan, vergilerden – uygarlığın tüm külfetlerinden – vazgeçmenin ve şu ya da bu şekilde "Croatan'a gitmenin" ayartıcılığı. Dahası, İngiltere'deki Devrim önce Cromwell sonra da Restorasyon tarafından ihanete uğradığında Protestan

radikaller dalga dalga Yeni Dünya'ya kaçtılar ya da nakledildiler (ki artık burası birhapishane ya da sürgün yerine dönmüştü). Antinomyenler, Aileciler, ipsiz Quakerlar, Levellerlar, Diggerlar ve Ranterlar'a şimdi yabanıllığın okült gölgesi takdim edilmişti ve onlar da çarçabuk bunu kucakladılar.

Antinomyenlerin en tanınmışı (yani en üst sınıftan olanı) Anne Hutchinson ve dostlarıydı – ki Bay Kolonisi politikalarına yakalanma talihsizliğine düştüler – ancak hareketin çok daha radikal bir kanadı da şüphesiz vardı. Hawthorne'un "Neşeli Dağ'ın Bahar Direği"nde aktardığı olaylar tamamiyle tarihsel olaylardır: belli ki aşırı uçtakiler Hıristiyanlığı büsbütün bırakarak paganizme dönme kararı almıştı. Kızılderili müttefikleriyle birleşmeyi başarabilseydiler ortaya bir çeşit 17. yüzyıl Kuzey Amerika Santeriası sayılabilecek bir Antinomyen/Keltik/Algonkin bağdaşımcı dini çıkabilirdi.

Tarikatçılar, hasım Avrupalı çıkar gruplarının pek çok adayı ıssız ve hatta sahiplenilmemiş bıraktığı Karayipler'deki daha gevşek ve yozlaşmış yönetim altında daha iyi serpilip gelişebiliyordu. Bilhassa Barbados ve Jamaika'da pek çok aşırı uç yanlısı yerleşmiş olmalı ve inanıyorum ki Tortuga'daki Korsan "ütopyası" Leveller ve Ranter etkilerinden bir hayli nasibini almış olmalı. Burada ilk kez, Esquemelin[87] sağ olsun, Yeni Dünya'nın başarılı bir prototip TAZ'ının derinliklerini biraz inceleyebiliriz. Emperyalizmin kölelik, serflik, ırkçılık ve hoşgörüsüzlük gibi iğrenç "ayrıcalık"larından, zorla askere alınma işkencelerinden ve plantasyonların diri diri ölümünden kaçan Korsanlar, Kızılderili adetlerini benimsediler, Cariblerle[88] evlendiler, siyahları ve İspanyolları eşit saydılar, tüm ulusları reddettiler, kaptanlarını demokratik yollarla seçtiler ve "Doğa haline" geri döndüler. "Tüm dünyaya savaş açtıklarını" ilan ederek, "Sözleşme" adı verilen ve herkesin eşit hisseye, Kaptan'ınsa yalnızca dörtte bir ya da yarım hisse fazlasına sahip olacağı kadar eşitlikçi karşılıklı mukaveleler altında yağmalamak üzere denizlere yelken açtılar. Dayak ve cezalandırma yasaktı – münakaşalar oylama ya da düello yasasıyla çözülüyordu.

Kimi tarihçilerin yaptığı gibi korsanları deniz eşkıyaları ve hatta ilk kapitalistler olarak yaftalamak kesinlikle yanlış olacaktır. Her ne kadar kök toplulukları geleneksel köylü toplumu değil neredeyse keşfedilmemiş kıtada hiçlikten yaratılmış "ütopyalar", haritadaki boş alanları işgal eden mutlak özgürlük sığınakları olsa da korsanlar bir bakıma "toplumsal haydutlar"dı. Tortuga düştükten sonra Korsan ideali Korsanlığın "Altın Çağı" (1660-1720) boyunca canlılığını sürdürdü ve örneğin Bucaneerlar tarafından kurulan Belize'deki kara-yerleşimi gibi sonuçlar verdi. Sonra, sahne halen daha imparatorluk iktidarı tarafından üstünde hak iddia edilmemiş olan ve korsan müttefikler için can atan bir yerel krallar (şefler) yamalı bohçası tarafından yönetilen Madagaskar'a kaydığındaysa Korsan ütopyası en yüksek

biçimine ulaştı.

Defoe'nun Kaptan Mission ve Libertatia'nın kuruluşu hakkındaki açıklaması kimi tarihçilerin iddia ettiği gibi radikal Whig[89] teorisinin propagandasını yapmak üzere hazırlanmış edebi bir safsata olabilir ama yine de pek çoğu hâlâ daha doğru ve kesin kabul edilenKorsanların Genel Tarihi'nde (1724-28) yer alıyordu. Dahası kitap yayınlandığında ve Madagaskar'ın eski kurtları hâlâ daha hayattayken Kaptan Missioun'un hikayesine hiçbir eleştiri yöneltilmemişti. Şüphesiz Libertatia'ya çok benzeyen korsan sığınaklarını kendileri de tecrübe etmiş oldukları için buna inanmış olsalar gerek. Bir kez daha, kurtarılmış köleler, yerliler ve hatta Portekizliler gibi geleneksel düşmanlar bile eşit olarak katılmaya davet edilmişti. (Köle gemilerini özgürleştirmek önde gelen işlerden biriydi.) Toprak ortak mülkiyetti, temsilciler kısa dönemler için seçiliyordu, ganimet paylaşılıyordu; özgürlük öğretileri Common Sense'de[90] olduğundan çok daha radikal biçimde vaaz ediliyordu.

Libertatia dayanmayı umuyordu ve Mission onu savunurken ölmüştü. Ancak korsan ütopyalarının çoğu geçici olma niyetindeydi; aslında korsanların hakiki "cumhuriyetleri", Sözleşmeler altında yelken açan gemileriydi. Liman yerleşimlerinde aslında hiçbir yasa hüküm sürmüyordu. Son klasik örnek, şaraba, kadınlara (ve Birge'nin Oğlancılık ve Korsanlık'ıyla hüküm verecek olursak oğlanlara da), şarkılara (korsanlar müziğe aşırı düşkündü ve tüm seferler için müzik grupları kiralıyorlardı) perişan ifrata adanmış barakalar ve çadırlardan oluşan bir plaj mesiresi olan Bahamalar'daki Nassau, Liman'da İngiliz donanması belirdiğinde bir gece içinde tarihe karıştı. Karasakal ve "Patiska Jack" Rackham ve korsan kadınlardan oluşan tayfası daha vahşi sahillere ve daha rezil kaderlere yelken açarken diğerleri Genel Affı uysalca kabul etti ve ıslah oldular. Ama Bucaneer geleneği hem korsanların melez çocuklarının kendi kraliyetlerini biçimlendirmeye başladığı Madagaskar'da hem de kaçan kölelerle karışık siyah/beyaz/kızıl derili grupların "Maronlar" olarak dağlarda ve iç kesimlerde serpilmeye devam edebildiği Karayipler'de sürdü. Jamaika'daki Maron topluluğu, Zora Neale Hurston bölgeyi 1920'lerde ziyaret ettiğinde halen daha bir dereceye kadar özerkliğini, eski gelenek ve göreneklerini koruyordu (bkz. Atıma Anlat). Surinam Maronları ise hâlâ Afrika "paganizmi"ni sürdürüyorlar.

18. yüzyıl boyunca Kuzey Amerika'da bir dizi firari "üç-ırklı yalıtılmış cemaat" üredi. (Bu klinik tınlayan sözcük, bu topluluklar hakkındaki ilk bilimsel çalışmaları yürüten Genetik Islah Hareketi tarafından icat edildi. Maalesef "bilim" sadece "melezlenmiş" ırklar ve fakirlere yönelik nefret için bir mazeret işlevi gördü ve "sorunun çözümü" genelde mecburi kısırlaştırmaydı. Çekirdek grup şaşmaz biçimde kaçak köleler ve serflerden, "suçlulardan" (yani en fakirler), "fahişelerden" (yani beyaz olmayanlarla evlenmiş beyaz kadınlardan) ve çeşitli yerli

kabilelerin üyelerinden oluşuyordu. Seminole ve Cherokeelerde olduğu gibi kimi durumlarda geleneksel kabile yapısı yeni gelenleri özümsemişti; diğer durumlarda ise yeni kabileler oluşturulmuştu. Böylece 18. ve 19. yüzyıllar boyunca varlığını sürdüren, kaçak köleleri benimseyen, Yeraltı Demiryolu'nda[91] bir durak işlevi gören ve isyankâr köleler için dinî ve ideolojik bir merkez hizmeti veren Büyük Kasvet (Great Dismal) Bataklığı Maronları ortaya çıktı. Dinleri Afrika, yerli ve Hıristiyan öğelerinin bir karışımı olan HooDoo'ydu ve tarihçi H. Leaming Bey'e göre inanç önderleri ve Büyük Kasvet Maronları'nın önderi "Yedi Parmak Yüksek Pırıltısı" olarak biliniyordu.

Kuzey New Jersey Ramapaughları (yanlış biçimde "Jackson Beyazları" olarak bilinirler) başka bir romantik ve ilk örneksel şecereyi temsil eder: Hollandalı tabansızların özgürleştirilmiş köleleri, çeşitli Delaware ve Algonkin klanları, alışıldık "fahişeler", "Hesseliler" (kayıp İngiliz paralı askerleri, firari Sadık Kullar ve saire için kullanılan bir ifade) ve Claudius Smith'inki gibi yerel toplumsal haydut çeteleri.

Delaware Mağribileri ve 18. yüzyılın ortasında Kentucky'den Ohio'ya göç eden Ben-i İsmailler gibi kimi gruplar bir Afrika-İslam kökenini sahipleniyordu. İsmailoğulları çok eşliydiler, asla alkol almazlardı, hayatlarını ozanlıkla kazanırlardı, Kızılderililerle evlilikler gerçekleştirmiş ve onların adetlerini benimsemişlerdi ve göçebeliğe öylesine bağlıydılar ki evlerini tekerlekler üzerine inşa etmişlerdi. Senelik göçlerinde Mekke ve Medine gibi isimler verdikleri sınır kasabaları arasında üçgenler çiziyorlardı. 19. yüzyılda aralarından bazıları anarşist idealleri benimsedi ve Genetik Islahçılar tarafından son derece berbat bir imha yoluyla, katliamla günahlarından arındırılmak üzere hedef gösterildiler. İlk Genetik Islah yasalarından bazıları onların onuruna geçirilmişti. Bir kabile olarak 1920'lerde "gözden kayboldular" ama muhtemelen Mağribi İlim Mabedi gibi kimi "Siyah İslam" tarikatlarının saflarını işgal etmişlerdir. Ben kendim de yakınımızdaki New Jersey Çam Kumsalları'ndaki "Kallikaklar"ın efsaneleriyle büyüdüm (ve tabi yalıtılmış toplulukların cazibesine kapılmış, bağnaz bir ırkçı olan Lovecraft'la). Bu efsanelerin, A.B.D. genel merkezleri Vineland, New Jersey'de bulunan ve Kumsallar'daki "ırkların karışması" ve "geri zekalılığa" karşı olağan "reformlara" (ki bunlar arasında Kallikakların, kendilerini canavar ve hatalı evlilik mahsulü olarak göstermek üzere kabaca ve aşikâr biçimde rötuşlanmış fotoğraflarının yayınlanması da var) girişen Genetik Islahçıların iftiracı halk hikayeleri olduğu ortaya çıktı.

"Yalıtılmış cemaatler" – en azından 20. yüzyıla dek kimliklerini koruyabilmiş olanlar – ana-akım kültüre ya da modern sosyologların onları sınıflandırmayı tercih ettiği siyah "alt kültüre" dahil edilmeyi ısrarla reddediyor. 1970'lerde Amerikan Yerli rönesansından ilham alan bir dizi grup – Mağribiler ve Ramapaughlar da dahil – B.I.A.'ya (Burreau of Indian Affairs – Kızılderili İlişkileri Bürosu) Kızılderili

kabileleri olarak tanınmak üzere başvurdu. Yerli aktivistlerin desteğini aldıkları halde resmi statüleri verilmedi. Her şeye rağmen, kazanmış olsalardı bu "beyaz Peyoteciler" ve hippilerden siyah milliyetçilere, arilere, anarşistlere ve liberterlere varana dek her çeşit firariye tehlikeli bir örnek teşkil edebilirdi – herkes için bir "rezervasyon"! "Avrupa Projesi" Yaban Adam'ın varlığını tanıyamaz – yeşil kaos imparatorluğun düzen rüyası için hâlâ daha büyük bir tehdit olmayı sürdürüyor.

Aslında Mağribiler ve Ramapaughlar kökenlerini "artsüremli" ya da tarihsel olarak açıklamayı, Kızılderililiği benimseme "miti"ne dayanan bir "eşzamanlı" öz-kimliklilik adına reddettiler. Ya da başka bir deyişle,kendilerini "Kızılderili" olarak adlandırdılar. Bir düşünün, "Kızılderili olmak" isteyen herkes bunu sırf kendini böyle adlandırarak yapabilseydi Croatan'a doğru nasıl da bir göç başlardı. Bu eski okült gölge hâlâ daha ormanlarımızı mesken tutuyor (ki, bu arada, o ormanlar 18.-19. yüzyıldan beri Kuzeydoğu'da engin tarım arazileri fundalığa dönüştükçe büyük oranda artmıştır. Thoreau ölüm döşeğinde "...Kızılderilerin... ormanların" geri dönüşünü düşlüyordu: baskı altına alınmışların geri dönüşü).

Mağribilerin ve Ramapaughların elbette kendilerini Kızılderili saymak için iyi maddi Gerekçeleri vardı – ne de olsa Kızılderili atalara sahiptiler – ama onların kendilerini adlandırmalarını tarihsel şartların yanı sıra "mitsel" olarak da görürsek TAZ arayışımızla ilişkilerini daha iyi kavrayabiliriz. Kabile toplumları arasında antropologlarınmannenbunden adını verdikleri bir olgu mevcuttur: Biçim değiştirme, totem- hayvana dönüşme fiilinde (kurt adamlar, jaguar şamanlar, leopar adamlar, kedi cadılar vs.) "Doğa" ile bir özdeşlik kurmaya bağlı totem toplumları. Tüm bir sömürge topluluğu bağlamında (Taussig'inŞamanizm, Sömürgecilik ve Vahşi Adam'da söylediği üzere) biçim değiştirme gücü bir bütün olarak yerli kültürünün doğasına içkin olarak görülmektedir – böylece toplumun en çok baskı altında tutulan kesimi sömürgecinin hem korktuğu hem de arzuladığı kendi okült bilgisinin miti sayesinde paradoksal bir güç kazanır. Şüphesiz yerliler gerçekten de bazı okült bilgilere sahiptir; ama yerli kültürünü "manevi bir yaban(ıl)lık" olarak gören İmparatorluk algısının karşısında yerliler de kendilerini giderek daha bilinçli bir"biçimde bu rolde görmeye başlar. Marjinalize edilirlerken bile, Marjin bir sihir halesiyle çevrilir. Beyaz adamdan önce, sadece kabile halklarıydılar – şimdiyse "Doğa'nın bekçileri", "Doğa hali"nin sakinleri oldular. Nihayet bu "mit" sömürgecinin kendisinin de kanına girer. Ne zaman bir Amerikalı firar etmek ya da Doğa'ya dönmek istese şaşmaz bir biçimde "Kızılderili olur". Çay Partisi'ni[92] düzenleyen ve hükümetlerin lağvedilebileceğine kelimesi kelimesine inanan (Berkshire bölgesinin tamamı "Doğa hali"ne döndüğünü ilan etmişti!) Massachussets radikal demokratları (radikal Protestanların manevi varisleri) "Mohawk" kılığına girmişlerdi. Kendilerini birden

bire doğa anayla karşı karşıya bulan sömürgeciler marjinalize edilmiş yerliler rolünü benimseyerek bu münasebetle (bir bakıma) onların okült gücüne, mitsel görkemlerine iştirak etmeye çalışırlar. Dağ Adamları'ndan İzci Oğlanlar'a dek "Kızılderili olma" düşü Amerikan tarihi, kültürü ve bilincinin pek çok hattının altından akmaktadır.

"Üç-ırklı" gruplarla ilişkilendirilen cinsel imge de bu hipotezi kanıtlar niteliktedir. "Yerliler" elbette daima ahlaksızdır ama ırksal dönekler ve firariler düpedüz polimorf sapıklardır. Bucannerlar kulamparaydı, Maronlar ve Dağ Adamları başka ırklarla çiftleşiyordu, "Jukelar ve Kallikaklar" zina ve enseste batmıştı (ki bu da polidaktili[93] gibi mutasyonlara yol açıyordu), çocuklar etrafta çırılçıplak koşuşturuyor ve açıktan açığa mastürbasyon yapıyorlardı vs. vs. "Doğa hali"ne dönüş paradoksal bir biçimde "doğal olmayan" her nevi fiilin uygulanmasına müsaade ediyordu; ya da Püritenlere ve Genetik Islahçılara inanacak olursak öyle görünüyordu. Ve baskı altındaki ahlakçı, ırkçı toplumlardaki pek çok kişi bu şehvetli fiilleri gizliden gizliye arzuladığından bunları marjinalize edilmişlere atfediyorlar ve böylelikle de kendi kendilerini medeni ve saf olduklarına ikna ediyorlardı. Ve aslında bazı marjinalize edilmiş cemaatler müşterek ahlâkı hakikatten de reddediyordu – korsanlar kesinlikle böyle yapıyordu! – ve şüphesiz medeniyetin bastırılmış arzularından bazılarını dışa vuruyorlardı. (Siz yapmaz mıydınız?) "Vahşi" olmak daima erotik bir fiil, bir çıplaklık edimidir.

"Üç-ırklı yalıtılmışlar" konusunu sonlandırmadan önce Nietzsche'nin "ırkların karışımı"na duyduğu muhabbeti de anmak isterim. Melez kültürlerin kudreti ve güzelliğinden etkilenen Nietzsche ırklar arası münasebeti ırk sorununun çözümü olarak önermekle kalmıyor aynı zamanda bunu etnik ve ulusal şovenizmden azade yeni bir insanlığın ilkesi olarak da öneriyordu – belki de "manevi göçebe"nin bir müjdecisi. Nietzsche'nin hayali bizim için de ona olduğu kadar uzak görünüyor. Şovenizm hâlâ hükmünü sürüyor tamam. Karışık kültürler örtük kalıyor. Ama Bucaneerların ve Maronların, İsmailoğulları ve Mağribilerin, Ramapaughlar ve "Kallikaklar"ın otonom bölgeleri ya da bunların hikayeleri hâlâ daha Nietzsche'nin "Gözden Kaybolma olarak Güç İstenci" diyebileceği bir biçimde sürüyor. Bu konuya yeniden dönmeliyiz.

Bir Örgütlenme İlkesi Olarak Müzik

ANCAK BU ARADA TAZ mefhumu ışığında klasik anarşizmin tarihine geri dönelim.

"Harita kapanmadan" evvel Modern Zamanlar gibi "kaçış" komünlerine, türlü çeşit Falanster'e ve saireye hatırı sayılır miktarda anti-otoriter enerji sarf edildi. İlginç biçimde bunların bazılarının

"ilelebet" değil proje tatminkâr olduğunu ispat edene dek sürmesi niyetlenmişti, Sosyalist/Ütopyacı standartlar açısından bu deneyler "fiyasko"yla sonuçlandılar ve bu nedenle de bunlar hakkında çok az şey biliyoruz.

Hududun ötesine kaçmanın imkânsız olduğu ortaya çıkınca Avrupa'da devrimci şehir Komünleri çağı başladı. Paris, Lyon ve Marseilles komünleri kalıcılık vasıfları gösterebilecek kadar uzun sürmedi ve insan bunu amaçlayıp amaçlamadıklarını düşünmeden de edemiyor. Bizim bakış açımızdan başlıca cazibe konusu Komünlerin ruhudur. Bu yıllar boyunca ve sonrasında anarşistler ayaklanmadan ayaklanmaya sürüklenerek, isyan anında tecrübe ettikleri ruhun yoğunluğunu kendi içlerinde canlı tutmaya çalışarak devrimci göçebelik pratiğine koyuldular. Aslında, Stirnerci/Nietzscheci kanattan gelen bazı anarşistler bu etkinliğin kendisini başlı başına bir amaç olarak görüyorlardı; daima bir otonom bölge işgal etmenin bir yolu, savaş ve devrimin ortasında ya da arifesinde geçit veren bir ara bölge (bkz. Pynchon'un Gravity's Rainbow'daki "bölge"si). Herhangi bir sosyalist devrim başarılı olduğutakdirde, buna ilk karşı çıkacakların kendileri olduğunu ilan etmişlerdi. Evrensel anarşiye varana dek durmaya niyetleri yoktu. 1917 Rusya'sında özgür Sovyetleri sevinçle karşıladılar: amaçları buydu. Ama Bolşevikler Devrim'e ihanet eder etmez, kavgaya ilk geri dönenler bireyci anarşistlerdi. Kronstadt'tan sonra, tabii ki, tüm anarşistler "Sovyetler Birliği"ni (ifadesel bir çelişki) kınadı ve yeni isyanlar arayışında yollarına devam ettiler.

Mahno'nun Ukrayna'sı ve anarşist İspanya sürekliliğe sahip olma niyetindeydi ve sürekli savaş durumunun getirdiği aciliyetlere rağmen her ikisi de belli bir yere kadar başarılı oldular: "uzun süre" devam ettiklerinden değil ancak başarılı bir biçimde örgütlenmişlerdi ve dışarıdan saldırı olmasaydı sebat edebilirlerdi. Bu yüzden, ben iki Savaş arası dönemdeki tecrübeler arasında daha ziyade delifişek Fiume Cumhuriyeti'ne odaklanacağım ki bu hem daha az bilinmektedir hem de kalıcı olma niyetinde değildi. Gabriele D'Annunzio, Dekadan şair, sanatçı, müzisyen, estet, zampara, öncü cüretkâr balon pilotu, kara büyücü, dahi ve aşağılık herif, 1. Dünya Savaşı'ndan bir kahraman olarak çıktığında emrine amade ufak bir ordusu vardı: "Arditi." Macera peşinde ne yaptığını bilmeden, Yugoslavya'nın Fiume şehrini zapt edip İtalya'yabağışlamaya karar verdi. Metresiyle Venedik'te bir mezarlıkta gerçekleştirdiği bir ölü çağırma ayininden sonra Fiume'yi fethetmek üzere yola koyuldu ve kayda değer bir güçlükle karşılaşmadan bunu başardı da. Ama İtalya onun bu cömert teklifini geri çevirdi; Başbakan onun budala olduğunu söyledi.

D'Annunzio, hışımla, bağımsızlık ilan etmeye ve bunu nereye dek sürdürebileceğini görmeye karar verdi. Anarşist dostlarından biriyle beraber, müziği Devlet'in temel ilkesi olarak ilan ettikleri Anayasa'yı kalemealdılar.Donanma(kiaskerkaçaklarıveMilanlıanarşistdenizcilik

sendikacılardan oluşuyordu) kendisini, bir zamanlar yerel açık deniz adalarında yaşayan ve Venedik ve Osmanlı gemilerini yağmalayan, uzun süredir kayıplara karışmış korsanlara ithafen Uscochi olarak adlandırdı. Modern Uscochi, vahşi hücumlarında başarılı oldu: pek çok İtalyan ticaret gemisi birdenbire Cumhuriyet'e bir gelecek sağlamış oldu: sandıklar dolusu para! Sanatçılar, bohemler, maceraperestler, anarşistler (D'Annunzio Malatesta'yla mektuplaşıyordu), mülteciler ve Devletsiz muhacirler, homoseksüeller, askeri züppeler (üniformaları üzerine korsan kuru kafası ve çapraz kemik işlenmiş siyah kumaştandı – daha sonra bu SS'ler tarafından çalındı) ve her nevi acayip reformcu (Budistler, Teosofistler ve Vedantacılar da dahil) yığınlar halinde Fiume'de boy göstermeye başladı. Parti asla bitmiyordu. D'Annunzio her sabah balkonundan şiirler ve manifestolar okuyordu; her akşam bir konser veriliyordu ardından da havai fişek gösterileri. Hükümetin bütün faaliyeti bundan ibaretti. On sekiz ay sonra, şarap ve para suyunu çekip de İtalyan donanması nihayet çıkageldiğinde ve Belediye Sarayı'na bir kaç top atışı yaptığında kimsede direnecek takat yoktu.

D'Annunzio, pek çok başka İtalyan Anarşisti gibi sonradan faşizme çark etti – aslında Mussolini (eski Sendikalist) bizzat kendisi şairi bu yolda ayarttı. D'Annunzio hatasını fark ettiğinde artık çok geçti: çok yaşlanmıştı ve hastaydı. Ama Il Duce onu gene de öldürttü – bir balkondan iterek – ve sonra da bir "şehit"e dönüştürdü. Fiume'ye gelince, her ne kadar özgür Ukrayna ya da Barselona'nın ciddiyetindenyoksun olsa da bize arayışımızın bazı veçheleri hakkında bir şeyler öğretmesi muhtemeldir. Bir bakıma bu, son korsan ütopyasıydı (ya da tek modern örnek) – başka bir yöndense, belki de neredeyse ilk modern TAZ'dı.

İnanıyorum ki Fiume'yi 1968 Paris ayaklanmasıyla (ve de yetmişlerin başlarındaki İtalyan kent isyanlarıyla) ve Amerikan karşı-kültür komünleri ve bunların anarko-Yeni Sol etkilenimleriyle karşılaştırırsak bazı benzerliklerin farkına varabiliriz, örneğin: – estetik teorinin önemi (bkz. Situasyonistler) – ayrıca "korsan ekonomi" denebilecek bir durum, toplumsal aşırı üretim fazlasının alabildiğine ötesinde yaşamak – ve hatta rengârenk askeri üniformaların popülerliği – ve de devrimci toplumsal değişim olarak müzik mefhumu - ve son olarak paylaştıkları süreksizlik ve harekete, biçim- değiştirmeye, başka evrenleri, dağ başlarını, gettoları, fabrikaları, sığınakları, terk edilmiş çiftlikleri ve hatta başka gerçeklik düzlemlerini yeniden mesken tutmaya hazır ve nazır oluş. Ne Fiume'de, ne Paris'te, ne de Millbrook'ta kimse yeni bir Devrimci Diktatörlük dayatmaya çalışmıyordu. Dünya ister değişsindi ister değişmesin. Bu esnada mühim olan harekete devam etmek vealabildiğine yaşamaktı.

1919 Münih Sovyeti (ya da "Konsey Cumhuriyeti") bazı TAZ özellikleri gösteriyordu, her ne kadar – pek çok devrim gibi – beyan edilmiş amaçları tam olarak "geçici" olmasalar da. Kültür Bakanı olarak

Gustav Landauer'in ve Ekonomi Bakanı olarak Silvio Gessell'in ve şair/oyun yazarı Erich Mühsam ve Ernst Toller, Ret Marutt (romancı B. Traven) gibi başka anti-otoriterlerin ve aşırı özgürlükçü sosyalistlerin katılımı Sovyet'e bariz bir anarşist hava kattı. Senelerce kendini yalıtarak Nietzsche, Proudhon, Kropotkin, Stirner, Meister Eckhardt, radikal mistikler ve Romantik halk filozoflarının muazzam bir sentezi üzerine çalışan Landauer daha baştan Sovyet'in kaderinin ne olacağını biliyordu; tek umudu anlaşılabilecek kadar uzun sürebilmesiydi. Sovyet'in şehit düşmüş kurucusu Kurt Eisner, şairlerin ve şiirin devrimin temelini oluşturması gerektiğine yürekten inanıyordu. Bavyera'nın büyük bir kısmını anarko-sosyalist bir ekonomi ve topluluk deneyi için ayırma planları yapılmıştı. Landauer, Özgür Okul sistemi ve Halk Tiyatrosu teklifleri kaleme almıştı. Sovyet'i destekleyenler, az çok işçi sınıfının en fakir kesimi ve Münih'in bohem mahalleleriyle ve de Wandervogel (neo-Romantik gençlik hareketi), Yahudi radikaller (Buber gibi), Dışavurumcular ve diğer marjinallerle sınırlı kalmıştı. Bu nedenle tarihçiler Sovyet'i "Kahvehane Cumhuriyeti" saymakta ve Almanya'nın Savaş sonrası devrim(ler)indeki Marksist ve Spartakist katılıma nazaran değerini küçümsemektedirler. Komünistler tarafından alt edilen ve en nihayetinde okült/faşist Thule Cemiyeti etkisi altında kalan askerlerce katledilen Landauer bir aziz olarak anılmayı hak ediyor. Ne var ki bugünlerde anarşistler bile onu yanlış anlayıp "sosyalist bir hükümet"e kendini "satmakla" suçlama eğiliminde. Sovyet bir yılcık bile sürmüş olsaydı onun güzelliğinden söz açıldığında göz yaşlarımızı tutamazdık – ama o Bahar'ın ilk çiçekleri daha solmamışken, şiirin geisti ve ruhu hunharca ezildi ve biz de onu unuttuk gitti. Kültür Bakanı, çok yakında okul çocuklarının Walt Whitman'ın eserlerini belleyeceği kehanetinde bulunan bir şehrin havasını solumuş olmanın nasıl olabileceğini bir düşünüverin. Ah ki bir zaman makinemiz olsaydı...

Gözden Kaybolma Olarak Güç İstenci

FOUCAULT, BAUDRILLARD VE DİĞERLERİ "gözden kaybolma"nın çeşitli biçimlerini etraflıca tartışmıştı. Bense burada TAZ'ın bir bakıma birgözden kaybolma taktiği olduğunu öne sürmek istiyorum. Teorisyenler Toplum'un gözden kayboluşundan bahsettiklerinde kastettikleri kısmen "Toplumsal Devrim"in imkansızlığı ve kısmen de "Devlet"in imkansızlığıdır – iktidarın dipsiz kuyusu, iktidar söyleminin sonu. Bu durumda anarşist soru şu olmalı: Neden tüm anlamını yitirmiş ve katıksız Simülasyon haline gelmiş bir "iktidar"a karşı koyma zahmetinegirelim ki? Böyle karşı koyuşlar ancak tüm silah fabrikaları ve hapishanelerin anahtarlarını miras almış boşkafalı-bokkafalıların tehlikeli ve iğrenç şiddet spazmlarıyla sonuçlanacaktır. (Belki de bu ulvi ve müphem Franko-Germen Teorisi'nin kaba bir Amerikan çarpıtmasıdır. Öyleyse de, olsun; bir fikirden istifade etmek için onu anlamakgerektiğini de nereden çıkarıyoruz?)

Benim okumamda, gözden kayboluş bizim çağımız için son derece mantıklı bir radikal seçenek olarak görünüyor, radikal projenin felaketi ya da ölümü olarak falan değil. Teorinin marazi, ölüm kaçkını nihilist yorumundansa benim okumam onun içinden daima süregelen "gündelik hayatın devrimi" için faydalı stratejiler kazıp çıkarmayı amaçlıyor: politik ya da toplumsal devrimin en son fiyaskosuyla bile sekteye uğrayamayacak bir mücadele çünkü dünyanın sona ermesinden başka hiçbir şey ne gündelik hayata ne de bizim iyi şeylere, Olağanüstü'ne duyduğumuz özleme son veremez. Ve Nietzsche'nin de dediği gibi, dünya sona erebilecek olsa mantıkî olarak bu olmuş olmalıydı; olmadığına göre olmuyor demektir. Ve işte bir sufinin de dediği gibi haram badeden kaç yudum içersek içelim bu öfkeli susuzluğumuz ilelebet sürecek.

Zerzan ve Black birbirinden bağımsız olarak çeşitli "Ret öğeleri"ne (Zerzan'ın ifadesi) değindiler ki bunlar bir şekilde kısmen bilinçsiz ama kısmen de bilinçli bir biçimde herhangi bir solcu ya da anarşist fikirden kat be kat daha fazla tesiri olan radikal bir gözden kayboluş kültürünün emareleri olarak görülebilir. Bu jestler kurumlara karşı yapılmıştır ve bu bakımdan "olumsuz"durlar – ancak her olumsuz jest aynı zamanda sırf hor görülen kurumu reddetmekle kalmayıp onun yerini alacak "olumlu" bir taktik de önerir.

Örneğin eğitime karşı olumsuz jest "gönüllü cehalet"tir. Toplumsal iyileşme adına liberal bir okur-yazarlık tapınmasını paylaşmadığımdan bu olgu karşısında her tarafta duyulan korku nöbetlerini de paylaşmam mümkün değil: Ben kitaplardaki tüm çerçöple beraber kitapların kendini de reddeden çocuklara sempati duyuyorum. Ancak aynı gözden kayboluş enerjisinden istifade edebileceğimiz olumlu alternatifler de yok değil. Evde eğitim ya da zanaat çıraklığı da tıpkı okulu asmak gibi okul hapishanesinde bulunmamayla sonuçlanır. Hack ise belli "görünmezlik" özellikleri olan başka bir "eğitim" biçimi olabilir.

Politikaya karşı kitlesel düzeydeki olumsuz jest oy kullanmamaktan geçer. "Kayıtsızlık" (yani yorucu Gösteri'ye karşı sağlıklı bir can sıkıntısı) ulusun yarıdan fazlasını sandıklardan uzak tutuyor; anarşizm asla bu kadarını başaramadı! (Son Nüfus Sayımı fiyaskosunda da anarşizmin hiçbir rolü yoktu.) Burada da olumlu paraleller mevcuttur: toplumun pek çok kesiminde politikaya bir alternatif olarak "ağ kurma" pratikleri gelişiyor ve hiyerarşik olmayan örgütlenme modeli anarşist hareket haricinde bile yaygın popülerlik kazandı çünkü işe yarıyor. (ACT UP ve Earth First! bunun örneklerindendir. İşin garibi Adsız Alkolikler de bir başka örnek.)

Çalışmanın reddi devamsızlık, işyerinde ayyaşlık, sabotaj ve büsbütün ihmal gibi biçimler alabilir – ancak yeni isyan biçimlerine yol açması da muhtemeldir: daha fazla serbest çalışma, "kara" borsaya

katılım, sosyal yardım dolandırıcılığı ve diğer kriminal seçenekler, ot yetiştiriciliği ve saire – genel grev gibi geleneksel solcu çatışma taktiklerine nazaran az çok daha "görünmez" olan tüm faaliyetler.

Kilisenin reddi mi dediniz? Pekala, burada muhtemelen "olumsuz jest"... televizyon izlemekten ibarettir. Ancak olumlu alternatifler "kilisesiz" Hıristiyanlık'tan neo-paganlığa dek tüm otoriter olmayan maneviyat biçimlerini içerir. Benim tercihim ettiğim adıyla "Hür Dinler" – Diskordiyenlik ve Anarko-Taoculuk gibi akımlardan etkilenen küçük, kendinden menkul, yarı ciddi/yarı şaka kültler – marjinal Amerika'nın her tarafına yayılmış durumdalar ve ana akım kiliseler, televizyon misyoneri yobazlar ve Yeni Çağ yavanlığı ve tüketiciliği dışında gelişen bir "dördüncü yol" sunuyorlar. Öte yandan Ortodoksluğun temel reddi Nietzscheci manada "şahsi ahlaklar"ın inşasıyla mümkündür de denebilir: "hür ruhlar"ın maneviyatı.

Evin olumsuz reddi, göçebe ilmine zorlanmak istemeyen pek çok kişi tarafından bir kurban edilme biçimi olarak görülen "evsizlik"tir. Ama "evsizlik" bir bakıma bir erdem, bir macera da olabilir – en azından modern hobolarımız olan uluslar arası işgal evi hareketindekilere öyle görünüyor gibi.

Ailenin olumsuz reddi şüphesiz boşanmadır ya da başka bir "bozuşma" emaresi. Olumlu alternatifse çekirdek ailenin olmadığı bir hayatın daha mutlu olabileceğinin fark edilmesinden filizlenir ki orada yüz çiçek açar – tek ebeveynlilikten grup evliliğine ya da erotik uyum grubuna dek. "Avrupa Projesi" Aile'nin korunması adına esaslı bir geri çekilme çarpışması sürdürüyor – ödipal sefalet Denetim'in kalbinde yatar. Alternatifler yok değil – ama bilhassa 80'lerin ve 90'ların Cinselliğe karşı açılan Savaş'ından beri bunların gizli kalması elzemdir.

Peki Sanatın reddi nasıl olacak? "Olumsuz jest"i bir "Sanat Grevi"nin aptalca nihilizminde ya da meşhur bir tablonun tahrifinde aramak beyhude – bakacağımız yer daha sanat sözünü duyar duymaz pek çok insanın tüylerini diken diken eden evrensel düzeyde bir boş bakışlı can sıkıntısıdır. Peki ama bunun "olumlu jest"i ne ola ki? Ücretli olmayan, kendini Tarih'ten ve hatta Piyasa'dan azade kılabilen bir estetiği düşlemek mümkün mü? ya da hiç değilse buna meyleden? temsilin yerine mevcudiyeti koymak isteyen bir estetik? Temsil içinde (ya da aracılığıyla) dahi mevcudiyet nasıl kendini var edebilir?

"Kaos Dilbilimi" tüm dil ve anlam sistemi tertiplerinden daimi olarak kaybolan bir mevcudiyetin izlerini sürer; ele avuca sığmayan bir mevcudiyet, fani, latif ("nazik, güç kavranır" manasında bir sufi simya terimi) – kültürel genlerin kaotik bir biçimde yeni ve kendiliğinden düzenler oluşturarak etrafında vuku bulduğu Tuhaf Çekici. Burada kaos ve düzen arasındaki hudutta, sınır çizgisinde, sistemin çöküşünün aydınlanmaya tekabül edebileceği "afet" bölgesinde yer alan bir

estetiğe sahibiz. (Not: "Kaos Dilbilimi" açıklaması için lütfen Ek A'ya bakınız ve sonra bu paragrafı yeniden okuyunuz.)

Sanatçının gözden kayboluşu Situasyonist ifadeyle "sanatın bastırılması ve gerçekleştirilmesi"DİR. Peki ama nereden yok olacağız? Ve hiç yeniden görüldük ya da duyulduk mu ki? Croatan'a gidiyoruz – peki akıbetimiz ne olacak? Tüm sanatımız tarihe bir veda notundan ibaret –"Croatan'a Gittik" – peki orası nerde ve orada ne yapacağız?

Birincisi: Burada kelimenin tam anlamıyla dünyadan ve geleceğinden el etek çekmekten bahsetmiyoruz: – paleolitik "hakiki boş zaman toplumu"na zamanda bir geri kaçış falan yok – ne de ebedi bir ütopya, dağın ardında bir sığınak, bir ada ve ne de bir Devrim sonrası ütopyası – aslına bakarsanız Devrim falan da mevzu bahis değil! – ve ne de VONU, anarşist Uzay İstasyonları falan – ne de ironik bir aşırı refahın sessizliğine gömülen "Baudrillardçı bir gözden kayboluş"u kabul ediyoruz. Sanat'tan kaçarak bulabilecekleri bir Habeşistan'a sığınan hiçbir Rimbaud'ya itirazım olmaz. Ama asla geri dönmeme fiili üzerine bir estetik, bu bir gözden kayboluş estetiği bile olsa, inşa edemeyiz. Avangart olmadığımızı ve avangart diye bir şeyin olmadığını söyleyerek "Croatan'a Gittik" notumuzu yazmış olduk – o halde mesele şimdi Croatan'da "gündelik yaşam"ın nasıl olacağını tasavvur etmek... bilhassa da Crotan'ın Zaman (Taş Devri ya da Devrim Sonrası) veya Mekân'da ister bir ütopya ister unutulmuş bir orta batı kasabası ya da Habeşistan olarak var olduğunu iddia edemiyorsak. Dolayımsız yaratıcılığın dünyası nerede ve hangi zamanda? Eğer var olabiliyorsa, zaten vardır – ama belki de henüz algılamayı öğrenemediğimiz bir alternatif gerçeklik biçimi olarak. Bu öbür dünyadan bizim dünyaya gelen bu tohumlar, kaldırımlarımızdan sürgün veren bu ayrık otları için nereye bakmalı? ipuçları, aramak için doğru istikametler? ayı işaret eden bir parmak?

İnanıyorum ya da iddia ediyorum ki Sanat'ın "bastırılması ve gerçekleştirilmesi"nin yegane çözümü TAZ'ın tezahür edişinde yatmakta. TAZ'ın kendisinin bir sanat eserinden "başka bir şey olmadığı" eleştirisini şiddetle reddediyorum, her ne kadar o da süslü koşum takımlarından bazılarına sahip olsa da. Ben, yaratıcı oyunun saf hazzı adına ve TAZ'ın toparlanması ve tezahür etmesine olanak sağlayan güçlere fiili bir katkı olarak sanatın gerçekleşebileceği yegane "zaman" ve "mekan"ın TAZ olduğunu öne sürüyorum.

Sanat Camiası içindeki Sanat bir meta haline geldi; ancak bundan daha da derinde yeniden sunum (temsil) sorunu ve tüm dolayımın reddi meselesi yatıyor. TAZ içerisinde meta olarak sanat açıkça imkansız hale gelecektir; tam aksine bir hayat koşulu olacaktır. Dolayımın üstesinden gelmekse daha güç ancak sanatçılar ve sanat "tüketicileri" arasındaki sınırların kalkması (A. K. Coomoraswamy'nin de tarif ettiği

gibi) "sanatçının özel bir insan türü olmadığı bilakis her insanın özel bir tür sanatçı olduğu" bir hale yüz tutacaktır.

Özetle: gözden kayboluşun bir "afet" olması şart değil – tabi kelimenin matematikteki karşılığı olan "ani bir topolojik değişim" kast edilmiyorsa. Burada eskizi çizilen tüm olumlu jestler geleneksel devrimci karşı çıkıştan ziyade muhtelif derecelerde görünmezliği ihtiva ediyor gibi. "Yeni Sol" kendini Akşam Haberleri'nde görene dek asla kendi varlığına gerçekten inanmadı. Yeni Otonomi ise tam aksine ya medyaya gizlice sızarak "onu" içeriden çökertecektir – ya da asla "görülmemiş" olacaktır. TAZ sadece Denetim'in dışında var olmakla kalmaz aynı zamanda tarifin de, esir edici fiiller olarak gözünü üstüne dikme ve adlandırmanın da, Devlet'in idrakinin de, Devlet'in görme kabiliyetinin de dışında kalır.

Enformasyon Babili'nde Sıçan Delikleri

BİLİNÇLİ BİR RADİKAL TAKTİK OLARAK TAZ belli koşullar altında tezahür edecektir.

1) Psikolojik özgürleşme. Yani, özgürlüğün yalnızca muhtemel olmakla kalmayıp mevcut da olduğu anları ve uzamları gerçekleştirmeliyiz (gerçek kılmalıyız). Hangi yollarla gerçekten baskı altında tutulduğumuzu ve aynı zamanda hangi yollarla kendimizi baskı altında tuttuğumuzu ya da fikirlerin bizi baskı altında tuttuğu bir hülyada kapana kısıldığımızı bilmek zorundayız. ÇALIŞMA, örneğin, pek çoğumuz için yasa yapıcı politikalardan çok daha hakiki bir sefalet kaynağı. Yabancılaşma bizler için tek dişi kalmış, zaman aşımına uğramış, can veren ideolojilerden çok daha tehlikeli. "İdealler"e duyduğumuz zihinsel bağımlılık – ki aslında bu ideallerin hıncımızın ve kurban hissiyatımızın izdüşümünden başka bir şey olmadığı ortaya çıkar – projemizi asla ileri götürmeyecektir. TAZ, çocuklarımızın bir nebze olsun özgür bir hava solumaları için bizim kendi hayatlarımızı feda edeceğimiz bir Toplumsal Ütopya düşünün müjdecisi falan değildir. TAZ mevcut özerkliğimizin sahnesi olmalı ama bu ancak kendimizi zaten özgür varlıklar olarak gördüğümüz takdirde var olabilir.

2) Karşı-Şebeke genişletilmeli. Halihazırda gerçeklikten ziyade soyutlamayı yansıtıyor. Fanzinler ve BBS'ler enformasyon alışverişinde bulunuyor ki bu da TAZ'ın mecburi altyapısının bir parçası ama bu enformasyonun çok az bir kısmı otonom bir hayat için gerekli somut nesneler ve hizmetlerle ilgili. Siber Uzay'da falan yaşamıyoruz; öyle olduğunu düşlemek Siber İrfan'ın, bedenin sahte aşkınlığının avucuna düşmek demektir. TAZ maddi bir yerdir ve onun ya içindeyizdir ya dışında. Tüm duyularımız buna dahil olmalı. Ağ bir bakıma yeni bir duyu gibidir ancak o da diğerlerine eklenmeli – korkunç bir mistik

vecd parodisindeymişiz gibi diğerleri ondan çıkarsanmamalı. Ağ olmaksızın TAZ-kompleksinin tam olarak gerçekleştirilmesi imkânsız olurdu. Ama Ağ kendi başına bir amaç değildir. O bir silahtır.

3) Denetim aygıtı – Devlet – aynı anda hem sıvılaşıp hem de taşlaşmaya devam etmeli (ya da öyle olduğunu farz etmeliyiz), bir boşluğu, bir iktidar yokluğunu maskelemek üzere histerik katılığın giderek daha fazla arttığı seyrini sürdürmeli. İktidar "gözden kayboldukça" bizim güç istencimiz de gözden kayboluş olmalı.

TAZ'ın "sırf" bir sanat eseri olarak görülüp görülemeyeceği meselesini zaten ele almıştık. Ama bir yandan bunun Enformasyon Babili'nde zayıf bir sıçan deliği ya da birbiriyle giderek daha fazla bağlantılı hale gelen ama korsan asalaklığının ekonomik çıkmazından başka bir şeye adanmamış tünellerden oluşan bir labirent mi olduğunu sormak da hakkınız. Benim buna yanıtımsa kafesteki bir sıçandansa duvardaki bir sıçan olmayı tercih edeceğim yolunda olur – ama gene de TAZ'ın bu kategorileri aştığı hususunda ısrarlıyım.

TAZ'ın kök salmayı başardığı bir dünya "P.M."in düşsel romanıbolo'bolo'da tahayyül edilen dünyaya benzerdi. Belki de TAZ bir "ön-bolo"dur. Ama madem ki TAZ şu anda mevcut, o halde olumsuzlamanın dünyeviliğinden ve karşı-kültürel firarilikten daha fazlasını ifade ediyor olmalı. Denetim altında tutulamayan ve kendiliğinden bir öz-buyruğa sıkı sıkıya bağlı olan anın bayram haline kısaca da olsa değinmiştik. Bu "tecelliseldir" – bireysel düzeyde olduğu kadar toplumsal düzeyde de bir zirve deneyimi.

Özgürleşme mücadele içinde gerçekleştirilir – Nietzscheci "kendini aşma" mefhumunun özü budur. Mevcut tezimiz Nietzsche'nin avareliğinide bir alamet olarak alabilir. Bu Situasyonistlerin derive ve Lyotard'ındriftwork tanımı üzerinden drift'in[94] de öncülüdür. Kutsal yerlerin yerini zirve deneyimlerine ve TAZ'lara bıraktığı bir çeşit hac haritası, tamamen yepyeni bir coğrafya öngörebiliriz: Hakiki bir psikotopografya bilimi; belki de "jeo-otonomi" ya da "anarkomani" denebilir.

TAZ bir çeşit yabanıllık, evcillikten yabaniliğe doğru bir gelişme, ileri doğru atılmış bir adım da sayılabilecek bir "geri dönüş" barındırır. Aynı zamanda karmaşık dinamizmin içerisinde bir kaos "yogası"na, "kaos dalga cephesinde sörf yaparak" ulaşılan bir "daha yüksek" düzenlemeler (bilincin ya da sırf hayatın düzenlemeleri) projesi de talep eder. TAZ sürekli ayaklanma içerisinde geçen bir yaşam sanatıdır; vahşi ama nazik – tecavüzcü değil baştan çıkarıcı, kanlı bir korsan değil bir kaçakçı, bir ahret bilimcisi değil bir dansçı.

Kısacık bir gece için de olsa graffitilenmiş arzular cumhuriyetine ulaştığımız partilere katılmış olduğumuzu kabul edelim. O gecenin

politikasının bizim için mesela A.B.D. Hükümeti'nden daha fazla bir gerçekliğe ve güce sahip olduğunu itiraf etmeyecek miyiz? Bu bahsettiğimiz "partiler"den bazıları iki üç yıl sürdü. Bu düşlemeye, uğrunda dövüşmeye değer bir şey değil mi? Görünmezlik, ağ işleyişi ve manevi göçebelik üstüne çalışalım – nerelere varabileceğimizi kim bilebilir ki?

Bahar Gündönümü, 1990

Ek A. Kaos Dilbilimi

HENÜZ BİR BİLİM DEĞİL bir teklif: Dili karmaşık bir dinamik sistem ya da "Kaos sahası" olarak görmenin kimi dilbilim sorunlarına çözüm getirebileceği önerisi.

Saussure'in dilbilimine verilen tüm yanıtlar arasında burada ikisi özellikle dikkatimizi çekiyor: birincisinin, anti-dilbilimin, izleri modern dönemde Rimbaud'nun Habeşistan'a gidişinden Nietzsche'nin "Korkarım ki halen bir gramere sahipsek henüz Tanrı'yı öldürememişizdir," deyişine; oradan dadaya ve Korzybski'nin "Harita Arazi değildir" tespitine; oradan Burrouhs'un 'cut-up'larına[95] ve "Gri Oda'da atılımlar"ına ve oradan Zerzan'ın bir temsil ve dolayım olarak bizzat dile yönelik saldırısına dek izlenebilir.

İkincisi, "evrensel gramer"e olan inancı ve ağaç şemalarıyla Chomskyci Dilbilim, (bana kalırsa) bazı bilim adamlarının fiziği kuantum mekaniğinin "mantıksızlığı"ndan "kurtarma"ya çalışmalarına çok benzer bir biçimde "gizli değişmezler" keşfederek dili "kurtarma" girişimini temsil eder. Her ne kadar Chomsky gibi bir anarşistin nihilistlerin yanında yer alması beklense de aslında onun güzelim teorisi anarşizmden ziyade Platonculuk ve sufizmle ortaklıklar gösterir. Geleneksel metafizik, dili arketiplerin renkli merceğinden yansıyan saf ışık olarak tasvir eder; Chomsky "doğuştan gelen" gramerlerden bahseder. Kelimeler yapraklardır, cümleler dallar, anadiller kalın dallar, dil aileleri gövdelerdir ve köklerse "cennet"e uzanır... yahut da DNA'ya. Ben buna hermetik dilbilim diyorum – hermetik ve metafizik. Nihilizm (ya da Burroughs'un şerefine "AğırMetadilbilim) bana kalırsa dili bir çıkmaz sokağa sürüklemiş ve "imkânsız" kılmakla tehdit etmiştir (büyük başarı ama iç karartıcı) – öte yandan Chomsky ise bir son dakika ifşası vaadi ve umudu taşır ki ben bunu da kabul etmeyi bir o kadar güç buluyorum. Ben de dili "kurtarmak" isterim ama "Hortlaklar"a ya da Tanrı, zarlar ve Evren hakkında varsayımsal hükümlere başvurmadan.

Saussure'a ve ölümünden sonra yayınlanan Latin şiirindeki anagramlar üzerine notlarına dönecek olursak bir şekilde işaret/işaret eden dinamiğinden sıyrılan bir işleyişin ipuçlarını buluruz. Saussure, "dışarı"dan bir kategorik imperatif olarak dayatılmayıp dilin içindegerçekleşen bir çeşit "meta"-dilbilim önerisiyle karşı karşıya kalır. İncelediği akrostiş şiirlerde olduğu gibi dil oyun oynamaya başlar başlamaz kendi kendini genişleten bir karmaşıklık tınısı ortaya çıkmaya başlıyor gibidir. Saussure anagramları sayısallaştırmayı denemişti ama rakamları bir türlü ele avuca sığmıyordu (sanki işin içinde doğrusal olmayan denklemler varmış gibi). Ayrıca, her yerde anagramlar bulmaya başladı, Latin düzyazılarında bile. Acaba halisünasyon mu görüyorum diye düşünmeye başlamıştı – yoksa anagramlar parolanın doğal bilinçdışı işleyişleri miydi? Projeden vazgeçti.

Merak ediyorum: eğer bu türden yeterli veriyi bir bilgisayara yüklesek karmaşık dinamik sistemler olarak dili modellendirmeye başlayabilir miydik? O zaman gramerler "doğuştan" olmaz, Prigogine'in "yaratıcı evrim" anlayışına göre tıpkı kendiliğinden gelişen "yüksek düzenler" gibi kaostan zuhur ederlerdi. Gramerler "Tuhaf Çekiciler" olarak düşünülebilir, anagramlara "yol açan" saklı motifler gibi – "gerçek" olan ama ancak ortaya koydukları alt-motiflerde "varlık" bulan motifler. Şayet anlam ele avuca sığmayan bir şeyse, belki de bu bizzat bilinç yüzündendir ve o halde dil de fraktaldir.

Ben bu teoriyi anti-dilbilim ya da Chomskycilikten çok daha tatminkâr bir biçimde anarşizan buluyorum. Bu, dilin temsili ve dolayımı aşabileceğini öne sürüyor, doğuştan geldiği için değil, kaos olduğu için. Bu da ses şiiri, jest, cut-up, hayvan dilleri vesaire gibi alanlarda yürütülen tüm Dadaist deneylerin (Feyerabend de kendi bilimsel epistemoloji ekolünü "anarşist dada" olarak tarif etmişti) ne anlamı keşfetmeye ne de yok etmeye yönelik olmadığını, anlamı yaratmaya yönelik olduğunu akla getirir. Nihilizm kasvetli bir biçimde dilin "keyfi olarak" anlam yarattığına işaret eder. Kaos Dilbilimi bunu neşeyle kabul eder ve lâkin buna dilin dili alt edebileceğini, dilin anlamsal zorbalığın keşmekeşi ve yozluğu dışında bir özgürlük yaratabileceğini de eklemeden geçmez.

Ek B. Uygulamalı Hazbilim

BONNOT ÇETESİ vejetaryendi ve sadece su içiyorlardı. Her ne kadar pitoresk de olsa, kötü bir akıbetleri olmuştur. Sebze ve su, kendi başlarına mükemmel şeyler olsa da –saf zenden ibaret – şehitlik mantığıyla değil bir tezahür olarak tüketilmelidir. Radikal pratik olarak nefsin inkârı, Leveller dürtüsü, binyılcı bir kasvet tadında – ve Sol'daki bu eğilim neo-püriten köktencilik ve son on yılın ahlakçı tepkisiyle aynı tarihi membadan besleniyor. Yeni Çilecilik, ister anoreksiye yakalanmış sağlık-hastaları, ister ince dudaklı polis sosyologları, ister şehir merkezinin Yeşilaycı nihilistleri, ister köylü hödüğü faşist baptistler, ister sosyalist torpidolar, ister uyuşturucu karşıtı Cumhuriyetçiler olsun... her halükârda harekete geçirici güç aynıdır: hınç.

Çağdaş sofuca ikiyüzlü anestezi karşısında koca bir atalar galerisi inşa edeceğiz; kötü bilince karşı mücadele yürüten ama nasıl parti yapılacağını bilen kahramanlar, güler yüzlü bir gen havuzu, nadir ve tanımlaması güç bir kategori, sırf Hakikat peşinde değil hakiki zevklerpeşinde de koşan büyük zihinler, ciddi ama ağırbaşlı değil, güneşli tavırlarıyla miskinleşmemiş bilakis keskinleşmiş, parlak zekâlı ama çarpık değil. Hazım sorunu çekmeyen bir Nietzsche düşünün. Ne ahı gitmiş vahı kalmış Epikürcüler ne de şişko Sibarisliler[96]. Kökleri görkemli bir gerçeklik ibadullahında yatan bir nevi manevi hazcılık, hakiki bir Zevk-ü Sefa Yolu, hem asil hem de mümkün bir iyi yaşam tahayyülü.

Horasanlı Şeyh Ebu Seyid
Charles Fourier
Brillat-Savarin
Rabelais
Ebu Nuwas
Ağa Han III
R. Vaneigem
Oscar Wilde
Ömer Hayyam
Sir Richard Burton
Emma Goldman
ve kendi sevdikleriniz ekleyin

Ek C. İlave Alıntılar

Bizlere gelince, O bizi daimi işsizlik işine tayin etti.
Hem çalışmamızı istemiş olsaydı
Hiç yaratır mıydı bu şarabı
Alabildiğine şarabın varken
Efendi Koşturacak mısın hâlâ para kazanmak için?
Celaleddin Rumi, Şems Divanı

İşte Dalın altında bir Somun
Ekmek
Bir testi Şarap, Bir Şiir Kitabı – ve de
Sen
Yabanda yanı başımda şarkı söylüyorsun
Ve Cennettir şimdi Yaban.
Ah, Sevgilim, doldur hadi kadehi silip götüren

Geçmişin Pişmanlıklarını geleceğin Korkularını bugünden
-Yarın mı?
– Yo, Yarın ben belki de Kendim olurum Dünün Yedi Bin Yılı'yla birlikte.
Ah, Aşk! Sen ve ben işbirliği edebiliriz Kader'le
Bu
kederli Şeyler Düzeni'nin ele geçirmek için bütünüyle Paramparça etmez miydik onu
– ve sonra
Yeniden kalıba dökmez miydik Yüreğin Tutkusunun daha yakınında!
Ömer FitzGerald

Tarih, materyalizm, tekçilik, pozitivizm ve şu dünyanın tüm –izmleri artık ihtiyaç duymadığım ve umursamadığım köhne ve pas tutmuş araçlar. Benim ilkem hayat, sonumsa ölüm. Hayatımı yoğun bir biçimde yaşamak istiyorum kucaklamak için onu trajik bir biçimde.

Devrimi mi bekliyorsunuz? Benimki başlayalı çok oldu! Siz de hazır olduğunuzda (Tanrım, ne bitmek bilmeyen bir bekleyiş bu!) bir süre size eşlik etmekten imtina etmem. Ama siz durduğunuzda, ben hiçin yüce ve asil fethine giden kaçık ve muzaffer yoluma devam edeceğim! Kuracağınız her toplumun sınırları olacak. Ve her toplumun sınırları dışında gezip tozacak kural tanımaz ve gözü pek serseriler olacak yabani ve bakir fikirleriyle – her daim yeni ve tüyler ürpertici isyan patlamaları tasarlamadan yaşayamayanlar.

Onların arasında olacağım ben!

Ve benden sonra da, benden önce olduğu gibi, yoldaşlarına şöyle diyenler olacak: "Öyleyse Tanrı'larınıza ya da putlarınıza değil de kendinize dönün yüzünüzü. İçinizde saklı olanı bulun; onu açığa çıkarın; kendinizi gösterin!"

Çünkü kendi maneviyatını araştırıp orada esrarlı bir biçimde saklı kalanı dışarı çıkaran her insan, bir gölgedir güneşin altında var olabilecek her nevi toplumu tutulmaya uğratan. Aşağılayıcı serseriler aristokrasisi, ele geçirilemezler, biricikler, idealin hükümdarları ve hiçin fatihleri tereddütsüz ilerlediğinde tüm toplumlar tir tir titrer.

Öyleyse, haydi put kırıcılar, ileri!

"Felaketi önceden sezen gökyüzü şimdiden kararıp suskunlaşıyor!"

Renzo Novatore Arcola, Ocak, 1920

KORSAN LAKIRDISI
Kaptan Bellamy

Kaptan Charles Johnson mahlasıyla yazan Daniel Defoe korsanlar üzerine ilk standart tarihsel metin olan Meşhur Korsanların Soygun ve Cinayetlerinin Genel Tarihi'ni (A General History of the Robberies and Murders of the Most Notorious Pirates) yazmıştı. Patrick Pringle'ın Jolly Roger'ına göre korsan toplama en çok işsizler, kaçak köleler ve sevk edilen suçlular arasında etkiliydi. Açık denizler sınıf eşitsizliklerinin birdenbire ortadan kalkmasına olanak sağlıyordu. Defoe Kaptan Bellamy adında bir korsanın ganimet olarak aldığı bir ticari teknenin kaptanına yönelik yaptığı şu konuşmayı aktarıyor. Ticari teknenin kaptanı biraz önce korsanlara katılma çağrısını geri çevirmişti:

Yelkenlinizi geri almanıza müsaade etmeyecekleri için üzgünüm, çünkü bana bir faydası olmadan başkalarına kötülük yapmayı küçük görürüm; yelkenliye lanet olsun, onu batırmamız gerek ve sizin işinize yarayabilirdi. Yine de siz sinsi bir eniksiniz ve zenginlerin kendi güvenlikleri için yaptığı yasalarla yönetilmeye boyun eğen herkes de öyle; çünkü ödlek it sıpalarının üçkağıtla ele geçirdiği şeyleri başka türlü koruyacak yürekleri yok; lanet olsun hepinize: kurnaz alçaklar sürüsüne lanet olsun ve onlara hizmet eden sizin gibi tavşan yürekli mankafaların alayına da. Bize iftira ediyorlar, alçaklar, ki tek farkımız şu; onlar aslında yasa kisvesi altında fakiri soyuyorlar, bizse kendi cesaretimize sığınarak zenginleri yağmalıyoruz. İş peşinde bu canilerin ardı sıra seğirteceğinize aramıza katılsanız daha iyi olmaz mı?

Kaptan Tanrı'nın ve insanın yasalarını çiğnemeye vicdanının el vermeyeceğini söylediğinde korsan Bellamy şöyle devam etti:

Sen iblis vicdanlı aşağılığın tekisin, bense hür bir prensim ve denizde yüz yelkenli gemisi ve karada 100.000 kişilik bir ordusu olan biri kadar

tüm dünyaya savaş açma yetkisine sahibim; ve benim vicdanım da bana şöyle diyor: üstlerinin canları istediğinde kıçlarını tekmelemelerine izin veren böyle mızıldanan eniklerle tartışacak bir şeyim yok.

ZİYAFET

Mevcut toplumsal düzende insan toplumu en yüksek ifadesini salonda bulur. Aristokrat sınıfların şık ve rafine toplantılarında yasamanın münasebetsiz müdahaleleri kendine yer bulamaz. Herkesin Bireyselliği bütünüyle kabul edilir. İlişki bu nedenle mükemmel bir biçimde hürdür. Sohbet sürekli, parlak ve çeşitlidir. Gruplar çekicilik ekseninde oluşur. Aynı zarif ve her şeye nüfuz eden etkinin işleyişiyle sürekli parçalanır ve yeniden oluşurlar. Karşılıklı saygı tüm sınıflara sinmiştir ve karmaşık insan ilişkilerinde şimdiye dek ulaşılmış en mükemmel uyum tam da Yasa Yapıcılar ve Devlet Adamlarının kaçınılmaz bir anarşi ve kargaşanın koşulları olarak gördüğü bu koşullar altında galip gelir. Görgü kuralları varsa bile bunlar her bir bireysel zihnin kendi kabul ve muhakeme ettiği ilkelerin önerilmesinden başka bir şey değildir.

İnsanlığın içinde bulunduğumuz çağda gözler önüne serilen sayısız gelişim öğeleri düşünüldüğünde gelecekteki tüm ilerlemesi içinde, genel olarak toplumun hem de tüm ilişkileri içerisinde, toplumun belirli kesimlerinin, belirli özel ilişkiler dahilinde şimdiden ulaşmış olduğu mükemmellik seviyesine ulaşamayacağı düşünülebilir mi?

Salondaki ilişkinin özel bir mevzuatla düzenlendiğini düşünün. Her bir beyefendinin her bir hanımefendiyle konuşmasına müsaade edilecek zaman yasayla belirlenmiş olsun; oturacakları ya da ayakta duracakları konum tam olarak düzenlenmiş olsun; konuşmalarına izin verilecek konu ve her birine muamele edilecek ses tonlarıyla eşlik eden jestleri itinayla tanımlanmış olsun, hepsi de düzensizliği ve birbirlerinin imtiyazları ile haklarına tecavüz etmeyi önleme bahanesi altında olmuş olsun; toplumsal ilişkiyi tahammül edilemez bir köleliğe ve ümitsiz bir kargaşaya dönüştürmek için bundan daha iyi hesaplanmış ya da daha kesin bir şey tasarlanabilir mi ki?

S. Pearl Andrews, Toplum Bilimi (The Science of Society)

Notlar

[1] filojiston: Yunanca tutuşkan anlamında, simya ilmine göre maddelerin yanmasına neden olan ilke

[2] lux et voluptas: Latince "ışık ve haz"

[3] amor fou: Fransızca "kara sevda"

[4] Amor fou: Fransızca "kara sevda"

[5] Breton'un Amor Fou adlı bir kitabı da vardır

[6] Burada bahsi geçen gonca sinsemilladır, tohumsuz bir ot cinsidir, bilen bilir, bulan bulur

[7] Santeria: Katolik Azizleri ve Afrika pagan tanrılarının buluştuğu Güney Amerika'a ya özgü bağdaşımcı bir inanç sistemi

[8] Başlangıç demek bizim dilimizde, unutmuşuz yazık!

[9] Eidolon: Yunanca imge, gölge gibi anlamları var, ilahiyatta canlı bir varlığın eş imgesi, astral ikizi anlamına gelir. Hermetizmin simulakr kuramıdır bir nevi.

[10] Heckle ve Jeckle, Paul Terry'nin yarattığı, iki geveze kara saksağanın maceralarının anlatıldığı 1950'lerde yayınlanan bir çizgi dizi serisi

[11] MUZAK 1937 Warner Brothers tarafından kurulan ve yaygın olarak "asansör müziği" olarak bilinen havaalanları, alışveriş merkezleri gibi kamusal alanlarda zorla dinletilen ucube müziklerin üreticisi firma

[12] Luddite: 19. yüzyılda makineleşme ve sayaileşmenin gelişimi karşısında direnen küçük atölye üreticilerinin makinelere yönelik sabotaj eylemleriyle başlayan makine kırıcılığı. Çok Yaşa Ned Ludd!

[13] Kıyamet, Yeniden Diriliş anlamına gelir; kıyam, ölü canların yeniden kalıba girmesidir

[14] Hadis-i Şerif: "Bana dünyanızdan üç şey sevdirildi: su, yeşillikler ve güzel bir yüz." [Zemahşeri]

15] Lamia: Yunan mitolojisinde Zeus'la seviştiği için Hera tarafından lanetlenerek alt tarafı yılana ya da eşeğe dönüştürülen güzel bir kadın. Hera her sevişmesinden doğan çocuğu öldürdüğü için o da geceleri başka kadınların çocuklarını kaçırıp öldürür ve kanlarını içermiş

[16] Succubus: Hıristiyan mitolojisinde geceleri erkeklerin rüyalarına girerek onlarla sevişen ve bu sevişmeden minik iblisler doğuran dişi şeytan

[17] Feux de artifice: Fransızca "havai fişek"

[18] Vajra: Sanskritçe şimşek ya da elmas manasına gelir

[19] St. Elmo ateşi: fırtınalar esnasında sivri uçlu ve yüksek iletkenlerin etrafında oluşan bir plazma

[20] Yekta: tek, eşsiz, yalnız demektir dilimizde; the One.

[21] Khtonik: Yunan mitolojisinde yer altı dünyasına ait

[22] Gamelan: Endonezya'ya özgü, vurmalı çalgılardan oluşan bir orkestra

[23] Gesamtkunstwerk: Müziğin, dramanın, şiirin ve sahnede bulunan herşeyin aynı düzlemde estetize edilmesiyle mükemmel ve tamamlanmış sanat eserine ulaşılacağını savunan bir bütünlüklü sanat eseri teorisi

[24] Samizdat: Eski SSCB ve demir perde ülkelerinde devlet tarafından yasaklanan neşriyatın gizlice, el altından basımı ve dağıtımı, yer altı yayıncılığın Rusçası.

[25] FDA: U.S. Food and Drug Administration – Amerikan Gıda ve İlaç Dairesi

[26] Ludus naturae: Latince "doğanın oyunu/eğlencesi"

[27] HooDoo: Afrika, Kızılderili ve bazı Orta Çağ Avrupası büyücülük geleneklerini birleştiren bağdaşımcı bir inanç ve büyü sistemi

[28] Detrap: Ajanların haberleşme pusulaları, para ve dökümanlar bıraktıkları gizli yerler

[29] Yantra: Bir çeşit hint muskası

[30] Veve: Bir çeşit Voodoo muskası

[31] Hesseli: Amerikan İç Savaşı'nda İngilizler'in Almanya'nın Hesse bölgesinden destek kuvvet olarak aldığı lejyonerler. Bunların arasından 5000 kadarının firar ettiği ve Yeni Dünya'ya yerleştiği söylenir.

[32] Vril: Sonsuz gençlik, uzun yaşam, üstün zeka ve mistik güçler de verdiğine inanılan mitolojik bir sonsuz enerji kaynağı

[33] Orgon: W. Reich'e göre doğada ve canlılarda var olan, psiko-cinsel işlevin de temeli olan hayat enerjisi.

[34] Binyılcılık (Millenerianism): Son Yargı Günü'nden önce bin yıl sürecek mutlak barış ve selametin hüküm süreceği bir zamanın geleceğini iddia eden ve pek çok farklı din içerisinde farklı ifadeler bulan inanç sistemi.

[35] Sado-Mazoşizm

[36] Grand guignol: 19. y.y. sonunda Fransa popüler tiyatrosunda ortaya çıkan, 1967'de kapanan, abartılmış ürkütücü cinayetler ve ölüm öyküleri anlatan , gerçek cinayet olaylarından etkilenen akım.

[37] Dövüş sanatlarında çeşitli vuruş tekniklerinin ardışık seri hamleler şeklinde düzenlendiği hareket dizisi

[38] Perfecti: Fransa'daki Katharların üyelerine Katolik Kilise'nin verdiği isim; perfect heretics'ten (kusursuz, tam sapkın)

[39] Erinyler (Kindly Ones): Uronos'un kanından yaratılmış intikam tanrıçaları.

[40] Latince "Ya şimdi ya da asla!"

[41] Fransızca "bohem hayatı"

[42] 1980'lerde henüz komünist iktidar dönemindeyken Polonya'da kurulan anti-komünist sendika

[43] Kahverengi ünifürmaları nedeniyle Nazi SA'larına verilen isim

[44] Yunanca "fikir değiştirme", pişmanlık, tövbe

[45] Blini: Rusların içine türlü çeşit malzeme koayarak bolca tükettikleri bir krep türevi

[46] Black Russian: kahve likörü, votka ve buzdan mamûl bir kokteyl

[47] Gemutlich: Almanca'dan İngilizce'ye geçmiş hoş, kibar, nazenin anlamlarına gelebilecek bir söz

[48] Moghull: İslam'ı benimsemiş ve Türkleştirilmiş olan Moğollara verilen ad

[49] Antinomyenler: Her türlü ahlak kuralına karşı olan mülhid tarikatlara verilen ad

[50] Albion: Bugün İngiltere dediğimiz adanın en eski adı

[51] Fransızca "devlet benim", 14. Louis'nin meşhur lafı

[52] Burada İngilizce çeviri söz konusu edilmektedir, Stirner'in söz konusu eserinin pek yakında Türkçe'de de yayınlanacağına dair duyumlarımız yok değil

[53] Sadukilik: Tanrı'nın evreni yarattığına ve sonra kendi haline bıraktığına inanan,

ruhun ölümsüzlüğüne, ölülerin dirileceğine ve meleklere inanmayan eski bir Yahudi mezhebi

[54] Illuminatus: Aydınlanma döneminde Avrupa'da kurulan simya, mistisizm ve kadim ilimleri modern felsefe ve bilimle birleştiren Masonik bir gizli cemiyet

[55] Homo Dangalakus diye çevrilebilir pekâlâ...

[56] Kali Yuga: Hint Zaman Anlayışı'na göre manevi yozlaşmanın doruğa çıktığı M.Ö. 3102'de başlayan ve 432.000 yıl sürecek olan zaman evresi

[57] Ganja: Latincesi Cannabis Indica olan, ottur günahı yoktur denen malum bitkinin Sanskritçesi

[58] Chillum: Hindistan'da kilden, tahtadan veya camdan yapılan, bir önceki notta bahsi geçen bitkinin tüttürülmesinde kullanılan bir çeşit pipo

[59] Puja: Hinduizmde tanrılara adaklar sunma biçiminde bir dini ritüel

[60] Ragnarok: İskandinav mitolojisinde kıyamet

[61] Juju: Sihirli bir cisim, tılsım veya fetiş diye açıklanabilecek genel anlamda afrika büyüsüne verilen isim

[62] İpso facto: Latince "fiilen," "tabiatı gereği"

[63] Brikolaj: Nesnelerin, göstergelerin ya da pratiklerin farklı anlam sistemlerine ve kültürel ortamlara uyarlandığı, dolayısıyla yeniden gösterilen haline geldikleri bir kültürel süreç. Kavram fransız yapısal antropologların çalışmalarından kaynaklanmakla birlikte daha yakın dönemlerdeki alt kültür ve yaşam biçimlerinin incelenmesinde kullanılmaktadır. Özellikle gençlik alt kültürlerinin, geçmişin kimi ulusal simgelerini, nesnelerini özgün anlamının dışında kullanmaları brikolaj örneğidir.

[64] Wanderjahr: Zanaat okulu öğrencilerinin okulu bitirdikten sonra bilgi ve becerilerini geliştirmek için seyahatle geçirdikleri bir yıl

[65] Thwaite's Tongue: Antarktika'da Amundsen Denizi'nden dev bir buz dağı kütlesi

[66] Trog: Troglodyte'in kısaltılmışı, mağara adamı, münzevi

[67] Pamong: Endonezya, Java kültüründe bir nevi ruhsal rehber, kadim bir psikanalist, kelime anlamı da rehberdir

[68] Hobo: Sırtında çantası, iki parça kıyafeti, battaniyesiyle yolları arşınlayan güzelim berduşlar

[69] Wu-wei: Taoculuğun kendiliğindenlik ilkesi. Edimsizlik ya da öylecelik diye de çevrilir. Yaptığın her şeyi Tao'yla uyum içerisinde, efor sarfetmeden, akışla beraber yapmak şeklinde özetlenebilir.

[70] Argoda kristalize kokain için kullanılır. "Burununa kar yağdığında, beynin soğuk alır unutma" A.G.

[71] Lese Majest: Kral'a ya da iktidara karşı işlenmiş suç

[72] Siber-irfan diye çevrilebilir

[73] Manicilik: İ.S. 3. yüzyılda İran'da Mani tarafından kurulmuş, her şeyi iyi-kötü, ışık-karanlık gibi çiftler üzerinden tanımlayan ikici bir din.

[74] Klifotlar Kabala ve benzeri Yahudi mistisizmlerinde kötücül güçleri temsil eder

[75] Mort aux vaches: Fransızca İneklere Ölüm! İnek, Fransız argosunda polise tekabül eder

[76] Aeon: Latince "Çağ, Devir"

[77] Acte gratuit: Fransızca "sebepsiz davranış"

[78] Terra incognita: Latince "keşfedilmemiş topraklar"

[79] Powwow: Kızılderililerin toplanıp sohbet ve dans ettiği şenlikli ve ritüeller içeren bir buluşma, bir nevi cem ayini.

[80] Suyutan: Coğrafya terimi, ponor da denir, yüzeyde biriken suları çekerek bir şekilde derine aktaran bir nevi kuyu oluşumu

[81] Genius loci: Roma mitolojisinde bir mekânın koruyucu ruhu

[82] Çevirenin Okura Müdahalesi: Kitabın özgün dilinde bu sözcükler Net ve Web olarak geçiyor. Kitabın yazıldığı dönemde henüz İnternet hayatımıza böyle girmemişti, daha yeni emeklemeye başlayan bi deneydi. TAZ her ne kadar, genelde Siber Çağ'ın teknolojik kültürleri üzerine bir manifesto olarak algılansa da Bey TAZ kuramıyla aslında gündelik hayatta filizlenebilecek her türlü ağ yapılanmasına işaret ediyordu. Bu bağlamda Net'i planlanarak döşenmiş bir Şebeke, örneğin bir balıkçı ağı olarak tasavvur ederken Web'i ise bu ağın çeşitli noktalarında kendiliğinden ortaya çıkabilecek ve daha karmaşık yapılara sahip bir Ağ örneğin bir örümcek ağı olarak görüyordu. Artık gündelik hayatımıza da sirayet etmiş bu sözcükleri Net ve Web olarak bırakmak yerine Bey'in bu kavramlarla yalnızca İnternet'teki yapılanmayı değil gündelik hayatın her alanında karşımıza çıkabilecek iki farklı ağ yapılanmasını işaret ettiğini unutmayarak Şebeke ve Ağ olarak karşıladım ancak bu durumda uyanık okur İnternet'in de gündelik hayatın bir parçası olduğunu ve sanallığın da artık kendine has birgerçeklik taşıdığını aklından çıkarmayacaktır. Dilediğiniz gibi okuyunuz...

[83] BBS (Bullettin Board System): İnternet olmadan önce dünyada yaygın olan modemle çok kişili iletişim sistemlerinden biri

[84] Mandelbrot Kümesi: Sanal karmaşık sayıların kullanımıyla elde edilen fonksiyonların şekle dökülmesi sonucunda kendini tekrarlayan sonsuz şekiller vermekte olan,fraktal şekli oluşturan sınırları belirleyen sayılar kümesidir. Fraktallar ağaçların yapraklarının diziliminde ve akciğerlerin damarlarının dallanmasında olduğu gibi bir çok alanda doğal olarak bulunur.

[85] Samizdat: Eski SSCB ve demir perde ülkelerinde devlet tarafından yasaklanan neşriyatın gizlice, el altından basımı ve dağıtımı.

[86] Fırtına, William Shakesperae

[87] Alexandre Olivier Exquemelin (1645-1707): Ticaret için Tortuga'ya gidip orada korsanlara katılan bir Fransız. Sonra Hollanda'ya dönerek, korsanlar hakkındaki ilk ve en kapsamlı tarihsel hikayelerin anlatıldığıThe Buccaneers of America'yı yazmış ve muhtemel ki sonra da yeniden Karayipler'e dönmüştür.

[88] Caribler: Karayiplerin yerli halkı. Düşmanlarını öldürdükten sonra onların gücünü ve cesaretlerini almak için etlerini yedikleri rivayet edilir.

[89] Whig: 17. 18. yüzyıllarda İngiltere'de etkili olan iki politik partiden biri. Diğeri (Torries) mutlak hakimiyeti savunurken Whigler anayasal monarşi yanlısıydılar

[90] Common Sense: Thomas Paine tarafından yazılan ve İngiltere'nin sömürgelerdeki adaletsiz yönetimini eleştirerek Amerikan bağımsızlık çağrısını yapan makale

[91] Underground Railroad: 19. yüzyılda Amerika Birleşik Devletlerin'deki zenci kölelerin, köleliğin olmadığı eyaletlere ya da Kanada'ya kaçırılmasında kullanılan gizli güzergâhlar ve sığınaklardan oluşan bir ağ.

[92] Boston Çay Partisi:18. yüzyılda Amerika'daki İngiliz kolonilerinin Kraliyet tarafından uygulanan ağır vergileri ve İngiliz yönetimini protesto etmek için Boston Limanı'nda bilmem kaç ton çayı denize döktükleri hadise. Bağımsızlık savaşı ve Amerika Birleşik Devletleri'nin kurulmasına önayak olmuş olan bir doğrudan eylem.

[93] Polidaktili: elde ve bazen ayakta, normalde olması gerekenden daha fazla sayıda

parmak bulunması

[94] Derive, driftwork ve drift hepsi de farklı jargonlarda bir "sürüklenme"ya, "boşta gezerliğe", "akışına göre gitme"ye işaret eden ve (bu kitapta geçen diğer pek çok diğer kavram gibi ve haddini bilmez çevirmenin tüm çabalarına rağmen) bir dipnotun sınırlarını aşan mefhumlardır.

[95] Cut-up: Kökleri Tristan Tazara'nın şapkadan tavşan çıkaran bir sihirbaz gibi rastgele çektiği kelimelerle kurduğu şiirlerine ve Letristlere dek uzanan ancak Brion Gysin ve "Rahip" William Burroughs'un çalışmalarıyla ünlenen ve varolan metinlerin parçalanması ve sözcüklerin rastgele dizilişiyle yeni metinler ortaya çıkarılan bir nevi edebi kolaj tekniği

[96] Sibarisliler: Zevk ve sefaya düşkünlükleriyle meşhur antik İtalyan halkı. İngilizce'de Sybarite sözcüğü hovarda, sefa pezevengi manasında kullanılır.

Copy Paste